

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

XII. ÉVFOLYAM, 23. SZÁM
BUDAPEST, 1935. AUG. 10.
ÁRA NYOLCVAN FILLER

Lázár Józsefné sz. Szilágyi Janka,
Gyergyószentmiklós

Dulcsán Péterné leánykája Mária,
Pankota

Nagy Méda, lapunk munkatársa

Balogh István és családja, a 25 éves házassági évforduló alkalmából, Budapest

Kovács Zsuzsika és Manyika,
Rákospalota

T
á
r
s
a
s
á
g
b
ó
l

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

XII. ÉVFOLYAM 23. SZÁM SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT BUDAPEST, 1935 AUG. 10
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST. VI. KERÜLET, JÓKAI-UTCA 37. SZÁM (BERLINI TÉR SAROK). — TELEFONSZÁM: 10-7-2

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekszámla 41.490. Előfizetési ár Magyarországon és Ausztriában: egész évre 24 P, félévre 12 P, negyedévre 6 pengő. Belgiumban, Franciaországban, Németországban Svájcban és Olaszországban: egész évre 30 pengő, félévre 15 pengő, negyedévre 7 P 50 fill.

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

Csehszlovákiában: egész évre 180 csehkorona, félévre 90 csehkorona, negyedévre 50 csehkorona. Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 P. Ezen szám ára 80 fill. Előfizetési ára az ingyenes gyermekrovat melléklettel együtt évi 24 pengő

Legyező

Írta: Papp Jenő

«Mikor már a védekezésre semmiféle más mód nem kínálkozott, akkor a nő arca elé emelte a legyezőt» — ezt olvasom egy századeleji folyóiratban, amelyikben először adtak tág teret a hölgyek témáinak. Támadták tehát a multban is a nőket, ez elől nem térhettek ki s legtöbbször nem is akartak, — de milyen ártatlan attak volt az a támadás, amelyet a legyező függőnyével ki lehetett védeni. A nőnek csak az arca volt födetlen, meg a vállából annyit, amennyit a tüll legyező önként átengedett és úgy játszottak vele, mint egy bájos barrikáddal, amelyik mögül mosollyal és lázító pillantásokkal lövöldöztek a zavarban lévő férfire.

Olykor még legyezték is magukat vele, hűsítették fölhevült lényüket s a legyező fínom bordáira írni is lehetett. Sohasem a közönséges hőség ellen helyezték működésbe, mert a táncterem melege, vagy a szalón túlfűtött levegője meggyújthatta a férfiakat, vagy fulladással fenyegethette az öregeket, de őket, akik selymekben és fátylakban tündököltek, a terem hőisége alig érintette. Ha legyezték magukat, akkor a levegőben szállós és röpdőső vágyak ellen mozgatták a suhogó pálmákat. Ahol sok legyező zizegett, ott tudni lehetett, hogy a fiatalság már mindkét részről megrészegedett a sok szépségtől, a hőfok elérte tetőpontját s a mamák szedelőzködtek, asztalt bontottak, vagy sűrűn célozgatnak az előrehaladott időre, nehogy a hajnal leple alatt még valami csacsiságot kövessenek el a gyerekek.

Lehet, hogy a púderpamacs jobban szárítja ma az arcot s hogy a rúzs hatásosabban takarja el az égő száját, de egyik se pótolja a legyező költői diszkrécióját. A profanizált papirlegyező, amelyet a kávéházban tucatszámra oszlogatnak, szétrépte a legyező egyéni varázsát. Ezt az új műszert valóban csak archítésre lehet felhasználni, Semmi más, mint kézi ventilátor, tömegcikk és praktikus ajándék, amelyet sem eltenni, se megőrizni nem érdemes.

De mit is védene ma a nőn a régi legyező? A lányok Pesten már nem is pirulnak el, ha lábuk elé hull egy bök, nevetni meg csak akkor van kedvük, ha a fiú nem légies semmiségekkel ünnepli szépségüket, hanem realitásban fejezi ki előttük határtalan hódolatát. Ami ma födetlenül marad a nőn, azt nem lehetne tenyérnyi legyezőkkel, vagy tollakból összerakott kis műremekekkel eltakarni. Ahhoz lepedők és egész vég selymek kellenének. A lányok kinőttek, vagy kivették a legyező romlatlan világából, szédítő, hogy a strandon mit tárnak a nap elé s a délutáni tánc alatt sincs olyan titkuk, amelyet a legyező spanyolfala mögött kellene suttyoga megátorgyalni. Aki a bálba még legyezővel vonul be, az úgy viszi a kezében, mint a múzeumi értéktárgyat. Használatban a legyező éppen olyan hervadt emlékké vált, mint a férfiaknál a díszkard. Előveszik még néhanapján, hogy meg ne roszdásodjék s a díszkardnak is, a legyezőnek is elszállt a lelke s mind a kettőnek tradíció a neve. A kard mögül elpárolgott a tettek frissítő forrása, a legyező pedig a nagy közvetlenségben olyan árván maradt itt, mint egy virág, amelyik soha többé nem tud magából illatot ársztani.

Mosolygó asszony

Írta: Wallasz Jenő

Az ember csak vár és vár a villamosmegállónál, de kocsni nem jön. Hogy a dühét még jobban forrálja, számlálni kezdi, hogy hányan várnak már. Hatvanan voltak, amikor a kocsni a megállóhoz érkezett. A nyugtalanság vad izgalomná hevült az emberekben, a nyüzsgés toladóssá fajult, férfiak és nők könyökükkel törtek maguknak utat a feljáróhoz. En nyugodtan néztem az eszeveszett tülekedést, de még így is beleszóródtam a forgatagba. Az erőszakoskodó embertömeg magával rántott; nem volt rá mód, hogy megforduljak és bejárjam a legközelebbi kocsit, mert a mögöttem állók eltorlaszolták a visszavezető utat és lépérlépésre előbbre szorítottak, hogy ők maguk is előbbre juthassanak. Valósággal beemeltek a peronba, amely már zsúfolva volt, pedig a kocsni belsejében még volt hely álló utasok számára. De az ajtóban két szélesvállú férfi állt és valósággal eltorlaszolták a bejáratot. Makaesul ellenálltak a legerősebb nyomásnak, mintha azt akarták volna, hogy az utasok még sürömben zsúfolódjának össze a peronon. Így is volt. Az emberek egymáshoz préselve türelmetlenkedtek, hogy mikor indul már a kocsni. Közben barsányi kiáltások hallatszottak: Ne lökdössön... Engem is lökdössnek... A saját lábán járjon... Bocsánat, nem szándékosan tettem... Még csak az kéne, hogy szándékosan tegye...

Most éreztem, hogy ketten is megülnek, egyik a hátamba dőfött, a másik az oldalamba. Megtántorodtam, de nem dőlhettem el, mert szilárd embergyűrű vett körül. Egy kicsit jobbra-balra hajladoztunk valamennyien, mint az erdő fái, ha szellő borzolja a lombokat. A kocsni végre a szokottnál nagyobb kezdő-

sebességgel elindult és valamennyien hátrátántorodtunk. Voltak, akiket el mulattatott, de a legtöbben szidták a kocsivezetőt és csúnyán karomkodtak. A pillanatról-pillanatra változó emberlilyben csak egy asszony állt nyugodtan és szótlanul. Kezével a bőrhorukba kapaszkodott és mosolygott. Akármilyen történet, nem változott el az arca. Maga elé nézett és mosolygott. Meglátott az arcán, tekintetén, hogy mindenkit néz, de senkit se lát. És a mosolyja is épíly személytelen volt. Mindenki magára vehette, de ő senkinek sem adta. Aki jól megfigyelte ezt a mosolyt, annak mégis mondott valamit. Nem többet, csak ennyit: Ti dulakodtok, de én tudom, mi történik és nemsokára közületek is megtudja valaki.

Belemélyedtem ebbe a mosolyba és az arc vonásába. Szép és finom volt az arca, viselkedése pedig igen előkelően diszkrét, szinte arisztokratikus. Sehoh semmi, amit kívánásnak érethetett volna az ember. Főként állónak látszott. Nem akart hatni senkire és talán ezért nézte őt mindenki szomjaz tekintettel, míhelyt a kocsni nyugodtan ment már az útján és a lelkekben is elült a harag és az izgalom. De ő csak mosolygott, mindig titokzatosan, mintha a messzeségbe küldte volna a mosolyát, ahol bizalmasan beszélget valakivel. Számítás volt ez, vagy öntudatlanul, magafeledten csinálta? Én beleharardtam egy kissé.

A harmadik megállóban az egyik utas megtöri a zsebkendőjével az arcát és utat tört magának a kijáró felé. Az asszony is előbbre furta magát, miközben hozzám ért és a retikülje beleakadt a botom kampójába. Rám nézett. Most emberibb, vonzóbb és lokálizűbb volt a mosolyja.

— Bocsánat... Uglátszik, adósa vagyok, hogy beleakadtam. — Nem tudok róla, nagyságos asszonyom, de boldog volnék, ha ilyen szép asszony adósom volna...

Leléptem a kocsiról. A férfi, aki az imént megtöriülte arcát, megállt a feljárónál és a kocsini maradt. En az asszony után mentem és megszólítottam, amikor a kocsni már maga mögött hagyott bennünket.

— Ha megengedi, megyek az adósom után.

— Tehát mégis adósa vagyok. — A tündérek csak adhatnak nekünk, annyi a kincsük... De mit kölcsönözhetnénk mi ilyen tündéreknek? Oly szegénynek érzem magam én mellett, mert még a legtöbb is kevés ahhoz képest, ami önt megilletné.

Végigmért a tekintetével, amelyből kifeztem megvetését az ilyen banalításokkal szemben. Mentegetőzóm kellett.

— Az elragadtatás első perceiben az ember mindig ostobaságokat mond. Igérem, hogy ezután okosabb leszek. De azt mégis meg kell még mondani: ön csakugyan adósom. Félig-meddig elvette az eszemet.

— Hát jöjjön... Könnyen visszakaphatja.

— Inkább azt hiszem, hogy az eszem másik fele is önnél marad majd.

— Uglátszik, még mindig nem jutott túl az elragadtatás első percein... De hol folytatja, ha ilyen magasan kezdi?

— Hallgatni fogok, ez az elragadtatás legkifejezőbb beszédmódja... Csak nézem és hallgatom... Ön pedig csak mosolyg, mint a villamoskocsin... Úgy-e, mulattatta a nagy tülekedést?

— Nem mondhatnám. — Valami szépre, kellemesre gondolt?

— Nem tudok olyan kellemeset az életemben, ami megmosolyogtatna.

— Pedig úgy mosolygott, mint-ha valami csodásan szép emlékkel enyeltet volna.

— Sohincs kedvem mosolyogni, nincs is okom rá... Es képzje: mindig mosolygomon kell... Ez a mosolygás a kenyerem.

— Nagyon jó kenyér lehet. — A legförtelmesebb.

— De hát miért eszi mégis ezt a kenyeret?

— Nincs más. — Ez a második rejtély számomra.

— Ne bolygassa tovább... Ma látom önt először, nem kívánhatja, hogy bevassam titkaimba... Beszéljünk másról.

— Rejtély elé állit, aztán bevágja előttem a rejtély kapuját. — Ne feszegesse a kaput, mert iltihagyon önt.

— Az utcai virágáruhoz értünk.

— Úgy-e, megengedi, hogy egy szál székfűt vegyek? Megriadt és karonfogott, hogy visszatartsom.

— Nem, nem... A világért sem... Ha még egy lépéssel közeledek

a kofához, elfutok és soha többé nem lát engem.

— Ennyire gyűlöli a virágot?
— Nem gyűlölöm... De nem akarom, hogy vegyen...
— Megint egy rejtély... Nem kell kitűznie a virágot? ... Boldog leszek, ha a relikviájába dugja.

— Ha erőszakoskodik, elfutok... Érts meg, nem akarok virágot. — Othon sincs virág a vázában?

Van, de magától nem kell. Még mindig a karomat fogta és nyugtalanul figyelte minden mozdulatomat. Mintha attól félt volna, hogy a zsembem nyúlok. Ott hagytuk a virágúrusszonyt és befordultunk a Nagykörútra. Egy cukrászda elé értünk, az ajlón finom, édes, de nehéz szagok áradtak ki. Most én fogtam meg a karját.

— Jöjjen be egy szelet fagy-laltra. Megint riadtan nézett rám.
— Nem szabad fagyallalt en-nem.

— Igyék egy kávét, csokoládét süteményel.
— Ugyan ne erőszakoskodjék... Belemarkolt a kabátomba és magával cipelt, de most már szinte lázas volt az izgalomtól. Próbáltam szelídíteni:
— Mondja, hát még sohse fo-gadott el valakitől egy szál vi-rágot, vagy efflele csekélységet? Elgondolkozott, aztán eleresz-tette a karomat és egész közel jött hozzám.

— Jó, hemegyek uzsonnázni, de van egy feltétel.

— Nincs olyan feltétel, melyet el ne fogadnék.

— Én fizetem mindkettőnk uzsonnját.

— Boldogan elfogadom és most már eldicsékedhetem, hogy én vagyok a legragyogóbb asszony kitarítottja.

Egy intim zugsokában elhe-lyezkedtünk és megrendeltük az uzsonnát. Az asszony elkomo-lyodott, a mosoly eltűnt az arc-áról és szótlanul kanalazta a csokoládét. Megkérdeztem, miért változott meg így hirtelen.

— Nem változtam meg. Ilyen vagyok, ez az én igazi én-em.

— És mikor mosolyog?

— Mondtam már, hogy ez a kenyerem. Amikor mosolygok, dolgozom, most pihenek. Ha magamra maradok, már úgy be vagyok dresszírozva, hogy mindjárt mosolyognom kell. Maga nem is seji, hogy az mi-csoda gyötrelmem... Mosolyogni, mindig mosolyogni... És azért is hagytam, hogy velem jöjjen, mert ha valakivel beszélgetek, rem kell mosolyognom... Mi-lyen jó így négy szemközti lenni. Megsimogattam a kezét. Ábrán-dozón, hosszan és melengetőn nézett rám. Eközben az utolsó falat sütemény kiestt a kezé-ből. Elrohantam a megrakott pulthoz, kiválogattam két da-rab süteményt és a hátsó zse-mbe nyultam, hogy kifizessek mindent az asszony háta mö-gött. A zsebem üres volt, hiány-zott belőle a pénztárcám. Kissé

különösen éreztem magam. Minden zsebet letapogattam, de a pénztárcát nem éreztem se-hol. Most hirtelen visszacélkeztem a két lö-késre, ameielyt a hátamba és az oldalamba kaplaml a perronon. Akkor történt volna? Az arcomon nyoma lehetett a zavaromnak, mert az asszony észrevett valamit rajtam.

— Mi lelte?
— Mosolyogtam... Kilopták a pénztárcát a zsemből. Fizetni akartam, akkor vettem észre, hogy nincs pénztárcám.

Az asszony lett-vett, vízet ivott, az evőeszközö-ket ide-oda rakosgatta minden ok nélkül. Nyil-ván a zavarát akarta elpalástolni. Aztán meg-kérdezte:

— Mennyi volt benne?
— Hatvanegynéhány pengő.

— Oh, ez elég pénz...
— Több mint elég... Minden... Talán fizetne...
— Siet?

— Bejelentem a rendőrségnek a lopást.
— És engem itthagyt?

— Maga velem jön.
— Menjen, ha akar. Én nem mehetek magával.

— Félt, hogy felismeri valaki az utcán?

Lassan, megfontoltan rázta a fejét a vá-lasza.

— Akkor jöjjen hát, — mondtam türelmet-le-nül és felálltam.

Súlyosan komoly hangon kérdezte:
— És becsukna valakit hatvanegynéhány pengő miatt?

— Maga mondta, hogy ez sok pénz... A tolvajt be kell csukni.

Szomorúan rám mosolygott.

— Igaza van... Menjen és csukasson be.

A vér meghűlt bennem. Hátrahagyatlottam és csak néztem, néztem az asszonyt. Ő is hallga-tott egy ideig, de aztán ugyanolyan szomorú mosollyal folytatta:

— A mosolyommal loptam ki a pénztárcáját.
— Nem értem...

— Maga rajtam fejeztette a szemét és én csak mosolyogtam, hogy nézzen, nézzen és el-vesztse az eszt és ne vegye észre, hogy a zse-bében kotorásznak. Ez az én kenyerem... Hármán élünk belőle, én és a két kisfiam... Megélhetünk a mosolyomból *máshogyan* is, de irtódom attól. Pedig talán mindegy, hogy *így*, vagy *úgy*... Hát nem? No mondja...

Magam elé bámészkodtam és nem feleltem. Ő újra kezdte:

— Most már nem lát bennem tündért, úgy-e, nem? Ha valakinek a szeretője volnék és meg-csalnám az uramat, semmi baj nem lenne velem. Még kívánatosabbnak tartana és észbe se jutna, hogy piszok teremtés vagyok... Az ilyen asszony jó maguknak... De én máshogyan csinálom pénzt a mosolyból és maga iszonyodik tőlem. No jó, hát menjen és jelentsen fel.

Pillanatigokig megdőbözve álltam. Hallgaltam.

Amint ez a mosolygó asszony mondott, úgy érin-tett, mint a villámütés. Megrázott, megrendített, de mégsem tudtam haragudni rá.

Azt már tudtam, hogy nem fogom feljeleníteni. Mégegyszer az arcába néztem, amely most ko-moly volt és szomorú.

Megcsókoltam a kezét és visszaültem melléje. A zemei felragyogtak.

— Most szőlök a kínosaimmag, hogy adják vissza a magáét. Hova küldjen?

— Felmennék érte a lakására. Igen?

— Tehát azt hiszi rólam... Nem, nem... Jöjjen ide holnap, olyan jó, ha itt van és nem kell mosolyognom. Itt lesz a pénze.

Mánap ott voltam és visszakaptam a hatvan-egynéhány pengőket.

Keresztöltéses futó

FALUSI LAKODALOM

IRTA: PÉCZELY JÓZSEF

I.

Városi helyen a fiatalok ösmerkedése, összemeredése könnyű. Számtalan alkalom van rá. Színház, mozi, korzó, strand, zsúrok... Ha megtetszik a lány a fiúnak, hát szól valamelyik ösmerősének: «Mutass bel!» Vagy az se szükséges. A járatos városi, sokszor sokat próbált és tapasztalt fiatal ember nem megy a szomszédba kereskedni egy kis úbaigazításért... S ezen nem ütközik meg senki. A lány se. Főként akkor nem, ha a legény pártiképes s valamennyire tetszik is neki. Az esetekben akár még abban az órában gyűrűt válthatnak vagy legalább is mehetnek együtt strandolni, weekendezni... De esküdni is, mert városi helyeken az esküvőt se igen parádézzák az emberek. Két tanu, anyakönyvvezető, pap. Régebben még fiakkor. A lovak kantárszíjain egy-egy fehér szalag. Az ostornyél hegyén is... Most meg autó. Egy fehér csokor a «hűtő» ormán. Ez jelképezi az «eseményt». Aztán nászút. Dunakeszire vagy Kispilre. Velence már csak a regényekben fordul elő. Olyan sablon ez, mint a kávédarálás. Mindig egyet s egyformán örül az ember!

Faluhelyen már egészen más panorámája van a fiatalok összekerül-közésének. Itt nincs mozi, színház, strand. A zsúrok se ösmeretesek. Az ösmerkedésre alig van egy-egy alkalom. Szüret, aratás, tengerifosztás. De a mai nehéz világban a tengerifosztást, szüretet, sőt még az aratást is szoros családi körben végzik el a kisebb gazdák, a kétkézi emberek, hacsak ki tudják módolni. Legfőleg a szomszéd, a jó koma, a sógorság, atyafiság segítkeznek. Igaz, a templom körül is szét-nézhetnek a fiatalok, ott azonban nincs alkalom az «igazodásra». De a templom nem is aravalló! Azért azonban itt is megtalálja minden zsák a maga feltját! Meg, mert itt meg olyan közvetítő van, ami városokban nincs.

A gyalogsátán...

Minden faluban van legalább egy. Néhol több is. Rendszerint időviselt néni. Kendő a fején, kosár a karján. Kora reggeltől késő estig járja a falut. Hol a Főszögön bukkan elő, hol meg az Alvégen. Egyik házból ki, a másikba be. Ösmerőse mindenki. Jó embere, asszonya. Tudja, kinek mi a baja. Bánata, öröme. A betegetek vigasztalja. Kommandál nekik orvosságot a «magaszdedte» gyógyfűvekből. Kelevény, belső kihűtés ellen biztos patikája van. S azzal mindig segít. Kivéve természetesen, ha halálos a nyavalya. Ügyde azzal a kitanult orvos se bír. A lelki dolgokban is járatos. Talán még jobban, mint a testiekben. Azokban is gyógyít. Van hozzá «szere». Könnyű neki. Tudja, kibe mi lakik? Ki epeszi magát? Miért? És ki árvaszkodik? Számon tartja őket. Legényeket, lányokat. Az özvegyeket meg éppen! Embert, asszonyt. S egyengeti az útjokat. Boronálja őket. No, nem úgy! Azt a világrt meg nem tenné, hogy azzal rukkolna ki: «Hát te mér nem házasocs meg?... Tudok egy neked való asszonyt vagy lányt!» Nem. Azt a boldont nem teszi. A fát is csak akkor szabad nyesegetni, amikor erősödik. Akkor is módjával! A jó munka időt kíván! A szőlőt is akkor kapálják érés alá, amikor zsendül. Addig csak kerülgetik! Az özvegyasszonyokkal is egyazonképpen... A gyalogsátán érti a mesterségét. Amíg a seb sajog, addig balzsam kell rá. Jó szó. Sajnálkozás:

«Bizony, bizony... nehéz a te sorod, lelkem... Meglátogatott az Isten... De bizakodj! Majd fordul. Mert egyszer minden megfordul... Lám a nap is lebukik az égről, de aztán csak elmúlik a sötét éjszaka... Fölvirrad... Neked is!...»
Ilyenformán. Ebben a mederben folyik belőle a kenetellessé szó, amelyből lassan-lassan az sarjad ki, hogy «nem jó az embernek egyedül lenni!»

Amint már mondtam, a gyalogsátán mindent tud. Többek között azt is, hogy melyik lányunk melyik legény említésekor bíborodik el az arca. De a legény szívébe is belelát. A többi aztán szinte magától jön. Benyit a kérdéses házhöz valamilyen nessel. Vagy nem is okatolja a jövés-menészt:

— Erre jártam Jóbóruéknál, hát gondoltam, nem kerüllek el benneteket... Na, mire végzitek?... Hát a Rozi?... A kertben?... Szorgos jány! Kiérti magát a dologból... Hej, hej... Acsoda, hogy még nem vitték el!... Na, jól jár vele az a legény, aki beköti a fejét! É mondom! De mit beszélek? Ösmeritek Kovács Palit?... János bácsi fiát?... Most jött haza a katonaságtól. Valami jókötésű gyerek. Háts, vállas. Magabíró... Amit az is bizonyít, hogy két csillagot hozott haza a mundaíján... Kis pörge bajusza, okos beszédegy. Aztán nem is el-esett. Az opjának háza, kilenc hold fályge... Igaz, háromfél meggy majd annakidején, de akkor is jut a Palinak három hold... s a háznak harmada. De az öreg még szaporíthatta is... Voltaképpen csak most szaporíthatta! A Palival újra segítkeznek neki egy pár érős kézl! Igaz, még a Rébék is mindig számos! Eppen úgy tüsténkodik, mint ezeltűt húsz, huszonöt esztendőkkél! Liba, pulyka. Aztán a kertbe annyi mindent dugdos, hogy alig győzi pucacozni!... Jól jár az a jány!... É mondom!...

A Kovácséknál meg:

— Na, az olyan jány is ritkaság, mint a Szitás Rozi! Azt ugyan nem

Legyen meg a Te akaratod...

Nem is merlek, Uram, kérni Téged...
Csak lánzgőg lelkemet tépedesem,
S Eléd hajlít száz apró bajával,
Halk örömeivel az életem...

Nem is merek, Uram, kérni Tőled,
Pedig egykor Te mondtad: kérjetek...
De jélek az eljövendőktől, mert
A titkos jövedbe nem nézhetek...

Dacos, nehéz egyedülletben
Nem tudom, hogy melyik útra térjek...
Uram, mutass meg magad az ösvényt,
Hol életem feltűzsei égnék...

Ha tárt szívvel Hozzád imádkozom,
Olyan vagyok, mint a kicsi gyerek...
Magasan vagy, Uram, alig látlak,
S kéni Tőled talán nem is merek...

Úgy szeretnék boldog... boldog lenni...
De ha, Uram, ezt Te nem akarod,
Imádságom akkor is csak áldjon
És legyen meg a Te akaratod...

Korompay Viola

látni dolog nélkül soha! Főz, mos, veteményez... Ha én legény volnék!... Többet ér annak a két keze tíz hold földnél. Azonföül az ábrázata is!... Mit monyagok? Akárcsak a nyíló bazsarózsa!... A két szeme meg, mint a parázs! De a kedve is! Nótával kel, nótával fekszik. Mint a pacsipta... Azt kérdi tőlem ma röggel: «Igaz, hogy hazagyútt a Kovács Pali?...» Ráintetem: «Igaz!» Hát szinte lángot vetett a szeme s aztán kiszaladt a kertbe. De úgy futott, mint a riasztott nyúl!... Hej, Pali, ha te azt láttad volna!...

Az öreg szüle azonban többnyire rendelésre dolgozik. Valamelyik gazda kiszemel a lányának egy legényt. Vagy fordítva. Lányt a legénynek. Ilyen esetben könnyebb a dolga. Egyeses szót érthet a szülőkkel... Persze az illendőséges salárium sohase marad el. Még az esetben is megletik a kosara, ha a pakli nem sikerül. Ha meg sikerül, akkor bőségesen hasad innen is, onnan is... S ekkor már a gyalogszátan nyomába lép a

szerszavas ember,

akivel ugyancsak érdemes megismerkedni. Ritka «specialitás!» Afféle tekintélyes külső. Nyirkogós csizma, kébbeli dolmány, tajtékpipa, csutorás szárral, egyeses derék, fölartott fej, nagy hang, melynek rezgéséből kiköddik a jó bor, a küstüsi pálinka finom illata, összekeveredve a nagy magabizakodással és szónoklati talentumokkal. A szerszavas ember tulajdonképpen született nászagny. Nélküle nem eshetik meg egy lakodalmom. Ma-jid-mág, mint a pap. Igencsak ott veri. Fungens ember, no! Mellőzhetetlen. Amikor a szülők megegyeznek, vagyis «egy dűlőben kapálnak», akkor az «illetékes» apa szól a szerszavas embernek. Mert hogy mindennek meg kell adni a maga módját! Kovács János hát szól! Kallantus Mihálynak:

— A gyerekek szándékai vannak a Szítás Rozi irányában...

— Megvan a belegyűsülés?...

— Meg...

— Akkor ne vesztessétek a drága időt!

S Kallantus Mihály odaszólt a Palinak:

— Készülj föl!...

S aztán, mivel vasárnap délután volt, kettesben elnyikorogtatták fényes rubickolt cizmáikat a Főszögre...

Szításék kapuja nem volt zárva. Nem, mert tudták, hogy vendégek érkeznek. Bedudallta a gyalogszátan...

A nagy eperfa-asztalnál ott ült a gazda. Karosszékbén. Előtte a Biblia. Nyitva... Az asszony valahol a kamarában, Rozi meg a felszérben.

Ügde a szerszavas ember eladdig nem foghat a mondokájába, amíg együtt nincs a háznépe. Tudta ezt a gazda s ezért kiküldött az ajtón: — Gyertek be!

Az asszony, már mint a Rébék, be is fordult nyomban, de már a Rozit úgy kellett behuzgálni. Pedig ki volt csípve. Bárony pruszlik, pirosvirágú vizgató, pillangós félcipő... Amint az ajtón belépett, ijedten nézett szét a szízen lesütött szemmel a banyakemence padkájára tette magát...

Pali, amint az állt, nem ült az asztalhoz, hanem a tornyos ágy mellé készített székre telepedett...

Amikor együtt voltak, Kallantus Mihály fölállt a karosszékéből. Köhent. Öklével kétfelé törötte a szájaszélét avágó, hogy mondokája elől minden akadályt elhárítson:

«Tisztelt házi család!»

S mint a jó hadvezér a hadseregén, úgy nézett végig a nászagnyok-náznagyra az egybegyűlteken. Szamba vette őket egyenként s aztán ünnepélyesen megnyomkodva a szókat, időnként föl-főlrántotta a szemöldökét:

«Az engedelmének és a bocsánatnak alázatos szavaival nyitom szent ihletől áthatott ajkamat szólásra, elsősben is megköszönve azt, hogy becses engedelmeükkel e ház küszöbét átérthettek!...»

Bókolta a gazda félsz egész fejét, de egy szikrányi elismerést juttatott ebből a ház asszonyának is. A fiatalokat egy szemvetésre sem érdekesítette.

«Magyaros egyszerűséggel és őszinteséggel belekezek most már eszmém fonálának rövidre szabott sodrásába!»

Főszegte a fejét:

«Tisztelt házi család!... Ősmeretes előttünk, hogy a betlehemi mezőkön barmaikat legeltető pásztorok fölött ama bizonyos napon... azaz hogy estén, a magas égből kárpírtán egy addig soha nem látott, fényesen tündöklő csillag gyulladt ki. A pásztorok elámulva bámultak az égi fényt... majd összefutván a félelemtől, izgalomban megzavarodva azon tanakodának, hogy vajjon mi léssen ebből?... Mit jelképez az a fényes csillag?»

A hatás kedvéért itt egy pillanatra behunyta a két szemét, majd egy kis tündés után kinyitotta:

«A pásztorok kissé magukhoz térve, elindulának a csillag felé... Mentek, megdélgettek... S mi lón újjak eredménye?... A betlehemi jászolhoz értek vala és ott megtalálták Urunk Udvezítőnket, az Ur-Jézus-Krisztust...»

Jobbkezővel amolyan poposan odaintett a fiatal legény-emberre: «Az én Pali öcsém is, amióta a katonáéktól hazajött, gondolatának ide-oda repedő galambjait étetgeti azokkal az édes magyakkal, amelyeket a sziv virága termel... és ezek közül a galambok közül egy sebszárnnyú fehér galamb, miként Noé-apánk galambja is, kirepüle a bárkából... úgy kirepült vala az ő szívéből is... és ennek a ga-

lambnak útírányt egy fényes csillag, ezen tisztelt háznép szép ledányzójának tündöklő szemei mutatták...»

Rendes körülmények között ilyenkor a legény már odahúzódik a lányhoz. Mellé ül. Így kívánja ezt az illendőség. Jobb karját, úgy vigyázva, a lány dereka alá próbálja szuszakolni... De a Pali nem. Csak a szemét meresztette, a nyakát nyújtogatta. Eszrevette ezt a szerszavas ember s úgy, a szeme sarkával igazítani próbálta. Intett neki, de olyan érthetően, hogy a legény visszabólintott: «Mindjárt!» Annak lehetett véne. Meg is mozgott a széken, de aztán csak ülni maradt. A szerszavas ember megcsodálta a fejét, de hogy a konceptusból ki ne jöjjön, tovább rakta a szót:

«Ime, mi is eljutottunk ezen, most már teszi szemekkel is észlelhető, fénylő és melegítő szemsugár és a mögötte lakozó tiszta szív üdvőt és boldogságot ígérő pitvarához. Itt állunk előtte. Azonban az én Pali öcsémnek az volna a kérése, hogy e pitvarból a fészer szobába, azaz e ház drága lilomának örömet és boldogságot rejtő kelyhébe, kristálytiszta szívébe bejuttathat-e? Nyilatkozának hát kegyelmeitek. Isten és emberek előtti felelősség nagy és szent érdekesében... nyitva vagyon-e még ez a szív és bocsájtást nyer-e abba az én Pali öcsém?...»

Rozi az ünnepélyes aktus alatt lesütve tartotta a szemét. Izgett-mozgott. Úgy lopva az ajtó felé tekintgetett, majd meg a legényre. Közeledik-e már? De az csak ült egy helyben, mint egy tuszó. Nem tudná a módját? Vagy annyira félénk? Főlboszankodott. Na, megáll!

Most a gazda vette át a szót:

«Köszönjük a megiszteltetést. Annak vesszük. Megiszteltetésnek. Az is az, ha szorosan vesszük. Ősmerem a Pali. Jó gyerek. Mondhatnám azt is, hogy kedvemrevaló. Azonban azt is tudjuk valamennyien, hogy egy a kenyeret nem eszik azon melegen, ahogy azt a kemencéből kiveszik. Egy cseppet hűlni hagyják... A bor is akkor jó, ha kissé kiforrja magát. A házasságnál is kívánatos, ha valameddig gondolkozzék rajt az ember... No, nem azért, amiért!...»

«De mindennek meg kell adni a módját! Igaz?» Való, hogy a gazda legjobban szerette volna ott mindjárt kimondani: «Ásó, kapa válasszon el benneteket!» Csakhogy akkor annak az lett volna a látszata, hogy kapva-kap az alkalmon. Már pedig ezt Szítás Péter nem engedhette meg magának. Lássák a kórak s rajtuk keresztül az egész falu, hogy Szítás Péter lánca nem olyan portéka, akiől egy szóra, könnyen

A s z t a l t e r i t é s

szabadul a gazdája! Sói, ébredjenek tudatára annak, hogy ő még a Kovács gyereket is látta leszl!

A legény, már mint Kovács Pali, hol az öregek veletét egy-egy mélabús tekintet, hol meg a Rozira. A beszédek végeztével fölemelkedett a székről... de ekkor a Rozit, kit bántott a Pali tar-tózkodása, fölugrott a padkáról s ki-szaladt a pitarba. Ott megállt. Figyelt. Jön utána a legény? Anyira talán mégse ügyefogyott?...

Nem. A legény nem volt annyira ügyefogyott... Sőt, hogy «kettesbe» kerültek, a bátorsága lobot vetett:

— Mér szaladtál ki? — tette föl a kérdést fejfölvetve.

Rozi mocsolyogva fogadta a föltett kérdést. Tetszett neki az, hogy a legény mégse olyan «hamvbá hőt», amilyenek odabe mutatta magát.

— Miért? — villantotta a szembogarát. — Na?...

— Azér, — fordult úgy föladott a lány, — mer tunni akartam valamit!

— Mit?

— Azt, hogy kend odabe nem vert-e gyökereit?!

S azzal már nyitotta a cserény-ajtót, hogy kipenderüljön az udvarra. De a legény nem volt rest, elkapta a lány derekát.

Rozit ijedezett: — Meglátunk!

S kifordult a legény karja alól. De nem futott el. Nem, mert hátha a legény nem szalad utána? A horoga akadt halat jó pórázban tartani! A vasat addig útni, míg meleg! Utótt is rajta egye; kettőt. Villogtatta a szemét, a derekát riszálgatta, a fejét félrehajlva nevetett. Mire a Pali újra próbálkozott a kínál-kodó szerencsével s most sikerült is jól erősen átfogni a Rozit a két csipője fölé s egy kiadós cuppantani a nyakára, ami tagadhatatlanul jól esett a legénynek. Igaz ugyan, hogy a Rozi se mondhatta volna annak az ellenkezőjét. De ha mondja, az se lett volna igaz. Nem, merthogy a pruszlija alatt dobogó kis gép ez egyszer egészen más tikk-takkolt...

II.

Másnap a Pali édesanyja elvitte Szitás Rozinak a jegykendőt. Ez mindig az édesanya tiszte... S hozta onnan a cserébe kapottat. Ezzel az akussal a fiatalok végérvényesen egymáshoz kötöték magukat a világ előtt s ezt követőleg mehekhet iratkozni a paphoz, az anyakönyvvezetőhöz. Amint hogy el is mentek Egyidejűleg a vőfélyek is megkapták a két-két méter hosszú, színes pántlikájukat, amelyet szokás szerinti a menyasszony köitött a kalapjuk mellé úgy, hogy annak két ágával kedvére jótshatott a szellő, végig a falu hosszúán. Egy-egy esernyőről már a vőle-gény gondoskodott... A vőfélynek az az esernyő, ami a bírónak a talár, papnak a palást. Esernyő nélkül a vőfély nem vőfély. Ez regula!

Amikor fölvirrad a nagy nap, a legé-nyes háztól elindul a két vőfély a szer-zavas emberrel a «menyasszony kiké-résére» azzal, hogy egy virágszállt jöttek. Ilyenkor sok móka esik. A ház «virágszállt» elbujtatók kamarába, sut-ba, s egy cserép muskátlit, violát, szeg-főt kínálnak a «deputációnak». Mikor azok nem vállalják a kínált viragot, akkor egy csöppnyi kislányt vezetnek el-bük...

«Ez még csak lesz virág!» — utasítják vissza a vendégek. Mire egy öreg szü-lkét tuszkolnak nagykacgva elibük...

«Ez meg már volt virág!»

Végre vége szakad a mókázásnak. Be-hozza a menyasszonyt!...

«Ez az igazi virág!» — mondja az öreg vőfély, s kiáll a ház közepére. Kiegye-nesíti a derekát, fölveti a fejét s meg-kezdi a «menyasszony-búcsúztatást».

«Kedves édes anyám, édes nemző daj-kám,

Kedvemet kesergő szerelmes jó anyám». Mondja-mondja a vőfély a rigmust, mely alatt a menyasszony odaborul az édesanyja vállára...

Aztán jön sorba az apa, testvérek, rokonok, szomszédok, lánypajtások... De nem marad ki a rigmusból senki. Még a házörző kuvasz se. Egyre érzé-kenyebb és érzékenyebb hurokat penget az öreg vőfély, miközben még a nyakas, keményszívű apa is oda-oda-kap a szeméhez. Hát még az «édes»? Sirva, zokogva ölelgeti a lányát, magá-hoz szorongatja...

Azokban a ház előtt már türelmetlen-kedik a rezes-banda. A klarinét meg-megnyikkan, a pikula felcsir, a trombita meg recsen egyet-egyet!...

«Induljunk!» — adja ki a jelszót a nász-nagyk-násznagya, a szerszavas ember.

*

Magában az aktusban kevés szín van. A jövei-menet azonban festői. Elöl a legé-nyek borosüvegekkel, csikóbőrös ku-lacsokkal, melyek nyakán egy-egy kari-kabafutó kulcsos-kalács ékesedik. Hát-uk mögött a rezes-banda fújja a «talp-alá-valót». A kulacsok, borosüvegek a fejk fölé emelkednek, miközben a bor-juzóú ingek himzett ujjá ide-oda lo-gob, a csizma-sarkak össze-összevered-nek, a legények megforognak maguk körül, de egyik-másik menyecske is meg-megillegeti magát... A párok nem! A vőlegény s a menyasszony komoly-kodva lépkednek. A nyoszolyó-lányok is s hátul az öregek... A vőfélyek el-ekuriantják magukat. De a legények se «tartózkodnak». Egyik-valamelyik az ötike alól kiránt egy «pisztolyt» s nagy durrant a feje fölé...!

Ottthon már terített asztal várja a nász-népet. Az örömapa betessékeli a vendégsegeket, kit-kit a «méló-helyre». Az öreg vőfély elrikantja magát az ajtó-küszöbén:

«Vajda-hegedőnek álljon meg zengése! A sarkantyúnak is némuljon pengése! Az én beszédemnek most léssen kez-dése!

Legyünk csendességben, míg léssen végzésel!»

Egyszerre csend lesz. A banda elhall-gat. Mindenki az öreg-vőfély felé for-dul, aki érces hangon fölköszönti a gyü-lekezetet, eképen:

«Föld szülte alfamát,
Alfama szülte viragot,
Virága szülte Szent-Annát,
Szent-Anna szülte Máriát,
Mária szülte... Szentifrá!

Isten éltesse az egész frekvenciát!» Nagy éljeniadalom a visszhang, mely után a nyoszolyó-lányok, vőfélyek hordani kezdik az izes ételeket: csiga-le-ves, töltött káposzta, pergelt hús, sült tyúk kerül az asztalra, megfelelő rig-musk kíséretében...

Észnek a lakodalmason... Dicsérik az ételt. Közbe nyagokat isznak az új pár egész-ségére. A felköszöntők egymást válto-gatják. Ki hosszan, ki röviden cifrázza a szót. Az idő fojg. Az étel is, az ital is. Amikor a fiatalok a «tánc irányában» már kifelék kezdik hordani az asztalo-kat, székeket, a kis-vőfély bevezeti a főző-asszonyt. Jobb kezeféje kendőbe

van bugyolálva... «Megégette a zsír!» — szavalja a kis-vőfély, mi-közben egy hatalmas fakanalat nyujto-gat a vendégek felé... «Amint a le-vest főzte, a tyúkot sütötte, félrcscent a sístergő zsír... Az orvos pénzt kó-sítá, de a patikus se adja ingyen a fái-dalmat enyhítő irt, hát a jószívű embe-rekhez fordul szegény...»

Ez van a szavazatában.

S a nagy fakanál öblében gyűlnek a fé-nyes nikkelék, rezek...!

Ez a főző-asszony szálláruma. A menyasszony meg az, melyet éjfél-kor a «menyasszony-táncért» dobnak egy asztal közepére helyezett tá-nyérba...

Az öreg-vőfély dobja az első «pöngőt» a tábla s ő forgaítja meg először a menyasszonyt. Aztán a kis-vőfély. Majd a többi férfi-ugon levők... mind. De csak alig fordulnak egyet-kettőt a meny-asszonnyal, már csörren a tányér, ami azt jelenti, hogy elég! Új jeleneközbe. Közbe-közbe akad egy olyan nekibokrosodott legény, aki virtusból egymástólán tiszser is «lefoglalozza» a menyasszonyt!...

A vőlegény hovatovább szeretne hoz-záférközni a párjához, ő zárja le ugyan-iz a «menyasszony-táncot», de nem en-gedig a pajtással. Sarokba szorítja s hiába kér, könyörög, visszahessegetik. Csak akkor lágyul meg a szívük, amikor u menyasszony a fáradságtól már alig-alig pihes s a földi gondviselés képe-ben a szerszavas ember közbe lép s bőrtönéből kiszabadítja a vőlegényt, amikor is a rokonsághoz tartozó fiatal-labb menyecskék a menyasszony fejé-ről levezik a fátyolt, haját konyiba csav-arják s egy babokendővel hátraktölik. Ekkor az új párt karikába fogják s együtt táncol velük az egész násznép-tenyércsátogatva, heje-hujázza, na-gykot rikkantva... s lassan-lassan az ajtó felé húzóda, szépen kitáncolják őket a házból...

A mulatság azért nem szakad meg. Foly-tatják tovább szakadatlanul. Csak amikor már pirkad, kezdődik az elköszön-getés. Akkor is a násznép öregei szedik a sátorfájukat. Embert, asszonyt. A fiatalok tovább veszednek, bonlanak. Egész hajnalig. A legény-sereg még azon túl is. Amikor az illendőség már úgy hozza, fölkerelkednek s «tyúkve-rőbe» mennek a vőlegényes hához. «Van-e valami harapónal?» — verik ököllel az ajtót.

— «Nincs!»

— «Na, lesz mingyár!»

Két, három tyúkot piszkafával — mivel levernek a fákról s a nyitott ajtón nagy trumffussal beviszik...

A gazda jószívvle fogadja a fia pajtá-sait... A gazdasszony tüzet gyújt, vizet forral, kopposztja a fiatalok zsk-mányát...

Amikor a nap már jöcskán fölkapasz-kodott az égbolttal, a legénysereg tovább lépeget egy-két házzal. Fölkeresik a nyoszolyó-lányokat tapasztalás-újítés végett a jövő irányban...

Esetefel a lányos háztól ünneplőbe ö-tözöttlen elindulnak az öregek a fiata-lokhoz «kárldatába». Szátalan lépeget-nek egymás mellett. Feihorgaszva. Azt latolgatják a lelkük mélyén, hogy mi-lyen nagy kárt is láttak azzal, hogy a lányukat elvitték. Üres lett a házuk. Sü-ket is, üres is. Csak most érzik voltaké-pen, hogy ki volt nekik a Rozsi. S hoay még jobban érezzék, hát látni akarják. Ez az utolsó aktusa a menyegzőnek, amikor a «kárldatában» örülnek is, de egyidőben sirnak is az öregek...

S z é p s é g v á s á r

Irtja: Léonard Merick • Fordította: K. Lányi Piroska

Bertrandné minden nap hosszú ideig állt a tükré előtt. Ott állt, de tulajdonképpen nem látta önmagát. Félre leeresztett pillái alól nézett a képmására és nem vette észre, hogy már nem a régi többé. Még mielőtt ráeszmélhetett volna tászkás szemének bágyadt tekintetére, bóréncké ráncos voltára, ajkának fáradt vonalára, gyorsan krémeket kent fel a szem alá és a sapádt orcáakra, utána vastagon telehintette púderrel és kétoldalt élénk pirosságot festett rá, hogy a fátvól mögött még mindig fiatalosan hasson az öreg arc.

Bertrandné nem akart megöregedni... de egy napon véletlenül valami otffelejtt kulcsért ment be a szobájába és az öllöző tükörhöz érve, szemé véletlenül, készületlenül a tükörbe tévedt. A nap éppen besütött, arcát élesen megvilágították a fény sugarak. Lucie Bertrand megtántorodott. Nézte-nézte ezt a szomorú maszkot... ajka remegni kezdett, arca eltorzul, nagy könnyecsekpek gördültek végig az arca püderes, festékes barázdáin... — Öreg vagyok! — kiáltott fel kétségbeesetten Bertrandné. A fürdőszobába rohant, a tülriközövel dörgölni kezdte az arcát mindaddig, amíg a festék utolsó maradéka is eltűnt róla. Azután lerokadt az egyik totelba és sokáig keservesen zokogott. Húsz esztendővel ezelőtt vesztette el az urát, jóval előbb a gyermekét. Egyszerűt állt az ára. Ha visszagondolt az elmúlt évekre, rájött arra, hogy már hosszú idő óta egyetlen öröme volt az, hogy még mindig szépségnyosznak tartották. A régi barátok változatlanul bökolták neki és ő olyan szívesen hilt az üres, meggyöződésnélküli bököknak. Még mindig szépnek és vonzóknak hitte magát és most egyszerre legördült szeme elől az illúzió hazug leple és meglátta mögötte a szomorú valót...

A sivár, magányos öregség réme hirtelen megrohanta. Teteletlen fájdalomában összeroskadva ült az aranyozott lábú totelben, mely valaha Madame Pompadouré volt...

Halkan kopogtattak. A szobaleány lépett be és jelentette, hogy Madame Jeannettelől hozták az új kalapot...

— Az új kalapot — mormolta magában Bertrandné a leány szavait és sehogysem tudta megtalálni a kapcsolatot előbbi hangulata és a legújabb divatú, fiatal kalap között. Erőt vett magán, intett, hogy jöjjen csak be a leány.

Az ajtó kitárult. Bertrandné először csak egy hatalmas kalapdobozt látott, majd egy színehagyott kabátot és csak azután vette észre, hogy egy egészen rendkívüli szépség az, aki kalapdobozzal a kezében ott áll a küszöbön és félénken várja az ő parancsait.

Aranyszöke haj, csodálatosan szép tengerkék szem, finom orr és a piros, szép-metszésű ajak körüli az ifjúság búbajos mosolya.

— A kalapot hozta, kedvesem? — kérdezte Bertrandné és önkéntelenül fel-sőhajtott.

A leány kibontotta a dobozt és Bertrandné festett fekete hajára próbálta a merész formájú kalapot.

— Nagyszerűn áll... gyönyörű szép... — mondta a leány köteles elragadtatással.

— Igen, a kalap nagyon szép! — mondta Bertrandné és behunyta a szemét, hogy ne kelljen látnia fonyvnyadt arcát a hődi kalap alatt. Mert ezentúl már mindig az igazi arcát fogja látni. Az önmagához fűzött illúziókat se festék, se fátvól többé vissza nem adhatja...

— Szeretném magán látni a kalapot, kisasszony... felpróbálhatná a

kedvemért! — fordult a leányhoz és már nyujtotta is feléje a kalapot.

A leány boldogan húzta fejébe a drága, finom jószágot, amelyről ő még csak nem is álmódhatott...

— Gyönyörű! — kiáltotta elragadtatva Bertrandné. — Mondja kisleány, vajjon tudatában van-e annak, hogy micsoda kincs a szépsége, ifjúsága? — mondta mosolygva, de a szíve fájdalmasan rándult meg... az arca eltorzul... a szoba inogni kezdett körülötte és egy perc sötét lett...

Ijedten nézett a leányra, de az nem vett észre semmit. Arca még szebb, sugárzóbb volt, mint az előbb. Szép homloka körül olyan volt az aranyszínű haj, mint valami királyi korona...

— Ó, nagyságos asszony, ha tudná, hogy csak leher nekem a szépség! Mit ér a szép arcom, ha foltozott könyökű ruhában kell járnom. Este a földön alszom ötödmagammal egy szűk oduban és sokszor örülök, ha a keresetemből kenyérré és valami kevés gyümölcsre jut. En... én gazdagságra vágyom, nagyságos asszony, gondatlanságra, jólétre. Finom, illatos ágyra... szép ruhákra, jó ételekre... Higye el, olyan szívesen odaadnám a szép arcomat bármelyik csúnya arcért, ha hirtelen gazdag lehetnék... Ha nem untatom a nagyságos asszonyt, el is mondom, hogy van nekem egy tervem, de attól félek, hogy ki fog nevetni... — mondta félénken és nagy, kérdő szemekkel Bertrandnéra függesztette.

Az asszony bólintott, hogy csak beszélje tovább. Szavakkal is akarta bátorítani, de valami furcsa bénaóság ült meg a nyelvtől. — Hát... hát... — kezdte tétozva a leány... — az a tervem, hogy eladom a szépségemet. Azt teszik kérdezni, hogy hol, hát a szépségvásáron. Nemrégiben hallottam, hogy Normandiában van egy kis falu, ott valami csoda folytán el lehet cserélni a szépséget. Ugy-e, furcsán hangzik ez? Pedig így van.

Szép leányok odaadják az arcuk szépségét csunyáknak, vagy öregeknek a pénzért. Van ott egy patak... először szentnek tartották a vizét, de a falubeli plébános megtöltölte, hogy ezt a furcsa csodavető helyet bármelyik szent nevével is kapcsolatba hozzák. Szerinte, ami ott történik, csakis az ördög munkája lehet. Ezért ma már ördögpatákának hívják a forrást. Ennek a vízében mosakszik meg a szép és a csúnya, már mint a vevő és az eladó... Egy vén banya, sokak szerint maga az ördög nagynyája, rejtelmes szavakat mond közben és mire kilépnek a vízből, már meg is történt a csere...

— Ugyan, kisleányom... ez csak ostoba mendemonda lehet... ilyen csodák nem történnek manapság — mondta Bertrandné és fájó szível gondolt arra, milyen kár, hogy ő nem tud hinni benne. — Hát pedig úgy van, nagyságos asszony, én el is fogok menni oda és eladom sok-sok pénzért az arcomat! — Kapok helyette csúnyát, de lesz tenger-sok pénzem és a pénz sok mindent pótol, — mondta a leány és az arca piros volt az izgalomtól.

Bertrandné agyan átfutott a gondolat, hogy talán nem is normális ez a kisleány, el is határozta, hogy érdeklődni fog Madame Jeannetenél felőle.

Ezért, amikor már elmenőben volt, visszahívta és megkérdezte tőle a nevével.

— Hogy hívják, kisleányom, nagyon meg voltam elégedve magával és szeretném, ha máskor is maga jönne a kalapokkal! — mondta kissé zavartan.

— Marion Godin a nevem, Rue

Martin 15. — diktálta a leány, kezét sókolt és elment.

Bertrandné egyedül maradt és valami izzó nyugtalanság vett erőt rajta. Folyton a leány furcsa terve járt az eszében a szépségvásar, ahol új, szép és fiatal arcot lehet vásárolni. Átment a könyveit, összeszámolta a vagyonát... megelégedetlen látta, hogy nagyon gazdag. És ez a gazdagság nem ér semmit, ha már öreg és csúnya... a pénz csak addig okozott örömet, amíg saját magát ragyogóbbá tehetete vele... Most már ennek mindörökké vége... búcsút mondhat a szép ruháknak, szenzációs kalapoknak, az udvarias vagy lelkes bókóknak... lassan majd meg is feledkeznek róla... szomorú öregasszony lesz belőle. 100.000 frank... 150.000 frank... 1.000.000 frank... igen, akár egy milliót is szívesen adna fiatal, szép arcért... Elment Marionnál abba a csodatevő faluba és megvásárolta gyönyörű arcát. Sok-sok pénzt adna érte, annyit, hogy gondatlan jólétben élhessen ezentúl a kis kalaposlány.

Ahogy a napok multak, úgy lett egyre jobban és jobban urrá a lelken a vágy, hogy kipróbálja a csodát. Most már elfelejtette, hogy a furcsa meséért boldognak tartotta a leányt, mert ő másris eszélően hitt benne. Keresni kezdte Marion Godint... szegélyt bemenni a kalapszalónba, attól félt, hogy leolvassák az arcáról furcsa tervét... az utcán, az árúházakban, a Szajna partján kereset-kutatott a leány után... kacsakaringsó utcákat járt be... öreg házakba ment be, míg végre észbe jutott, hogy felírta a leány címét.

Egyszerre ismét előtte állt a leány. Hebegve-dadogva adta elő különös ajánlatát. A leány csodálkozva nézett rá, majd csodálkozása töprengéssé változott át.

— Nagyon meg kell gondolnom a dolgot, nagyságos asszony... borzasztó nagy dolog az, amit kér tőlem, mert én nemcsak csúnya arcot, de öregséget is kapok cserébe tizennyolc éves szép arcomért.

— Öregséget? De gyermekek, hiszen a teste, szíve fiatal marad... A tizennyolc évét nem adja oda nekem az arcával együtt... és azonfelül pénze is lesz, a pénz csodát tud tenni... meg aztán, ha akarja, kozmetikussal kezeltetheti majd az arcát... én... én nem tettem... nekem nincs türelmem ilyesmireh — mondta gyorsan és várakozóan nézett Marionra.

A leány gondolkodott, Bertrandné most kimondta a 150.000 frankot. A leány szeme megesillant, Bertrandné tudta, hogy nyert ügye van...

Izzalmas napok következtek. Bertrandné összes értekeit pénzre tette. Lakását eladta. Régi barátaitól elbúcsúzott. Valamennyinek azt mondta, hogy Németországba utazik keresztlányához. Végre el is következett az utazás napja. Megérkeztek a parányi vasútállomásra. Zöttyögős szekéren utaztak süppedő homokban. Pici fehér házikók közé értek, az ég vörös volt, mintha a felhők vérben fűrdötek volna meg, a piactéren, a patak partján terkes sátrak alatt nem bazarholmit, mézskalácsot, hanem eleven szépséget árultak...

— Szép arcot... szép arcot vegyenek... olesó pénzen mindenki szép lehet! — rikácsolta egy csúf vén boszorka és előtérbe tolt a piros arcú leányokat, akik jó pénzért szívesen felcserélték szépségüket gazdag lányok ragvás, rút arcával.

Szédülten jártak a tömegben, a patak partján a malom félelmetesen zúgott... a víz metszően hideg volt és a boszorka rikácsolta mondta a furcsa rigmusokat. Amikor kiléptek a patak vizéből, már Marion viselle Bertrandné öreg, fonyvadt arcát... Bertrandné szánakozva nézett rá és hamar kezbe gyömösözte szépsége árát... Marion boldogan szorította magához a hatalmas pénzcsomót, mindjárt be is tért a legelső bolthoz, sok-sok fimom emnivalót vásárolt és Bertrandné legnagyobb csodálkozására mindjárt ott a bolthoz mohón emni kezdett...

*

Visszatértek Párisba. Bertrandné az egyik előkelő szállóban vett szobát és új néven, Lucie Beaulieu-nek jelentette be magát. Erre a névre helyezte el bankban a vagyonát is és boldogan kezdett neki az új életnek.

Órákhosszat állt a tükör előtt és ámultan nézte gyönyörű arcát. Felpróbálta régi, drága ruháit, az új kalapot, amelyet még Marion hozott haza... örült, hogy alakja nem elhízott és nem is túlságosan sovány, a jól szabott ruhák alatt senki sem fogja észrevenni, hogy a tizennyolc éves archoz öreg test tartozik.

Lement a szálló halljába... észrevette, hogy minden szem ámultan tapad az arcára. Halk suttogást is hallott és megtudta, hogy a portálnál tömegesen érdeklődtek a férfitendégek, hogy ki az a hódítóan szép fiatal leány.

Az utcán tömegesen mentek utána a emberek. Meghívót kapott egy szépségversenyre, Páris királynőjének választották és pár nap múlva az egyik filmgyártó fényes ajánlatot kapott.

Megismerkedett új, érdekes emberekkel. Hírneves férfiakkal, akik mind az ő kegyeiert versengtek és asszonyokkal, akik őt utánozták. Lakása ajtajában riporterek várták, interjút kértek tőle, mint Páris legszebb leányától. Megkérdezték tőle a korát, világlátóságát, terveit és emlékeit, faggatták, hogy kibe szerelmes, milyen könyveket olvas, hogyan ápolja az arcát és melyik fürdőst tartja a legjobbnak...

Megtörtént az is többször, hogy ismeretlen nőktől levelet kapott. Az egyik arckrémjének a receptjét kérte tőle, a másik arra volt kíváncsi, hogy melyik fodrásznál hullámosíttatja a haját. Nevetelt a leveleken, türelmesen válaszolt a riportereknek, erőteljett mosolyal hallgatta a férfiak bókjait és közben folyton mondogatta önmagának:

— Szép vagy, gyönyörű vagy, Páris legszebb nője vagy... légy boldog, örülj.

ujjong, szép vagy, szeretnek, imádnak, vágyának utána! — Ezt úgy mondta önmagának, mint valami leckét, de rajta kapta magát, hogy fél áltérni saját lakása küszöbét. Fél a férfiaktól, akik imádják, az asszonyoktól, akik irigylék és utánozzák. Fársztja az ünneplés... fársztják a kíváncsi szemek, a hevesvéré, sziporkázó ifjak, akik körülveszik. Öreg barátai jutnak eszébe és a fehérhajú, kiegyensúlyozott lelkű barátok... Egyszer az utcán összetalálkozott az egyik öreg barátjával... ment mosolygva feléje, de az öregüt csak nézett rá... félreértette a mosolyt, kihúzta magát, pödört egyet ősz bajuszán és valami édeskés bókot motyogott...

Bertrandné összeharapta az ajkát, sirni szeretett volna... de szeme csak égett szárazon, mint a nyári nap hevétől kiszikkadt patak...

El akart zárkózni az emberek elöl, de nem hagytaik nyugodni. Minél tartózkodóbb, hidegebb volt, annál jobban felcsigázódott az emberek kíváncsisága. Fárdtságát, állandó lankadt mosolyát észbontóan érdekesnek találták, sőt még megragynó, öreges járása is mintha divatba jött volna. Friss, ruganyos testü több leányok a la Lucie Beaulieu vonzólták izmos, fiatal tagjaitak.

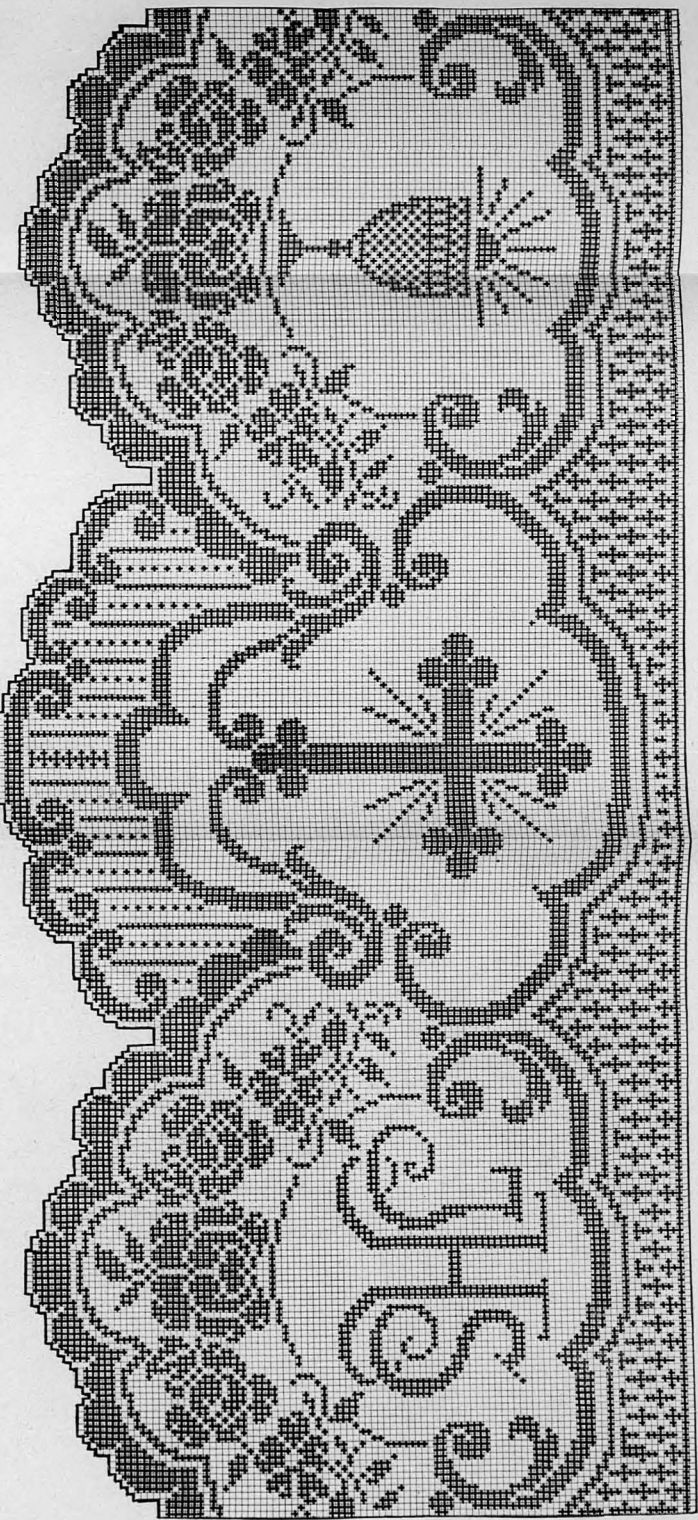
A társaság minden percét lefoglalta. Sokszor úgy érezte, hogy belekerült egy áradatba, amely viszi, sodorja magával. Nem volt éjele és nem volt nappala... sajgó szívvel gondolt a régi, hosszú alvásokra, a nyugodalmas éjszakákra. Most rettege várta az éjjelt, amelyet át kellett hridzselni, táncolni, pezsgőzni... Úgy érezte, hogy nem bírja már tovább. A szíve néha fájdalmasan összeszorult és gyakran egy-egy percre forogni kezdett vele a világ. Teste szánalmasan lefogyott, de az arca... igen... Marion Godin arca változatlanul szép, hamvas, üde... tizennyolcéves volt... Legszerelemesebb udvarlója, Gaston de Verne doktor szerint még jól is állt neki ez a légies soványág, a tagoknak az a dekadens szögletessége, amely annyira ellenében van az arc gömbölyűségével, a bőr hamvas üdeségével, valami különös vonzóerőt ad még neki.

— Nem, ne bókoljon, Gaston, beszéljen inkább valamit a tanulmányairól... a terveiről... én... én azt hiszem, magából egyszer biztosan egyetemj tanár lesz, Gaston... — mondta Bertrandné és kedvtelve nézte a fiatalember szépen ívelt homlokát, amely alól két lelkes fiatal szem sugárzott feléje.

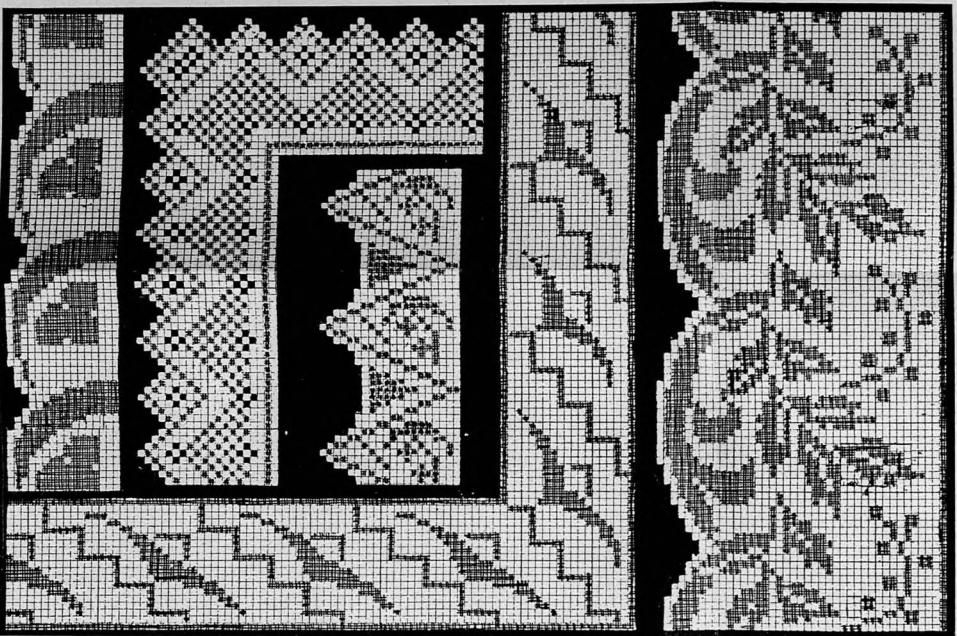

8. OLTARTERTO CSIPKE. Wieg. Testvérek kézimunkkocég terve. (Budapesti IV., Deák Ferenc-utca 19). Készíthető reczeve vagy horgolással, 12-es számú gyöngyperleivel vagy az alapanyag minőségéhez való horgolócénnal. A csipke szélessége 110 kocka s ha 5 mm-es lyuknagyságot készülnék, 55 cm széles csipkét kapunk.

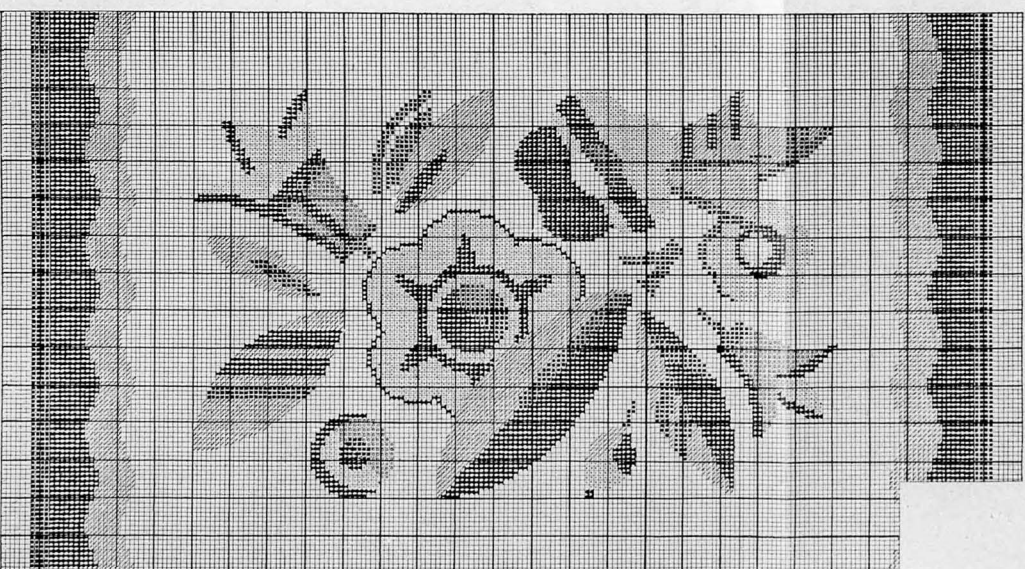
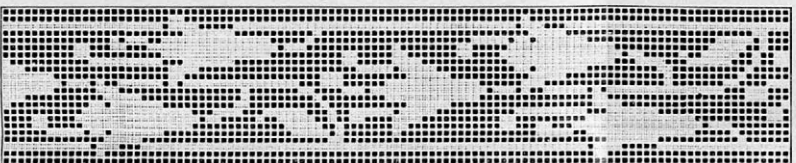

9. KÜLCNBŐZŐ CSIPKE. 65 CSIPKEBETÉNT MINTÁK verikék, miliké, szakrénycsikok stb. díszítésére. Négy-öt mm-es lyuknagysággal készíandó.

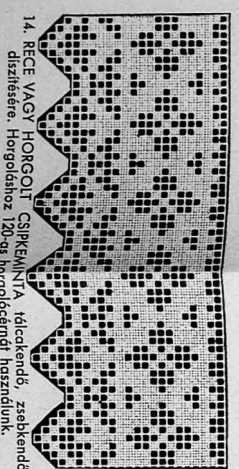
A MONOGRAMMOKKAL
zártverikék díszítendő. Az
anyagot másoldóppal
díszíthetők.

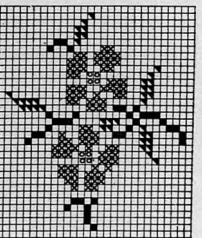
10. RECE VAGY HOR-
GOLT CSIPKEBETÉNT
100-120-as horgoló-
cénnal készíandó.

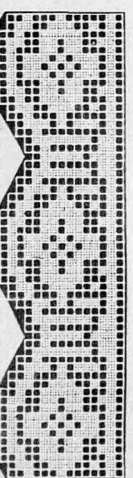
11. MODERN SZÖNYEG. Készíthető nagy perzsiával vagy dupla keresztöltéssel. Mérete 216x120 kockával, ill. s 5 mm-es nagylyukra lesz készítve minden kocka, okkor a szélessége 108-60 cm méretű lesz. A szőnyeg alaprajza közepedre vagyis az üresen hagyott kockák ezrei készíthetők. A szőnyeg két rövidebb oldalán fehérítő csíkosztások következő színnel készíthetők: az üres kockák drapp alaprajza mellett a szőnyeg perzsiájának színnel készíthetők. A szőnyeg közepénél fehérítő rész felé felé, a két oldalszélükön pedig a közepétől kezdve, a két oldalán a perzsiájának színnel készíthetők. A szőnyeg készítésénél fehérítő rész felé felé, a két oldalszélükön pedig a közepétől kezdve, a két oldalán a perzsiájának színnel készíthetők. A szőnyeg készítésénél fehérítő rész felé felé, a két oldalszélükön pedig a közepétől kezdve, a két oldalán a perzsiájának színnel készíthetők.

14. RECE VAGY HORGOLT CSIPKEMINTA fúlcakendő, zsebkendő díszítésére. Horgoláshoz 120-as horgolócénnal használandó.

13. KERESZTÖLTÉSES MOTIV. gyerekkorral az egész ruha elszóron díszíthető vagy csak egyes részeken díszítjük vele. A levelek zölddel, a virágok közül egyik világosabb, másik sötétebb kézzel készíthető. Varható azonban bármely más feltezésre is.

12. RECE VAGY HORGOLT CSIPKEMINTA zsebkendő szélére. 120-as horgolócénnal készíandó.

— Hány éves is maga, Gaston? — kérdezte.

— En? Huszonnyolc leszek a télen. Lucie... miért kérdi? Csak nem arra gondol, hogy túlságosan öreg lennék magához? Tíz év ma már nem korkülönbség! — mondta ijedten a fiatal orvos és észrevehetően elszápadt.

— Ó... ó, én semmire sem gondoltam... és mondtam már magának, hogy nekem eszem ágában nincs férjhez menni! — mondta Bertrandné és arra gondolt, hogy ha élne a fia, most éppen annyi idős lenne, mint Gaston. Bizonyára éppen ilyen szép lenne és okos is, talán szintén orvosi pályára ment volna... hiszen az apja is orvos volt... Ó, milyen jó lenne, ha ez a Gaston az ő fia lenne, ha magához vonhatná, megcsókolhatná szép, okos homlokát és azt mondhatná neki:

— Úgy szeretlek, édes jó fiam! De ezt nem teheti meg... ez a Gaston, akít ő a fiaként szeret, szerelmes öbelé... szerelmes az ő csodálatosan szép tizenötléves arcába. Még csak meg sem simogathatja dús fekete haját, mert tüstént biztatásnak venné és újra kezdené az ostromot... — gondolta keserűen és kétségbeesésben legszívesebben tíz körmével esett volna neki szép arcának...

Már egész Páris tudta, hogy a csinos, gazdag és tehetséges fiatal orvos, Gaston de Verne feleségül akarja venni a rejtélyes Lucie Beaulieut. Voltak már olyanok is, akik tudni vélték, hogy a megkérés már meg is történt, de a szép Gaston kossarat kapott. A családja már arra gondol, hogy külföldre küldi fejlejt, de Gaston halani sem akar arról, hogy eltávozzék szerelmese közeléből.

Őlt naphosszat a lábai előtt, forró szavakkal ostromolta, kér, kövelet, rimámkodik... Lucie csak ingatja a fejét és gyönyörű szeméből könnyek potyognak... — Nem lehet, Gaston... nem lehet! Sohasem lehetek a magáé... — mondta elkinzottan és már forgatja szájában a szavakat, hogy meggyőnjön mindent a fiúnak... de maga sem tudja, hogyan kezdjen hozzá... Félt, hogy bolondnak fogja tartani... és hajtja továbbra is kínlódni szegény fiút...

Keserves porcék következnek. A fiú nem bírja tovább... Felugrik, elrohan... másnap reggel az újságok borzalmas hírt hoznak. Gaston de Verne doktor öngyilkos lett. Elet és halál között lebeg.

Lucienek végig kell néznie, hogyan élesztetik... nem tudja, hogyan került oda, de mindent lát... hallja, hogy az

egyik orvos azt mondja, hogy a szívet dörszölkék... éterszagot érez, saját testén érz a parányi éles fájdalom, amikor Gastonnak az injekciót adják.

Végre felépül Gaston, külföldre utazik fejlejt... de hiába megy el Gaston, itt maradnak a többiek, a szerelmes ifjú titánok, akik mind ő érte versengenek. Viszik, ragadják magukkal, bál, estély, garden party... lokál...

A jazz valami fojtott tűz néger dalt játszik... a párok összesimulva táncolnak... ő halálos faradtan ül a páholyában, kábultan nézi a színes forgatókat. Egyszerre a szeme megakad valakin... Egy női alak kiszakítja magát táncosa karjából... a két nő nézi egymást hosszú percekig... Mindegyik halálsápadt... Lucie elhagyja a páholyt... megy a másik nő felé, mint a megbabonázott... Végre ott állnak szemből... Az öregarcú fiatal nő és az öregasszony, aki fiatal arcot visel.

— Marion! — kiáltja tompán az asszony. — Az vagyok... csakhogy találkoztunk végre, csakhogy megmondhatom végre, hogy megalkotom minden lépését... Borzalmas volt, amit telet velem, szerencsétlenné tett. Nyomorult 150.000 frank-járért elvette tőlem nemesek az arcomat, de a boldogságot, szerelmet... az egész életet... Mit érek vele, ha tizenkilencéves vagyok? Ki hinné el, ha ráncos vénasszony fejemet látják! Fiatal vagyok, egészséges vagyok, élni szeretnék, férjhez szeretnék menni, azt szeretném, ha gyermekeim lennének... De mit gondol, ki nézne így rám? Ez, akivel táncoltam az imént, hivatásos táncos volt, fizettem neki, hogy táncoljon velem... Biztosan kinevelt a hálam mögött, bolond vénasszonynak gondol, akinek még mindig táncol jár az eszé... és mindez magáért van: gyűlölni magát, képes volnék ököllel az arcába sújtani, de még ezt sem tehetem, mert a saját arcomat viseli... — mondta fuldokló kétségbeeséssel a leány és zokogva bujt el az egyik oszlop mögé.

Az asszony megdöbbenve hallgatta a ki-törését. Mondani akart valamit, de a nyelve mintha megbéglült volna... percekig próbálkozott, amíg végre hang hagyta el az ajkát... Elmondta, hogy ő is szerencsétlen, neki is terhére van a szép, fiatal arc, vágyik régi arca, régi élete után és nincs más vágya, minthogy újból csoda történjék és a régi lenne minden megint...

Marion abbahagyta a sírást... újjongó örömmel nézett a remegő asszonyra és elhatározták, hogy ismét próbát tesznek az Ördögpaták különös csodájával... Az Ördögpatákja mellett megint áll a vásár. Szép arccokat kínálnak. Visszatásztólán rüt nők jó áron szép arccokat keresnek...

Marion megfogja Bertrandné kezét és a patakhoz lépnek...

Megtörténik újból a csoda... ismét Marion, a szép és fiatal és Lucie Beaulieu helyett Bertrand főorvos tisztos özevgye áll a patak partján... Lucie sír, Marion táncol örömeiben és egyszercsak ott áll előttük Gaston de Verne... Bertrandné nem érti, hogyan került ide, hiszen tudomásá szerint Amerikában van... Ijedten hátrál, de nem kell már félnie, kikerülte őt és megy Marion felé... ki-tárja a karját és Marion belesimul... Lucie valami kellemes sájságt érez a szíve körül... Már nem a heves fájdalom, amelyet annyiszor érzett az utóbbi időben... ez inkább valami kellemes bizsergés, jó átmelegítő... Most Gaston Verne fordul feléje... megcsókolja a

kezét és azt mondja, hogy: Édesanyám! Milyen furcsa, pedig Gastonnak van édesanyja és mégis őt szólítja így... és nini, a többiek is jönnek, a hódolók... és amott a régi jóbarátok és milyen kedvesek mind, virágot hoznak... megint a kellemes bizsergés a szív táján és valaki megszólal mellette:

— Na hála Istennek, már jobban van... elmúlt a roham... Mindjárt magához fog térni! — mondja egy komoly férfi-hang és ő kinyitja a szemét, pedig nem is tudja, hogy eddig lehunnya tartotta. Csodálkozva néz körül: falú, szépségvá-sár, Ördög patakja nincs sehol... a díványon fekszik saját szobájában, Marion Godin ott áll mellette, a csuklóját pedig egy magas, csinos fiatalember fogja... de hiszen ez Verne doktor, a fiatal, tehetséges orvos, akit már a multkor is hivatalított amikor rosszul volt...

— Mi történt, doktor úr? — kérdezi csodálkozva.

— Semmi nagyságos asszony... egy kis attack volt... Pár percre elvesztette az eszméletét. Az volt a szerencseje, hogy éppen itt volt ez az okos, higgadt kis leány... Neki köszönheti nagyságos asszony az életét — mondta az orvos és Marionra nézett. Bertrandné fáradt szeme követte a tekintetét...

— Úgy néz rá, mint ahogy rám nézett... igen... igen... álomban... mert úgy látszik... hála istennek álom volt az egész... de hátha, hátha valami mégiscsak igazgáz válik belőle... hiszen kétfel olyan szépek, fiatalok és néha talán még csodák is történnek...! — gondolta Bertrandné és gyönyörködve nézte a két fiatal arcot.

Még néhány percig ott maradtak mellette. Aztán mindketten eltávoztak. Együtt mentek le a lépcsőn és a kapuban, mielőtt elváltak volna, a fiatal orvos megkérdezte Marion Godint, hogy merre lakik, mert ha nem volna terhére, neki most volna ideje... olyan szívesen elkísérné... A leány mosolyogva bólogott és megindultak együtt a napsgaras, gyönyörű tavaszban...

*

Bertrandné szobalánya csomagolással vesződtél. Egy hatalmas dobozba sorba berakta Bertrandné finom, színes, drága ruháit... a sikkes, fiatalos kalapokat is, sőt valami méregdrága illatszert is csomagoltatott hozzá az úrnéje. Gondosan lepecsételték a dobozt és Bertrandné sajátkezüleg írta rá a címet:

Nagyságos Marion Godin kisasszonynak,
Rue Martin 15.

Az én nénikém, a te nénikéd

Egy órája annak, hogy a két nyolc-
esztendősi fiú a parkban össze-
ismerkedett és már — vagy még?
— olyan jóbarátok lettek, hogy
életük minden érdekelmes dolgát
elmondták egymásnak.

— Az én nénikém — mesélte Pali
—, meglehetősen öreg, már túlvan a
húszon... Nem tudok vele mit
kezdeni... Beszélgetni én vagyok
kicsi, játszani ő nagy. Azt hiszi,
arra való vagyok, hogy neveljen
engem és kiküldjön a szobából...
Hogy nem tartom magam egyene-
sen... hogy nem végeztem el az
iskolai feladatot... meg hogy ez
nem gyereknek való... így megy
ez folyton! Azt hiszem, ki nem áll-
hat engem, de ezzel nem törődöm,
mert én is ki nem állhatom!...

— En nagyon szeretem a néniké-
met — válaszolta Janika. — Olyan
fiatal, még csak most volt húsz-
éves. Játshatom vele, ha kedvem
van, de komolyan is elbeszélget-
hetek. Sajnos, anyukám nincs itt,
már nagyon régen elutazott és
olyan unalmas nálunk, otthon...
De ha jön a nénikém, még a papa
is más lesz, nevet és tréfál velem
és azt csinálhatok, amit akarok...
És ha este szomorú leszek, mert
az iskolai dolgozatot nem végez-
tem el, mit gondolsz, ki segít ne-
kem?... Az én drága, aranyos
nénikém!

— Az én nénikém — panaszko-
dott Pali —, nem gondol arra, hogy
segítsen nekem. Azt mondja, hogy
esalás, ha a dolgozatot nem vég-
zem el magam. El is határozta,
ha nagy és erős leszek, bosszút
állok ezért!

— En pedig azt határozta el —
mondta ábrándosan Janika —,
ha nagy leszek, feleségül veszem
a nénikémet. Remélem, várni fog...
Pali tágra nyitotta a szemét:

— És tudja, hogy te feleségül akad-
rond venni?

— Úgy... félig-meddig... sejtli...
Nem akarom egészen lekötni ma-
gam! Hátha lesz más nő is, aki tet-
szni fog nekem... Eddig is az
egyetlen!... Csak egyszer, régen,
találkoztam itt a parkban egy
szépséges kislánnyal, akinek cukrot
is vettem... De az nem volt igazi
szerelem, tudod?!

Pali elcsodálkozva kérdezte:

— Hát neked annyi zsebpénz van,
hogy több cukrot tudsz venni,
mint amennyit magad megesszel?!

— Dehogy. Zsebpénzem nincs sok.
De a nénikém ad nekem néha...
— És te pénzt fogadsz el attól a
nőtől, aki feleségül akarsz venni?
Szegély magad!

— Nem ajándékba kapom!

— Hát?

— Fogadunk és aki veszít, az fizet.

— És ha te veszítesz?

— Akkor nem fogad velem a né-
nikém. Tudja, hogy nincs pénzem.
Pali sóhajtott:

— Ha én pénzt kérek a nénikém-
től, azt feleli: minek egy gyerek-
nek pénz?... Bárcsak már nagy
és erős lennék! — mondta komoran.

— Ide halgass, Pali! Ha már régebben ismer-
nélek, most egy nagy titkot bíznék reád.

— Légy nyugodt! Úgy tudok halgatni, mint
egy nagy!

Janika egészen közel hajolt kis barátjához és
a fülébe súgta:

— Tegnapi megcsókolt!

— Megcsókolt? — kérdezte gyúnyosan Pali. —
Hát az is valami?!

— De ez igaz csók volt! Mint a nagyoké! A
számra kaptam... Es utána nagyon sokáig
nem mostam meg a számat, ahogy éreztem...
Pali kacagott:

— Ha engem megcsókolt a nénikém, rögtön
száját mosok. Még pedig szappannal!

— Olyan csúnya a nénikéd?

— Azt mondják, hogy szép. De nekem csúnya.

— Az én nénikém csodaszép! Meg fogod
látni. Megígérte, hogy a papámmal együtt ér-
tem jön.

— A papád nővére?

— Nem.

— Akkor épp úgy van, mint nálam. Az én
nénikém is a mamám nővére.

— Csak hogy az én nénikém nem a mamám
nővére!

— Hát akkor hogy lehet a nénikéd? — ki-
váncsiskodott Pali.

— Magam sem értem a dolgot. Egy nap a
papám azt mondta: «Ez a te új nénikéd!» És
én rögtön megszereltem. Tudod, nagyon tet-
szett nekem az a szerződési dolog!

— Milyen szerződés?

— Amikor megismerkedtünk, azt mondta az
én új nénikém: «Ha nincs kifogásod ellene,
gyakran előjövök hozzátok. De előbb meg kell
győződnöd arról, hogy szeretjük e egymást...»

«Majd kiderül!» — feleltem én. A nénikém
erre azt mondta: «Teszek neked egy ajánla-
tot. Kössünk egymással szerződést!»

— Neked szerződésed van? — kérdezte Pali.

— Bizony! Valódi, írásbeli szerződés! Alá-
írással!

— Nem hiszem!

— Tessék, nézd meg! Mindig magamnál hord-
dom!

És Janika kivett a zsebéből egy kis, gyűrött
papírlapot, amin ez állt:

«Szerződés!

En nem mérgesfitelek téged és te nem mér-
gesítesz engem.

János — Rita —
ben — magyarázta Janika —, akkor a szer-
ződésre kell gondolnunk és rögtön...

Pali hirtelen közbeszólt:

— A te nénikédnek is Rita a neve?!

— Ott jön — mutatott Janika az út végébe és
elszaladt.

Pali alig bírta fölszárítani a szeméből ki-
bugyanzó könnyeket.

— Bárcsak nekem is ilyen nénikém volna! —
sóhajtott keservesen. — De két nyíre külön-
böző néni...

Kis pajlása után nézett, akivel szemben fiat-
tal, szép nő jött...

Nem, itt valami tévedésnek kell lennie! Tel-
jesen kizárt dolog!... De mégis... mégis így
van: neki és Janikának ugyanaz a nénikéje.

Csak éppen az a különbség, hogy egészen más-
ként viselkedik Janikáéknál, mint náluk!...

Paliban gyors elhatározás érelődött:

— Nem nyugosom addig, amíg nem köt velem
is szerződést!... Írásbeli szerződést, mint
Janikával... És amikor nagy leszek, felesé-
gül fogom venni!... Még akkor is, ha Janika
a feje tetejére áll! Az elsőség engem illet!...

Mert nekem igazi nénikém, Janikának pedig
nem!...

Aztán mosolygva hozzátette:

— A szerződésbe azt is belevesszük, hogy az
én feleségem leszek!...

M. G.

Rp:

Boldog házaseslet

Rp.: ez a két betű van az orvosi rendelvénynek bal felső sarkában és annyit jelent: *recipe* (végy!). Aztán következik valamilyen por, vagy egyéb orvosság, ami például az elrontott gyomrot rendbehozza.

Miért ne lehetne olyan recept is, amely «rendbehozna» a megzavart baráti érzést, elmulasztaná a családi perpatvarokat és kiegyensúlyozná a házastársi diszharmoniókat? Rp.: Boldog házaseslet!

Komikusan hangzik? Pedig nem így van. Az orvostudomány megállapította, hogy az izgalmak hatással vannak az egyes szervekre és a test komoly megbetegedését idézhetik elő. Ebben az esetben is igaz, hogy többet ér a megelőzés, mint a gyógyítás.

És ezért érthető és elismerésemelőtő, hogy a Psychotherápiáj Kongresszuson összegyűlt orvosok belátták a «megbetegedett» családi élet és «megbetegedett» házasság orvoslásának feltétlen szükségességét. Nagyon sok okos és megszívlelendő tanács hangzott el a kongresszus ülésén. Egyik szónok a másik után lépett az előadói emelvényre, mindegyik elmondta a saját, csalhatatlannak vélt receptjét, de a hallgatóság kételkedő pillantása elárulta, hogy egyik metódust sem találják teljesen célravezetőnek és eredményesnek.

Akkor aztán előállt egy orvos, aki indiai útiélményeiről számolt be. Minél tovább beszélt, annál jobban csillogtak az arcok és mindenki előtt világos lett: ez az igazi! Igen, ez a várva várt Rp.: Boldog házaseslet! A csalhatatlan tapasztalat, amely békés életre kényszeríti a legveszekedőbb családtagokat, amely végérvényesen elmulasztja a csúnya patáliákat és visszaadja az idegek hön óhajtott, boldogságos nyugalmit.

A hindu «családi nap»

De hát mi ez a csodarecept?

Egy ősi, hindu szokás, amely ma is életben van. Egyszer egy évben összejön a bármennyire szétágazott család valamennyi tagja és egy egész napig együtt ülnek egy szobában. Minden jelenlevő köteles a fülét betömni, de olyan erősen, hogy semmit ne hallhasson.

Akkor aztán kezdetét veszi a vad, minden gátlás nélküli szitkozódás. Mindenki elmondja a többinek mindazt, ami a szívét nyomja. Egyre hangosabban kiabálnak és egyre hevesebben gesztikulálnak. Egymás szidalmazásai ezen a «családi napon» a forrponot érik el. Minden sérelem, minden lenyelt méreg, ami egy esztendő folyamán összegyűlt, minden titkolt megbántás és minden elnémitott keserűség egyre hatalmasabb áradatban tör ki. Mindenki vádló, de nincs egyetlen vádlott sem, mert a fülek be vannak dugva és egyetlen szöcskát sem hallanak. Senki nem

tudja, hogy mivel vádolja a másik és milyen elkövetett bűnököt olvasnak a fejére. De nem is szabad tudnia, amíg a saját vélt sérelmeit is el nem temeti a vádló szidalmak áradatában.

Este aztán, amikor levezetődött már az egész év folyamán összegyűlt minden ingerültség, kiveszik füleikből a dugókat, kezét fognak egymással és minden újra szép és jó lesz. Legalább egy évre, a legközelebbi «családi napig.» Vége a haragnak, neheztelésnek, vélt és igazi sérelmeknek, hiszen mindent egymás fejéhez vághattak, de ezek a vádak és szidalmak — a szó valódi értelmében — süket fülekre találtak. Ez az egyetlen nap elég, hogy a lelkeket megtisztítsa minden átkos szenvedélytől és visszaadja régi egészségüket.

Így csinálják ezt — Indiában!

«Tessék a szívet kitisztítani!»

Vezessük be ezt a metódust minálunk is, — mondták a Psychotherápiáj Kongresszus orvosai, — és jobban tudunk segíteni a pácienseken, mint brómmal, vagy egyébbel. A boldog házasesletnek ez az egyetlen varázs-receptje! Akik szeretik egymást, azok bántják is egymást és régi, bölcs megállapítás, hogy azok a legjobb és legtartósabb házasságok, amelyekben ilyen megkönnyebítő és lecsillapító szcéának bekövetkeznek.

Ezzel szemben az olyan házasságok, amelyek látszólag felhőtlen boldogságban csillognak, ahol mindkét fél mindent szótlannul lenyel, soha nem tartósak és hosszűéletűek, mert a derült égből csap le a villám, amely aztán mindent felperzsel és elpusztít.

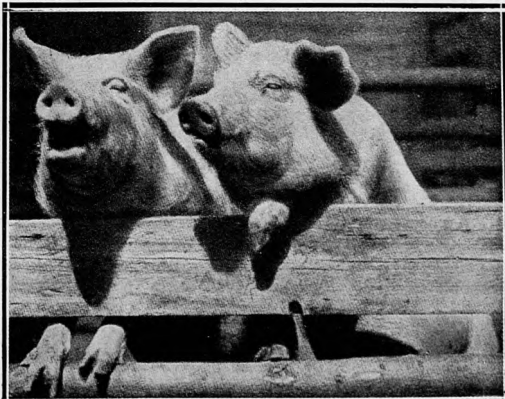
Talán furcsán hangzik, de úgyszólván nélkülözhetetlen a veszekedés és a botrány az egyikféle házasságokban, a könnyek pedig a másikban. Ugyanaz a recept ez, amit az ősi hindu népszokásból vesz át, természetesen kissé módosítva, a modern lélekgyógyászat.

Rp.:

Dugd be a saját füledet és házastársad fülét, aztán szidjátok egymást szívetek szerint és kiáltjátok egymás arcába, ami oly régen nyomja már a szíveteket. Szóval: tisztítsátok, takarítsátok ki szívetekből az összegyűlt keserűséget.

Signa:

Egyszer egy évben tessék bevenni ezt!

„Gazdikám, enni kérünk...!”

Mr. John Higgs fantasztikus foglalkozása

A Népszövetség statisztikája szerint, az egész világon körülbelül 16.000-féle foglalkozást úznek az emberek. Egy foglalkozás nem szerepel ebben a statisztikában, hiszen a mai napig csupán egyetlen reprezentáns művelője akad: az Egyesült Államok egyik legnépszerűbb embere, bizonyos Mr. John Higgs, aki négy év előtt ünnepelte munkásságának 50 esztendősi jubileumát.

Mivel foglalkozik ez a kitűnő férfiú, akinek még a gazdasági krízis sem tudott ártani? Kuriózumokat gyűjtöt, de nem olyan kézzelfogható kuriózumokat, mint aminők a ritka rézmetszetek, az autogrammok és ehhez hasonlók, hanem érdekes tényeket, amikkel rengeteg pénzt keresett.

Az amerikai olvasó «mentálitása» ugyan is egészen más, mint európai kollégáé. Az amerikai szenciáció akar, még tudományos dolgokban is és lehetőleg röviden, néhány sorban. Mr. John Higgs megérezte ezt és ki is szolgálja. Egész századnyi munkatársával felkutatja a régiségggyűjteményeket, régi krónikákat, megfakult hírlapokat, de a modern tudományos munkákat is. Az ott szedett virágokból tálka csokrot köt Mr. Higgs. Ezeket az érdekességeket aztán közli az amerikai napilapok és magazinok.

„Tudja Ön, hogy...”

Igy kezdődnek Mr. Higgs rovatai az újságokban, amikből néhány érdekesselt be fogunk mutatni.

Téhat: tudja-e, Nagyságos Asszonyom,

hogy a világ legnagyobb tenoristájának tartott és mai napig túl nem szármalt Enrico Caruso, bár már 10 esztendeje halott, az ő világhírű magas C-jevel egy poharat tudott darabokra törni? Hát azt méltóztatik-e tudni, hogy ki a világ legjobban megfizetett színművésze? Eddig azt hittük, hogy Fedor Saljapin. Mr. Higgs közli velünk, hogy nem Saljapin, de még akkor sem, amikor karrierének tetőpontján állott, hanem az európai közönség által jól ismert, kínai Mal-Lan-Fang, aki női szerepek alakításáért évi 750.000 dollár fizetést kapott és pedig azokban az években, amikor a dollár a legmagasabban állott. Hát azt tetszete hallani, hogy amíg Adam ósapánknak jó néhány szobra van az egész világon, addig Eva ósanánk könyvtelen beérni egyetlen szoborral, amely Dél-Karolina állam egyik kisebb városában van. Az sem érdekelten példát, hogy — amint Mr. Higgs kinyomozta, — az egész világ legelőbbször férjezett asszonya nem amerikai nő, hanem belga, a neve: Adrienne Hirondeaux, aki 10 év leforgása alatt 48-szor kötött törvényt házassággal.

Hát azt tudja-e, Nagyságos Asszonyom, hogy egy fekete nőnek hány hojszája van? Mr. Higgs szerint: 110.000, a szökének 150.000, a városnek viszont csak 30.000. (Nem tudjuk, megszámlálta-e, de aki nem hiszi el, annak azt tanácsolja, hogy számoljon utána!) Az sem egészen érdekelten, hogy ötven év előtt a londoni Whitechapel-városrészen egy

olyan ház állott, amelynek falai között, két éven keresztül, minden éjszaka egy-egy gyilkosság történt. Ez a ház ugyanis egy hírhedt rablóbanda főhadiszállása volt.

Az sem érdekelten, hogy Nagy Sándor kardjának fogójában olyan erős mérég volt elrejtve, amellyel ezer embert lehetett a másvilágra küldeni. A főnicinai hajósok pedig minden útiük előtt fiatal, szép leányt áldoztak fel a tenger istenének, abban a hitben, hogy az az áldozat a viharos hullámokat le fogja csöndesíteni.

Az eleven „gyűjtemény”

Mr. John Higgs téhat, aki jogosan ünnepelte meg munkásságának 50 éves jubileumát, valóban megérdemli a «Kuriózumok élő gyűjteménye» elnevezést. Az amerikai újságolvasó közönség eddig rendkívüli érdeklődéssel tanusított Mr. Higgs párosos «szenciáció» iránt és annyira nem bír betelni velük, hogy már rengeteg utanzója akad. Az általa összegyűjtött emberi kuriózumok között, valljuk be: mégis a legnagyobb kuriózum Mr. John Higgs foglalkozása, amely nem szerepel a népszövetségi statisztika 16.000-féle foglalkozása között. Még valamiről be kell számolnunk. Mr. Higgs speciális érdekességei már átkerültek az óceánon és előtörttek az európai lapok hasábjait is. Londonban, Párisban, Rómában, Berlinben és nálunk is egyformán népszerűek. Úgy látszik, az újságolvasó közönség egyforma.

Pincér, nagyon sietek!

Történik egy vasúti vendéglőben, déltájban.

VENDÉG (bőröndökkel megrakodva, izadva be): Pincér! Pincér! A talpocai gyorsal utazom, szeretnék gyorsan megébedelni. Van még idő?

PINCÉR: Ó hogyné, nagyságos uram. Tessék nyugodtan helyet foglalni. Van kérem húseles, gombaleves és raguleves.

VENDÉG: Hozzon gyorsan egy gombaleveset.

PINCÉR: Igenis. (Kimegy, majd öt perc múlva visszajön): Sajnos, a gombaleves elfogyott. (Kihúzza az étlapról.)

VENDÉG: Akkor hozzon egy húselevest.

PINCÉR: Igenis. (Ötperc múlva.) Pardon, a húselevest elfogyott. (Kihúzza.)

VENDÉG (kezd ideges lenni): Akkor hozzon egy ragulevet.

PINCÉR: Igenis. (Tíz perc múlva hozza a ragulevest.) Tessék parancsolni. Pardon, uraságod, nem babonás?

VENDÉG: Miért?

PINCÉR: Mert öt pont a tizenharmadik, akinek ma a raguleves ugyanazt a csirkeenyakát hoztam.

VENDÉG (dühösen félretolja a levest): Pincér! Mondja, nem fogok én lekésmi? Mikor indul ez a talpocai gyors?

PINCÉR: Ó, van még idő, kérem, 12.30-kor indul.

VENDÉG: Akkor van még időm. Kérek gyorsan egy étlapot. (Olbassa.) Borjúvesés, sertéscomb, marhahús, szüszült,

székelygulyás... Olyan nagy a választék, hogy nem tudok dönteni... Maga mit ajánl?

PINCÉR: Tessék talán egy adag vagdalthúst rendelni, abban mindez benne van.

VENDÉG: Isten őrizz! Mit lehetne enni még?

PINCÉR: Lehetne enni még egy szép idei libát, vagy egy jó rántottcsirkét, esetleg egy angol bélszint, de ahogy ön látom, uraságod egy pörköltöt fog enni.

VENDÉG: Micsoda szemtelenség? Honnan tudja, hogy pörköltöt fogok enni?

PINCÉR: Mert minálunk más nincsen.

VENDÉG: Akkor mi a fenének áll ez a sok étel itt az étlapon?

PINCÉR: Az csak étvágygerjesztő.

VENDÉG (idegessége fokozódik): Hát akkor kérek gyorsan egy pörköltöt, egy uborkát és egy pohár sört.

PINCÉR: Igenis. (Öt perc múlva visszajön) Friss csapolás van, nagyságos uram, néhány percig várni kell.

VENDÉG: Es a pörköltet miért nem hozta?

PINCÉR: Bocsnátot lérek, mindent egyszerre nem hozhatok.

VENDÉG: Na, ezt a vendéglőt se fogom ajánlani a barátainknak.

PINCÉR: Akkor talán méltóztatnék az ellenségeinek ajánlani.

(Eltek öt perc, tíz perc, a pörkölt nem jön. Ellenben jön egy hatalmas mecska,

letelepszik a vendég mellé és jolyton a tányéjára sandít.)

VENDÉG: Mondja, pincér, mit bámul ez a dög jolyton a tányéromra?

PINCÉR: Tessék tudni, ebből a tányérből kap mindennap enni. A pörköltet galuskával vagy burgonyával tetszik parancsolni?

VENDÉG: Galuskával.

PINCÉR: Kár.

VENDÉG: Miért?

PINCÉR: Mert csak burgonya van.

VENDÉG: Akkor hozza burgonyával. De figyelmeztetem, hogy ha azzal jön vissza, hogy a pörkölt is elfogyott, akkor összetöröm ezt a lokált.

PINCÉR: Pörkölt van még kérem. Épp az előbb küldte vissza egy vendég. (El, majd öt perc múlva hozza a pörköltöt.)

A burgonya elfogyott.

VENDÉG: És hol van az uborka?

PINCÉR: Arra még várni kell.

VENDÉG: Miért?

PINCÉR: Még nem elég savanyu.

VENDÉG (örájjára néz): Te jó Isten, öt perc múlva indul a vonatom. (Gyorsan bekapja a pörköltöt.) Pincér, fizetni!

PINCÉR: Látom, hogy sietni méltóztatik, hát előre elkészítettem a számlát. Összesen 4 pengő és 26 fillér.

VENDÉG (gyorsan fizet és rohan ki a peronra, de csakhamar ordítva visszajön): Hallja, pincér, a talpocai gyors már 11.20-kor elment. Miért mondott maga nekem 11.20 helyett 12.30-at?

PINCÉR (a homlokára csap): Ejnye... Tévedésből a tíz százalék borralvalót is hozzászámítottam.

Bodor Pál

Egy holland virágváros

Három méterrel a tenger színe alatt fekvő város számtalan kis kerti otthonnal, óriási üvegalotkákkal, pompás, modern építményekkel és ezer, meg ezer kerttel, amelyek mint természetes és mint mesterséges szigetek terülnek el a kanálisok és a mocsarak közé élve — ez *Aalsmeer*. Ennek a holland városnak a lakói: kertépítők, kertmérnökök, cserépvirág- és rózsagyárosok, fáradhatatlan szorgalommal és öleletességgel, a modern kertész és melegházi technika minden vívmányának felhasználásával a hollandi klíma alatt is virágparadicsomot tudtak teremteni, olyan helyet, amilyenek nincsen párja Európában. Aalsmeer lakói az utolsó esztendőben nyolc és félmillió értékű rózsát exportáltak, több mint ötvenmillió rózsát, amit repülőgépen, vasúton és teherautón teljesen friss állapotban szállítottak legfőképpen Franciaországba, Németországba, Angliába, Belgiumba, Svájcba, a skandináv államokba és a Balkánra. Reggelként nyolc és kilenc óra között nyesik le a rózsákat és egy órával később már az aalsmeeri virágüzösden van a hatalmas viráganyag, ahonnan a virágexportőrök félórával később, vagy repülőgépen, vagy D-vonaton szállítják a virágokat a világ minden tája felé. Délután négy órakor az Aalsmeerben levágot rózsákat már Berlin, London vagy Párizs luxusvirágkereskedéseiben árusítják.

De nemcsak a rózsák szerezték meg a hírnevet és a tekintélyt Aalsmeernek. Érdekes specialitásai vannak még ennek a városnak: a grotzsek és a bizarr formákba kényszerített fák és bokrok, amelyeket a fáradhatatlan kertész akaratára urna, korona, madár vagy egyéb formákba alakít. Igen drága növények ezek a különböző formákba kényszerített fák; mert sokszor száz évre is szükség van, míg tökéletesen ugyanabban a formában nőnek, mint ahogy a kertészeik akarják. Van is óriási kereslet ezek iránt a fa-különlegességek iránt. Ausztráliából, Amerikából igen sok megrendelője akad az aalsmeeri kertészeknek, akik mostanában azzal a gondlattal foglalkoznak, hogy Hollywood és Miami számára is termelnek ilyen fa-különlegességeket. A holland virágváros lakóinak büszke önbizalmát és vállalkozó bátorságát bizonyítja ez a szándék, hiszen Kaliforniában áldott és dús a természet és igazán nincs szüksége virág és egyéb növény importjára. De az aalsmeeri kertészek művészetére mégis szükségük van. Az aalsmeeri műkertészeknek saját beszerzési szervezetük van, amely legelőnyösebb módon és áron gondoskodik arról, hogy megkapják a szükséges kerli eszközöket, a sokmillió virágcserepet, üveget és a melegházak fűtéséhez szükséges anyagot. Csak 1928-ban kétmillió virágcserepet és 10 és fél millió kilogramm szemet és kocszot szállított el a beszerzési szervezett az aalsmeeri kertészek számára.

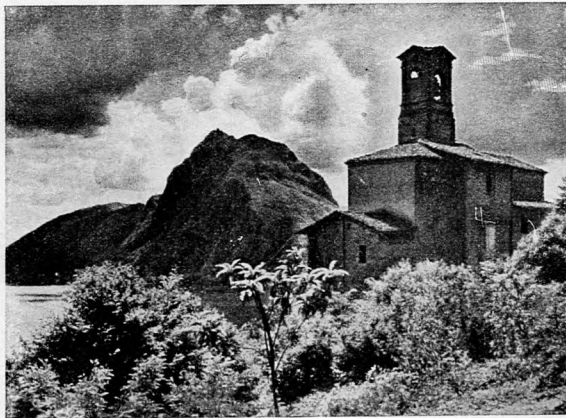
A kis holland virágparadicsomban a legkülönbözőbb virágfajtákat, nemesített virágokat termelik a modern kertészeti technika tökéletes módjaival. Természetesen, mindenekelőtt Hollandia nemzeti virágait, a tulipánt és a nárciszt, azután dahlákat, pelargóniákat, begóniákat, azaleákat, pálmákat. Télen és nyáron, ta-

vasszal és ősszel szakadatlanul folyik a virágtermelés. Az évszakok a páras és fűlledt levegőjű üveglemezházakban nem játszanak szerepet. Itt minden évszakban nyílik a virág. Egész Európa virágcséje Aalsmeer felé irányul. Még a Riviérra, Cannesbe, Nizába és Montecarlóba is hatalmas virágtokeket küldenek a holland városokból a háború óta. Pedig a Cote d'Azur virágtermelői szintén nem lusta és ügyetlen emberek. A híres virágkorzókön mégis sokszor egész vagyont reprezentáló aalsmeeri virágtokegek vannak felhalmozva a kocsiakra.

Cooperative Tuinbouw Aancoop-Vereeniging a neve a holland virágváros beszerzési szövetségének. Ez a szövetséget építi fel a kertésztelepeket, a melegházakat, ez szállítja a fűtőkészülékeket és gondoskodik a szükséges fűtőanyagról. Aalsmeernek két nagy kertészeti egyesülete van a Centrale Aalsmeer-sche Veiling és a Blumenlust. Az előbbinek két nagyszerű aukció háza van, melyek közül az egyik kizárólag csak a metszett virágok csomagolásával foglalkozik. Ennek a két szervezetnek természetesen van egy ellenőrző állomása is, ahol pontosan megvizsgálják, hogy a kivitelre szánt virágok és növények valóban kifogástalanok és épek-e. Éppen ezért az exportra szánt virágokat csak akkor szállítják el, hogyha egészségi bizonyítványt kapnak az ellenőrző állomáson.

Aalsmeerben két virágtőzsde van, amelyek ellentétben a többi tőzsdével, nem lármások, mert itt csendben, nyugodtan, szinte ünneplésesen, a holland temperamentumnak megfelelően folyik le a virágok értékesítése. A tőzsdei teremben mindegyik tőzsdelátogatónak megvan a meghatározott száma és egy villanygombbal felszerelt törzshelye. A tribünökkel szemben van a villamos árusítókészülék, amely áll egy nagy óralapból, amelyen egytől százig vannak a számok feljegyezve. A nagy óralapon belül vannak a tőzsdelátogatók számai. Az aukció kezdetén síneken, lassan gördülnek le a virágot szállító kocsik a tribünök elé. A tőzsde egyik tisztviselője felmutat egy virágot és jelzi az árát s a termelő nevét.

Ugyanebben a pillanatban a falra erősített villamosapparátus működéskébe kezd, a készülék mutatója úgy mozog, mint az óramutató s az egyes számtól lassan körbe megy. Mielőtt a mutató elérte azt a számot, ami a virág vagy egyéb növény árát jegyzi centben, vagy forintban, akkor a tőzsdelátogatónak csak meg kell nyomnia a padjára erősített villamosgombot és megáll a mutató. Ha a mutató mozgásában megáll, akkor az óraszámlap közepén vörös fényben megjelenik a vevőnek az ülhelyszáma. Az aukciót vezető tisztviselő pillanatok alatt kiállítja az adásvételről szóló írást és már egy újabb virágos koci gördül elő. Ha a vevő az első jelentkezéknél nagyobb árat ígér, a padja előtt lévő villamosgombot megnyomja, a mutató újból megindul és megy addig, amíg az új árat nem mutatja. Nincs a világnak még egy olyan illatos és üdítő levegőjű csöndes tőzsdeje, mint amilyen az aalsmeeri virágtőzsde, ahol a föld legillatosabb produktumai képezik a virágkereskedelem tárgyát.

NŐK NŐK NŐK

A VALÓSÁG TÜKRÉBEN

Marquise de Sévigné és *d'Harcourt* egy napon született és születésnapjukat a francia király udvarában is nyílvántartották. Amikor mindketten éltesebbek lettek, a *marquise* minden évben nagy komolyan így szólt a hercegnőhöz:

— Meg kell állapodnunk egymással, kedves hercegnő, hogy jövőre hány esztendőnek fogjuk valani magunkat?...

*

Chauncey M. Depew, amerikai szenátor, emlékirataiban beszámol arról az ünnepi lakomáról, amit *Viktória* angol királynő adott *Litiuokalani*, hawaii királynő tiszteletére. Az ebéd folyamán a sötétbőrű királynő hirtelen félbeszakította a rendes társalgást és így szólt az angol királynőhöz:

— Tudja-e, felséged, hogy mi tulajdonképpen vérokonok vagyunk?

Viktória királynő lelkében nagyon megijedt ettől a különös kijelentéstől, külső nyugalmát azonban megőrizte és csodálkozva így szólt:

— Nem tudom... De hogy volna ez lehetséges? *Litiuokalani* királynő jókedvű gévajással így felelt:

— Úgy, hogy az én nagyapám megette az ön híres Cook kapitányát!...

*

Anna Pavlova, a világhírű orosz táncművésznő, Amerikában vendégszerepelt, amikor meghívást kapott, hogy egy chikagói magánpalotában lépjen föl. A művésznő ezért kerek ezer dollárt kért.

A ház úrnője ezt nagyon soknak találta.

— Nem tehetné meg ezt nyolcszáz dollárért?

A táncosnő határozott nemmel válaszolt.

— Rendben van, megfizetem az ezer dollárt, — mondta a milliomosnő, — de figyelmeztetem arra, hogy csupán a saját táncszámánál jelenjék meg és nem vehet részt a társaságban.

Anna Pavlova fölényes mosollyal így vágott vissza: — Miért nem közölte ezt korábban? Ilyen kedvező feltétel mellett nyolcszáz dollárral is beértem volna!...

*

Egy drámaíró az egyik színdarabjában kissé gúnyos portrét festett tisztelő nőiről. Az egyik fiatal hölgy erre megjegyezte:

— Halálosan szerelmes voltam ebbe az emberbe, de most már látni se bírom!...

Aztán lemondó sóhajtással hozzátette:

— Istenem, hogy megváltoznak a férfiak!...

*

Az egyik filmdiva a híres rendező emlékkönyvébe néhány kedves sort írt, aztán szőke hajfürtjét is melléje fűzte, alája pedig ezt írta:

— Az érzelmeim azonban valódiak!...

*

Egy gazdag amerikai apa beiratta leányát egy fiatal leányok számára szolgáló elsőrendű nevelőintézetbe, hogy ilymódon akadályozza meg nagyon korai férjhezmenetelét. Teljesen nyugodt volt, mert tudta, hogy ezt az intézetet idegen férfiak nem látogathatják.

Egyik nap aztán fölkereste leányát, aki nagyon friss és jókedvű volt, ami az apát jóleső örömmel töltötte el. Mielőtt eltávozott volna, az intézet igazgatónője egész az ajtóig kikísérte és így szólt: — Ó, milyen büszke lehet ön, mint apa, hatalmas családjára, ahol a testvérek ennyire ragaszkodnak egymáshoz!...

Az apa értetlenül ismételte:

— Testvérek... ragaszkodnak?

Az igazgatónő aztán megmagyarázta:

— Úgy értem a dolgot, hogy az ilymértékű testi szeretet valóban csodálatraméltó! Magdalenát őt fivére az elmúltott hónap folyamán többször is fölkereste! És a boldog leány holnapra várja a többieket!...

A TŰKÖR

A legérzőbb lény a világon,

Mert sír, ha síró néz bele,

S ha vidám arc tekint feléje,

Ő is kacajjal van tele.

Asszonyi holmi! — Látszik rajta,

Ha símogatják, felragyog.

Könnyhomályos, ha nem becézik

A cirógató lány karok.

Szereti, hogyha megcsodálják

És bámulják sokan, sokat.

Boldog, ha aggatnak köréje

Szalagot, csipkét, fodrokat.

Akár az asszony, olyan épen;

Sok földi kincsnél becsebbe.

És ha megsebzik durva kézzel,

Sohasem gyógyul be a seb!

Kissné Tóth Lenke

Igaz történet

Írta: Bácskai Magda

A londoni Mayfair-negyed legzárkóztabb arcú palotája előtt hangtalanul állt meg egy sötétkék Rolls-Royce kocsis. Hangtalanul állt meg, de annál hevesebben csapódott ki az ajtaja. «Jó éjt» mondta egy karcus fiatal lány, a kocsiból kiugorva. «Jó éjt és kérem, ne telefonáljon többé. Ne is írjon, ne próbáljon velem találkozni. Szakitottunk. Ez végső elhatározásom». «All right!» felelt a magas fiatalember, aki a kerék mellől magasfi a kocsiból. Megnyomta a palota kapujának csengőjét, majd — mikor a lány mögött becsukódott a kapu — visszazárt a helyére és elrohogott.

*

A londoni Soho-negyed egyik szegényes kopott vöröstéglaháza előtt ugyanebben az órában, ugyanebben a percben rozoga kis Ford-kocsi állt meg aszmatikusán köhécseelve, hörgöve. A kocsiból karcus fiatal lány ugrott ki. «Jó éjt» kiáltott, miközben a kapukulcsot kereste kopott kis retiküljében. «Jó éjt és köztünk mindenek vége.» «All right!» felelte a soffőrülésből egy fiatalnember és elrohogott.

*

A fiatal leány, aki mögött a Mayfair-beli palota kapuja becsukódott, felszaladt a széles lépcsőn. A lépcsőmenti falról nehéz aranyrámákból hölgyek és urak portréi mosolyogtak le rá. Fehér empire-ruhás hölgyek, parókás urak. Az egyik biedermeier-krinolinos hölgy képe előtt a fiatal lány megállt egy percre. Felnézett és halkán így szólt a képhez: «Nagy-mama! Szakitottam Tommal» de alig mondta ki ezt, már futott is tovább, mert a szemét elborították a könnyek. A szobájába érve, villant ny a gyújtott. Ágyára borulva zokogott a sötétben. Egy óra múlva halk kopogás hangzott az ajtón. «Mylady» szolt egy hang kívülről. «Félóra múlva itt vannak a vendégek. Nem tetszene öltöz-

ni?» «De igen, Mary» felelte a fiatal lány. Jöjjön be tíz perc múlva». Felkelt, villant gyújtott. Tündériesen berendezett világoszöld safin-szoba világosodott ki körülötte.

A fiatal lány pici rózsafa-íróasztalhoz lépett, leült és a következő sorokat írta az előtte fekvő blokkra: «Mához egy hétre Afrikába indulok repülőgépen. Keresek jócsaldból való tizennyolc—huszonkét év körüli lány-partnert. Nem kell pilótának lenni. Anyagiakat én fedezem. Leveleket a kiadóba.»

A szobalány ép abban a percben lépett be, amikor a fiatal lány borítékba helyezte az írást. Pénzt tett mellé és a borítékra egyik nagy londoni lap címét írta. «A soffőr azonnal adja le ezt a levelet» mondta, miközben ki-bujt elegendás drapp szvetteréből.

Félóra múlva búzakék muszlin-ruhában, karcusn, illatosan sietett le a lépcsőn. A könnyes nyomát pudér takarta arcán. «Jó estét, anyuskám» mondta a nagy szalonba nyitva, egy magas, elegáns hölgynek. «Csakhogy idejében elkészültél» mondta a hölgy. Ebben a percben jelentették az első vendéget.

*

Mikor a Soho-negyedbeli rozoga ház kapuja becsukódott, a fiatal lány, aki a Ford-kocsiból szállt ki, felszaladt az ócska falépcsőn az első fordulónál benyitott egy ajtón. Fellelegzett. A szoba sötét. A nővére és szobatársa nem jött még haza. Nyugodtan kishatja magát. Kalapostól, ahogy volt, ledől az egyik ágyra. «Vége» zokogta a párnába. «Soha többé nem látom Jimet.»

Ezután a fiatal lány úgy belemerült a bánatába, hogy nem hallotta, hogyan gyülekezik a szoba ajtaja elé egy pulyka-tojás szeplességű tizenhárom éves fiatalnember: az öccse és két szurtos kislány: a hugai. Csak ak-

kor eszmélt fel, amikor a szobában hirtelen kigyulladt a villany s egy katonás hang, az édesanyja hangja rá nem kiáltott: «Nem szegyeled magad, Peggy, így bögni! Fogadom, már megint amiatt a csirkefogó Jim miatt. Azonnal felkelsz és segítsz vacsorát főzni.»

Ezzel a katonás mama kifordult a szobából. De a három kistestvér ott maradt. Eszeveszett indián-táncot kezdtek a nővérik körül. «Sír a Peggy, sír» bömbölték karban: «Jimmy miatt sír.» «Sztéverek köztetek» kiáltott Peggy lángvörösen. «Nem, nem lehet ebben a házban élni» gondolta, miközben futott le a konyhába vacsorát főzni. «Holnap reggel állás után nézek. Elmegyek. Kilátástalan itt az élet... ha Jimmy nincsen.»

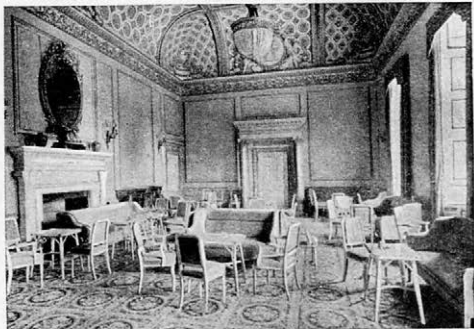
A Jimmy emlékére ismét folyni kezdtek a könnyei. De most már folyhattak. A konyhában volt. A konyhában, amelyet a tőle megszokott maró füsttel öntött el a takaréktűzhely.

*

Másnap reggel hosszú levelet írt. A levélhez fényképét is mellékelte Peggy. A borítékot a «Times» kiadóhivatalának címezte s ugyanoda kért választ. Harmadnap dobogó szívvel ment a kiadóhivatalba. Maga se tudta, örömben vagy ijedében sápadt el, mikor egy levelet adtak át neki. A levélben ez állt: «Kérem, keressen fel délután 3-kor. Lady Pamela Paterson.»

Lady Paterson! De hisz ez a híres fiatal szépség, a szezon legünnepeltebb bálkirálynője, akinek képét oly sokszor látta az újságokban Peggy. Ez akar Afrikába repülni?! Ez keres partnert? Nincs elég barátja, barát-nője, aki elkísérné?

Délután négy órára valamennyi kérdésére választ kapott Peggy. Akár ő maga, Lady Pamela is titokban akar

A szaltaliterítés ebédhez Főúri társalgótérben

távozni Londonból. Ezért keres idegen útítársat. Van egy kis repülőgépe, azon akar indulni. A szülei persze tiltakoznának, ha tudnának a dologról.

*

A tizenkilencéves Lady Pamela Paterson és a tizennyolcéves Peggy Day afrikai repüléseivel oly sokat foglalkozott annakidején a sajtó, hogy erről az útról aligha lehet új részleteket írni.

Lady Pamela remek soffőrnek, Peggy kitűnő útítársnak bizonyult. A két lányt az első perctől kezdve a legnagyobb barátság fűzte egymáshoz. Ennek dacára — jellemző az angol zarkóztáságra! — Marokkó fölött jártak már, amikor elárulják egymásnak, miért szöktek Londonból. Históriajuk csak abban különbözött, hogy Pamela azért szakított Tommal, mert az ellenezte, hogy a pilótavizsgát letegye, Peggynek viszont Jim nem akarta megengedni, hogy jelentkezzen a nagy filmgyárnál, amely «jó-megjelenésű, közéleti műveket» keres statisztáknak. Ezt ellenezte Jim, noha Peggy érzi, tudja, hogy filme termelt, hogy nagy színészi tehetség szunnyad benne.

Egyelőre a Szahara fölött járt a két lány. Egy oázis közelében kényszerleszállást kellett végezniök. Az éjszakát a gépben töltötték. Hajnalban nekivágtak gyalog a sivatagnak az

oázis irányában. Előbb azonban retentő szomjúságukban reggeli híján kiálták azt a kis kölni-vizet, ami az egyetlen folyadék volt közel-távol. Szerencsére az oázis lakói barátságos beinduk voltak. Megvédették a két fiatal lányt, bőségesen adtak velük elemőziát s barátságosan intettek, mikor a gép felemelkedett s most már igazán a «legsötétebb Afrika» irányába indult.

Azon az emlékezeses vidéken, a Tanganyika-tónál járt már a két lány, ahol valaha a két nagy Afrika-kutató, Stanley és Livingstone találkozott, — amikor a géppel valami baj történt. Le kellett szállni, a bajt kireparálni, de a második felemelkedésnél váratlan szél támadt. Sziklának sodorta a gyengén működő gépet, amely szerencse, csekély magasságból lezuhant. Peggy kímászott a gép alól. Semmi baja sem történt, de Pamela tört lábbal, ajultán feküdt a gép alatt, mely égni kezdett. Erős tuskók segítségével Peggy feltámasztotta az égő gépet, kihúzta alóla Pamela-t, két lapos fa közé kötözte tört lábát és körülévezte. Elhagyott hegy- völgyes afrikai vidéken voltak. Nagy erdő szélén.

Három nap, három éjjel virrasztott a két lány. Feltávtva élesztették a tüzet, amelyet a vadállatok ellen kellett égetni. «Viszont idecsaljuk vele a bennszülötteket», mondta Peggy, aki

eddig csak a Trader Horn című filmből ismerte — nem túlságosan előnyösen — Afrika bennszülötteit. Valóságos idegsokkot kapott, mikor a negyedik nap reggelén félelmesre tettovált feketék bukkantak fel. Egy perc alatt körülvezték a két lányt és jelekkel mutatták, hogy magukkal viszik a két lányt. «Legalább valami üzenetet hagyjunk itt!», mondta Peggy fogvacogva. «Hadd tudják, merre vagyunk, ha keresnek. De mivel írjak?», tette hozzá kétségbeesve. «Írj a rúzsommal», felelte Pamela és zsebéből aranytokban kis rúzs vett elő, Tom ajándékát.

*

E rúzsral írt üzenet nyomán találta meg a két lányt az a fiatal angol kapitány, aki az értük küldött mentő-expedíció vezetője. Pamela ekkor már kitűnően járt eltört lábán, mely, hála a falu fekete kuruzsolójának, bámulatos gyorsan forrt össze. A két fiatal lány és a falu feketéi érzékeny búcsú után váltak el. Szívből megszerették egymást azon pár hét alatt, melyet mint vendéglátók és vendégek töltöttek együtt.

Londonban a két lány egyszerre tartotta esküvőjét. Peggyt a mentő-expedíció vezetője, a kapitány, Pamela-t Tom vette feleségül. A menyasszonynak nem kellett már pióta-licencium. Tom engedelmé nélkül is derekasán kiállta a vizsgát.

Párizsi miniatűrök

1. Madame — a bakon.

Manapság a női nem «önállóságának» egyik legfőbb bizonyítéka, hogy sok helyig saját maga vezeti az autóját. Ugyanígy volt ez — 150 évvel ezelőtt is. A különbség mindössze annyi, hogy XIV. Lajos idejében a cabriolet nevű jármű volt divatban és a társadalmi elkelőség egyik fő bizonyítéka volt, ha a gyeplőt önágasága szép keze tartotta. Természetes, hogy a legszebb kezek akkor sem voltak a — legügyesebbek is és majd mindennap előfordult «közlekedési» baleset.

A király tehát maga elé hívatta d'Argenson rendőrminisztert és felszólította, találjon ki valamilyen megoldást, a gyalogjárók életének és testi épségének biztosítására.

— Felséged parancsának boldogan teszlek eleget, — felelte d'Argenson. — De kérem, kívánja-e felséged, hogy az efféle balesetek teljesen megszűnjenek?

— Természetesen, — felelte a király, — ezt akarom!

— Kegyeskedjék felséged reám hajni és teljes lesz az eredmény, — biztalt meg a rendőrminiszter.

Másnap egy királyi parancs jelent meg, amelynek értelmében a harminc évesnél fiatalabb hölgyeknek tilos a cabriolet sajtókezü vezetése.

Huszonhét óra múlva a párizsi utcákon egyetlen olyan jármű sem gurult, amelynek gyeplőjét női kéz tartotta volna. Mert egyetlen párizsi dáma sem akarta nyilvánosan bevallani életkorát és beismerni, hogy már — elmúlt harminc éves.

2. A párizsi boulevardon.

Barátom, aki ma már híressége a magyar tudományos világnak, mesélte el ezt a jellemző históriát, párizsi diákoskodása idejéből:

— A párizsi Boulevard St. Michel végében üldögélt egy koldus. Sapka volt előtte a földön. Nehezen bírt mozdulni szegény, mert mindkét lába töből le volt vágva. A könyörtelen végzet arra kórhóztatva, hogy a világot és az embereket alulról nézze és ítélje meg. Ha pénzt dobtak a sapkájába, a fejével bölintett, de egyetlen szót sem szólt. A dolgozó emberek büszkesége csillogott homlokán, mint aki rendes, szabályszerű munkával keresi meg kenyerét. Úgy vette át a sapkájába hullajtott aprópénzt, mint akit ez teljes joggal megillet.

Mi ketten — én és egy svájci diák, akik egy vendéglőben, egymás mellett étkeztünk, — mindig ugyanazon az útvonalon haladtunk végig, a Boulevard St. Michelen. Természetesen, mindig lerótuk a koldussal szemben a kötelező obulusokat.

Egyszer aztán kisebb pénzügyi válság állott be életünkben, ami megakadályozott abban, hogy régi helyünkön étkezzünk. Közben egészen el is feledtünk a mi koldusunkról.

Amikor aztán újra visszatértünk régi helyünkhez és elmentünk a mi koldusunk mellett, bizony, nem is vetűk észre. Talán viatkoztunk, vagy talán csak beszélgettünk, de úgyet se vetettünk rá.

— Ah, messieurs... (Ó, uraim!)

Meglepődünk és meg is állottunk.

A koldus arcán fölényes, de kedves mosoly játszott és így beszélt tovább:

— Megtisztelve érzésem magam, ha kölcsön adhatnék az uraknak ötven frankot...

Mi ez? .. Hogyan? .. Ötven frankot? Most, a hónap végén, ez az összeg valódsággal króziusi vagyonnak látszott előttünk!

Csodálkozva néztünk az öreg emberre, aki nyugodtan állta tekintetünket, sőt, valódsággal keresztüllőit rajtuk. Mint-ha azt mondta volna a szeme:

— Mi más oka lehet annak, hogy elfeledkeznek rólam? .. Vagy úgy tesznek, mintha nem is látának? .. Csak egy, oka lehet ennek, hogy nem áll módjukban alamizsnát adni...

A szeme úgy csillogott, mintha parányi nap lobogna benne. És mi megrendülten eszmélünk rá, hogy mit is akar tulajdonképpen. Ó, a szegény ember, a koldus, ósintén segíteni akart rajtunk, akiket még sajátmagánál is szegényebbnek képzelt! ..

NÉGYSZEMKÖZT AZ IDEGENNEL

Az Idegennel csütörtökön este találkoztam egy budai kiskocsmban. Az Idegen nő volt, csinos, fiatal és egy idősebb hölgy társaságában érkezett. A kis kocsmra tele volt, félig cigány, félig szramilzenkar jászott és szemeüveges fiatalleber énekelte hozzá. Az Idegen titóval nézett körül a megelt helyiségben és családótlan fordult az eléje sitő pincér felé. A pincér sajnálkozó mozdulatokat tett, mind a hármán kutavta mérték fel a helyiséget, hol lehetne még egy kis helyet találni, de a családottság a fiatal és szép nő Idegen arcán egyre lejjebb görbítette az ajk vonalát. Egyszerre felvillant a szemé az asztalom felé mutatót. A pincér odanézett, valamit mondott, azután hozzám sietett.

— Bocssáson meg, szerkesztő úr, váralakít?

— Nem én!

— És nem zavarja, ha az a két hölgy ideülne?

— Mi az, hogy nem zavar? A legnagyobb mértékben zavar!

— Einye, de kellemlen...

— Miért olyan fontos, hogy az a két hölgy ma este itt helyet kapjon?

— Idegenek kérem. Már tegnap is itt voltak és olyan jól érezték magukat, hogy mindenáron ma is itt szeretnének maradni.

— Hát küldje a fizetőt, elmegyek. A hölgyeket pedig telepitse ide.

A pincér boldogan elvitorlázott, az Idegen szeme felragyogott és már sietett is az asztal felé. A kezét háláson előrenyújtotta és azt mondta: — Keszenem! Nadjon keszenem!

Mit csinál ilyenkor, aki ugyan magában szeretett volna vacsorázni, de tisztában van azzal, hogy az idegenforgalom nemzetgazdasági érdek? Biztosítottam, hogy boldog vagyok, amiért szolgálatára lehetnék, de különben sem tartozik semmiféle hálával, mert tartom körelességemnek és a többi.

Az Idegen — fiatal és öregebb kiadásban is — elhelyezkedett az asztalomnál, a fiatal ragyogó szemekkel körül nézett, aztán szinte felsikoltott:

— Hát nem édes, nem aranyos ez itt? — hirtelen felém fordult. — Milyen boldog vagyok, hogy eljöttem Budapestre! Higiénie el kérem, még soha, soha ilyen önfeledten, boldogan nem éreztem magamat, mint itt, önk között.

A pincér a régi ismerős cinkos mosolyával hozta a bort, azt a bizonyos «tegnapit» és az Idegen Krisztiániáról beszélt, ahonnan jött és a barátinéről, aki már tavaly itt volt, az agrárkongresszuson és egész Krisztiániát teledbészelt ennek a városnak a szépségével.

Amit Krisztiániában tudnak Magyarországról?

— Tudja, nem akartunk hinni neki. Mi semmit sem tudtunk magukról és Edith mindig kicsit fantasztá volt, gondoltuk, mi lehet itt, amiért érdemes ilyen messze elutazni.

Kezdett a dolog érdekelni.

— Miért? Hát önök ott Krisztiániában semmit sem tudnak erről az országról?

— Hát Istenem, úgy-e, olvastuk, hogy nagy szegénység van itt, nagy munkanélküliség, elkéseredett ország, titkos

szövétségek, nehéz politikai helyzet...

— És mégis el mertek jönni?

— Gondoltam, nőknek azért nem esik bajuk.

— Bravó! Most már csokugyan érdekelne, hogy ilyen remek bekonferálás után mit találtak nálunk! Remélem, igyekeztek meggyőződni arról, hogy igazak-e a kitűnő információk? Felnevet.

— Arra már nem is volt szükség. Délután vettem egy magyar ruhát, elviszem az Edithnek, hálából, amiért rábeszél, hogy jöjjenk Pestre.

— Sokat látott már a városból?

— Rengeteget. Mindenhol voltam. Még a parlamentben is. Kíváncsi voltam a tábornok miniszterelnökre.

— És látta?

— Hognyel Hiszen az borzasztó kegyes ember. Eppen egy szocialista beszél, nagybaajusú, alacsony ember.

— Ahá, Peyer Károly!

— ... és a tábornok állandóan helyeselt neki. Az egész képviselőház folyton helyeselt neki. Még meg is tapsoltak.

Most egy lelkes tirda következett a Margitszigetről, a kivilágított Halászbástyáról és mindenről, amiről a Budapestre kerülő idegen elragadtatva szokott beszélni. Azután egyszerre elhallgatott és bámulattal, majdnem áhítattal körül nézett.

Mi van ebben a muzsikában?

— Nézze — sügta — nézze az embereket! Néztém.

— Mi van rajtuk nézni való?

— Mondja, — tört ki, — mi van ebben a maguk muzsikájában?

A hegedű egy magyar nőa sírt, «Piros pünkösdi napján imádkoztam érte». — Mi van ebben a maguk muzsikájában? Nekem emiatt kellett ma újra idejönni! Nézze ezeket az embereket itt, köröskörül, nézze, ahogyan a zene hangjaira egyszerre befelé fordul a szemük, ahogyan maguk elé néznek és mintegy büvöletben dőlődjék vele a nőt?

Körül néztem. Tényleg. Milyen érdekes, mi, bennszülöttek, észre sem vesszük. Mellettem egy idősebb úr ült a felesé-

gével. Csendesen, maga elé nézve, játszott egy kenyérmorzszával és a dalt dúdolta, odébb egy fiatal pár nézett ragyogó szemmel egymás szemébe és végig-végig, túl a sarokban egy bankdirektor ... Hogyan is mondta ez az Idegen?

— Befelé fordult szemmel...

Egy pillanattal meghatottan ült, nézte őket; hallgatta a dalt, hogy «Piros pünkösdi napján imádkoztam érte, piros pünkösdi napján vártam visszatérte, tele volt a határ nyíló vadvirággal, vártalak a keresztútján pünkösdi rózsával»

— Milyen furcsa, em, milyen szép — mondta halkan, — mintha mindenki hipnotikus álomban volna.

A dal végetért és felcsendült a pattogó csárdás. «Szép a rózsám, nincs hibája». Megkapta a kezemet.

— Most figyelje!

A lélek csárdása

Mit csinál velem ez az Idegen? Mintha ő volna itthon és én lennék az idegen. Hogyan, hogy mi ezt nem látjuk meg? Amint az első hangok felcsendültek, egy halk kis rándulás minden emberen. Egy lehellelteni az egész, egy rándulás, egy felcsillanás a szemekben és egy pillanattal múlva az egész vendéglő csárdást táncol. Nem a terem közepén, nem tyuhajozva, de ott az asztalnál. Itt a szem pillantása táncol, amott két boka csárdászik halkán, öntudatlanul, igen, öntudatlanul az asztal alatt és ismét a harmadik, negyedik, ötödik asztalnál, az idegesen megremegő ujjak, a vállak, ahogyan az előbb minden szem befelé fordult, most járják a csárdást — öntudatlanul.

Szabolcska jut az eszembe s a régi vers: «Tudja a jó Mindenható, mi van azon sírni való, hogy a ménes ott deileget, valahol a csárdá mellett, csárdá mellett...»

— Mondja, — szól az Idegen, szinte könyörög, — magyarul ez meg, mi van itt, mi van ezekben a nótákban, mitől van ez?

— Mitől van? — egy tehetetlen gesztus. — Nem tudom. Ezt nem lehet megmagyarázni... Ez érezni kell...

Egy tangó következik, egy fox. Eltűnik a transz. Az asztaloknál nyílt, józan szemek nyugodt beszélgetés. Egy-két pár felkel, táncol. De semmi transz, semmi abból, ami az előbb volt.

— Látja, — mondja az idegen — ez az, ami Budapestsen legjobban megfogott. Budapest lelke. A magyar lélek.

— És a város szépsége?

— Az más. Szép város. Gyönyörű. Talán a legszebb, amit eddig láttam. Gyönyörű, európai hotelek, színházak, kultúra, minden, amit akar. Tudom, láttam, élveztem az előnyeit. De ezt máshol is megtalálom. Jó szállodát találok Bécsben, Berlinben, Londonban, Párisban, mindenütt. Nagyon valószínű, hogy a város szép fekvésén is megtalálom valahol a párját, talán szebbet is találunk. De ezt nem találhatja meg senki, sehol, csak itt, Budapesten, Magyarországon.

A zene ismét magyarrá fordult. «Ne gondold, hogy az a tavasz, amikor a virág nyílt az ágon».

Most már én is figyelem, amint a beszélgetés elhal, amint a fejek az asztal felé hajolnak, vagy felemelkednek és a

szemek befelé fordulva, vagy a távolba emelkedve, álmodni kezdenek.

Az Idegen, aki Krisztiániából jött és úgy ül itt mellettem, mintha összetartoznánk, mintha régi ismerősök lennénk, testvérek egy boldog világban, bizalmasan a kezemre teszi a kezét.

— Már maga is álmodik!

Ránézek. Az ő szemében is ott van az álmodás. Halkan kéri:

— Fordítsa le!

S én fordítani kezdem.

«Amikor a rétvirágát valakinek letépnéd egy szálig, Az a tavasz, amikor egy asszony neve — imádsággá válik».

A szép Idegen, rajongó kis krisztiániai lány szemébe könny szökik.

— Thank you ...

Csend.

És aztán a cigány már ott van az asztalunknál. Egyik nőta a másik után. Kacag, hogy újra a könnye csordul. Aztán a másik, hogy «Vannak utcák, vannak házak, hova többé sose járok» meg az, hogy «Adjon lsten szembet, jobbat nálamnál, de énnekem csak olyant, mint te voltál». Egyik nőta a másik után. Az Idegen szeme boldogan csillog. Talán a jó badacsonyi is teszi. A terem lassan ürül és a végén magunk vagyunk.

A hajnalodó éjszakában, fejük felett már csak úgy halványan remegnek a csillagok, a cigány a fülébe húzza és én halkan fordítom, hogy:

«A kemence szögletében egy anyóka kuporog, Olvasó van a kezében, de az ajka nem mozog,

Az ifjakat nézi, nézi,

A multakat felidézi,

Könnny szökik a szemébe,

Csak az a jó lsten tudja,

Hogy mi jut az eszébe...»

Azután kinn állunk az organaillatos budai éjszakában. Az Idegen szeme álmodóan csillog. Hosszan megszorítja a kezemet.

— Keszenem, — aztán halkan mondja —, sohasem fogom elfelejteni. Budapest ... S a taxi elrobag az Erzsébet-híd irányába.

Vízi az Idegent, aki többé sohasem lesz Idegen Budapest, Magyarország, a magyar lélek számára. **Vándor Kálmán**

Fehérnemű modellek

A nyári ruha maga nem nagy probléma. Egyszerű, olcsó anyagból is elragadó, ha jól áll és ügyesen válogattuk meg a színét és mintáját. Sokkal nehezebb kérdés a nyári fehérnemű kérdése. Mert minden jól öltözött asszony tudja, mennyire fontos egy testhez simuló, esetleg átlátszó ruha alatt a jólszabott, jó anyagból való fehérnemű. Az egész ruhavonalat elronthatja, szélesít, tapad, melegít, vagy nagyon is könnyen gyűrődik a rossz kombiné vagy nadrágocska. A «külalak»-ja egy sikkas asszonynak akkor igazán tökéletes, ha tökéletes a fehérneműje is. A «fehér»-nemű kifejezés különben újra aktuális. Kicsit sokat láttuk már a színes, selyemből való hímzett darabokat. Párisban újra divatba jött, valószínűleg főként nyárra, a *fehér* fehérnemű. *Angèle*, egyik legdrágább és legraffináltabb ízléssel dolgozó fehérneműszalon, ahol «már» 600 frankért is lehet hálóinget venni, csodásan puha és hűvös fehér lenvászonból készített nadrágocskákat és mell-tartókat, amelyek, mondanom sem kell, époly drágák, mint a legvalódiabb selyem. Bárára sült bőrön nagyon szépek a habos fehér, hosszú hálóingek is, elől lkeresztbe tett fichükkel, amelyek gyakran túllszegélyekkel vagy túllhímzéssel, applikációkkal vannak ellátva. A *directoir*-stílus a legkedveltebb itt, szorosan mell alatti övvel vagy matt és fényes satin összetételéből kreált húzott résszel. A hálóingek kivágásai *négyszögletiek*, de van hátban mélyen kivágott, V-alakú *decolletage* is. Fantasztikus szépségű új fehérnemű anyagokat hozott Páris most is. Már a nevük is csupa költemény: «*Luciola*», egy új chiffon, «*Bör*», egy lelheltekönnyű rózsaszín selyemanyag nem tévesztendő össze a «*Chair*», «*Hus*» nevű, sokkal kevésbé finom műselyemmel. Szép pasztellszínekben kapni a «*Quadruple Voile*» «*Négyszeres Voal*» nevű, puhaesésű fénytelen zsorzetszerű nehéz anyagot. Ebből az utóbbiból *Angèle* mutatott olyan modelleket hálóingre, amelyeket egy kis nem is időrabló változtatással estélyi toiletté lehet alakítani. A hálóing fölé egy fekete satinból való hosszú szoknyát gombolt telehintve applikált «*Peau*»-ból készült virágokkal és ehhez egy szmokszerű fényes rózsaszín satinból való kis kabát-kát kreált, nagy túllrózsával. Volt fekete, söt rózsaszín (újra divatszín, de nem fehérneműben) *csipkéből* való kabátkája is, úgy hogy szebb cocktailruhát, mint egy ilyen «halólkölteményt», elképzelné sem lehet. Az új fehérneműszínek: *acélkék* és *galambszürke*, a *fehér* mellett. Meg aztán egy nagyon melegszíni *banánsárga*, sötéthajú nők számára. Minden darabnál a legfőbb elv: minél karcsúbbá tegye az alakot és egyáltalán ne vegyék észre a ruha alatt. Nagyon szép a *napbarna* színű, *csipkével* kombinált fehér selyemfehérnemű. Persze mosásban nagyon kell vigyázni az ilyesmire, ezért a nemcsak ügyes, hanem mindig praktikus párizsi nő fehérneműnek mindig csak a legjobb anyagot választja. A nadrágkombinék divatja kissé lejárt, átlátszó ruha alá úgy sem vehető fel, sokkal csinosabb és használhatóbb a kis, külön nadrágból és szoknya-kombinéból álló összeállítás. Ugyanehhez csimálathatunk melltartót is, esetleg csipkéből, selyemre dolgozva. Aki pedig szereti a *finom fehér vásznat*, előveheti újra nagymama fiókjából a régi vászonörökséget és a legdivatosabb párisi fehérneműt készítheti belőle. Divatos a *plissée* is, galléron, szoknyaécskán, hálóingen. Egy újfajta *Lastex-szállal*, gummiszállal átszőtt anyagból, mosásban is tartós plisséket lehet készíteni. Végül még egy régi «új» divat: a «*slingelt*»-szelű fehérnemű, mégpedig színes kivarrással szegélyezett pontos pasztellszíni anyagokból. Főszempont itt is, mint a ruhánál: jó szabás, pontos munka és főként: jó anyag!

Odette

Braun Marika (Foto: Angelo)

Asszonyszü

R E G É N Y

IRTA: FORRÓ PÁL

IX.

Hámory fejfájással, gyomorégéssel ébredt. Egyáltalában nem emlékezett az éjszakai botránnyra. Rosszkedvű, fanyar, életunt volt, ezt azonban igyekezett gondosan rejtieni.

Reggeli kilenc óra volt. Emma már régen nem volt a hálószobában. A baba körül zörgösködött a gyermekszobában. Azután a takarítást dirigálta, megbeszélte a szakácsnővel az étrendet, kiadta a konyhapénzt és azt mondta a nőrsznek:

— Tudomásul vettem, kisasszony, hogy maga kilépett a szolgálatból. Őszintén szólva már amúgy is szerettem volna véglegesen és teljesen a magam kezelésébe venni a kis fiamat. Maga nagyon derék lány, de kicsit nagyképű, kedvesem... Most már megmondhatom... Nagyon idegesített a fontoskodásával... Tudja, fiam, én sem vagyok a világ legbutább asszonya. Érettségiztem, két évet külföldön töltöttem, maga pedig úgy akart velem bánni, mint egy gyámoltalan bábúval. Tisztaban vagyok azzal, hogy nem az éjszakai események miatt mondtam fel, hanem mert nem tetszik, hogy kissé a körmeire néztem és nem engedtem, hogy maga legyen a család zsarnoka azon a címen, hogy csak maga ért a gyermekápoláshoz. Tudom nagyon jól, hogy van az más házaknál. A barátomim eleget mesélnek hogyan vásárolják meg a nőrszök kegyeit mindenféle drága ajándékkal, hízélgéssel, csak azért, hogy zavartalanul bridselhessenek... Hát én nem kártározom, nekem nem teher, ha a gyermekemmel foglalkozom... Tessék, itt van a felmondási időre eső bére, egy percig sem kell tovább itt maradnia!

A nőrsz megrökönyödvé, zavartan hallgatta Emmát. Erre nem volt elkészülve. — Kérem nagysága, — mondotta sértődötten, — engem nem szoktak kidobni! Én nem tehetek róla, ha a nagyságos úr éjszaka halálra ijeszti az embert és meg akarja verni a nagyságát...

Emma arca lángvörös lett.

— Ez az én magánügyem, melyhez magának semmi köze nincsen... De látja, fiam, ha az életben boldogulni akar, adok magának egy jó tanácsot: ne gyűlölje azt és ne igyekezzen kellemetlenséget okozni annak, akinek a kenyerét eszi. Mert akármilyen nagy hangon beszél is, mégis az uram keresetéből él és nagy kérdés, hogy majd a saját háztartásában lesz-e olyan jó dolga, mint nálunk volt? Maguk hamar megszokják a jöletet, kényeztetést, de azért ne képzélik, hogy finomabbaknak és érzékenyebbeknek kell lenniük a ház úrnőjénél is. Maga meg akart engem szegényíteni. Ez nem sikerült, mert rólam lepatant minden rosszindulatú megjegyzés. Én szeretem és becsülöm az uramat, akinek a kis ujjá többet ér, mint sok más olyan ember egészben, aki talán sohasem iszik egy kortyot sem... Ha hibája van, az én bajom és csak én mondhatok róla ítéletet.

A nőrsz megszegyenlően hallgatott. Erre még nem volt példa, hogy a nagyságos, vagy méltóságos háziasszony ilyen bátran, ilyen keményen megmondja a véleményét. A nőrsz megszokta, hogy az agyonkényeztetett, elpuhult, minden izgalomtól irtózó asszonyok minden szemtelenséget szót nélkül lenyelnek, csak hogy ne kelljen szokott kényelmüket megzavarni. Emma határozottan imponált neki. Ki gondolta volna, hogy ebben az egyszerű, jelentéktelen falusi asszonyban, aki meglehetősen lenézett és parvenünek tartott előbbi úrnőihöz viszonyítva, ennyi erély és méltóság van?

Meghunyázkodva hajtott fejet.

— Nagyon sajnálom, hogy így történt... bocsánatot kérek!

— Nem haragszom, amit mondtam, csak figyelmeztetés a jövőre...

A nőrsz csomagolni kezdett, Emma pedig bent az ebédlőbe, ahol Viktor már reggelizett.

— Jó reggelt! — üdvözölte kedvesen és megcsókolta, mint reudesen.

Hámory gépiesen viszonzta a csókot.

— Felmondtam a nőrsznek és elbocsájtottam! — újságolta Emma.

Hámory meglepetten nézett rá.

— Miért tetted ezt?

— Új alapokra fogjuk fektetni a háztartást.

4-szer ugyanaz HOLLYWOOD-ból

1

Egy híres hollywoodi filmszínésznő, akinek szerződése szerint nem szabad férjhez mennie, titokban feleségül vett egy dúsgazdag bankár.

— És mit fogsz csinálni, — kérdezte egyik kollégája, — ha a direktor mégis megtudja?

A díva mosolyogva ezt válaszolta:

— Amíg megtudja, addig már régen elváltunk!...

2

Egy hollywoodi bankár, aki egy fiatal filmszínésznőt vett el feleségül, egy nap így szólt hitveséhez:

— Egy jónőnél voltam ma és tíz dollárért jóslottam magának... Képzeld, hogy mit mondtott? — Azt mondta, hogy te nem szeretsz engem!...

— Ostoba! — kiáltott rá a művésznő. — Én ezt ingyen is megmondtam volna neked!...

3

Egy színművésznő és egy filmszínész együtt sétált Hollywoodban. Elegáns férfi jön velük szembe, köszön és a filmszínész mosolyogva visszaköszön.

— Ki ez a férfi? — kérdi a színművésznő.

— Egy nagyon kedves és bájos ember, akinek a felesége voltam, — feleli a filmszínész.

— Hogy hívják?

— Várj csak, — mondja a filmszínész és kis ideig gondolkozik. — Ne haragudj, de a nevére már nem tudok visszaemlékezni!...

4

Két hollywoodi filmszínész beszélget egymással.

— Képzeld, — mondja az egyik, — John tegnap azt mondta nekem, hogy még várjunk egy kicsit a házasságkötéssel...

— Hagyd futni, — felelt a másik. — Az a férfi, aki ilyen nehezen szánja rá magát a házasságra, egyáltalán nem rendelkezik elhatározóképeséggel... És majd a válásnál is rengeteg nehézséget fog támasztani!...

HUMOR

Palika odamegy a mamájához és azt mondja:

— Mama, kérlek, add ide nekem a kalapácsot.
— Minek az neked? — kérdi a mama.
— Egy szöveget akarok beverni a falba.
— Azt nem engedem, mert könnyen ráüthetsz vele az újjadra.
— Az velem nem fordulhat elő.
— Miért?
— Mert megegyeztem a Jancsival, hogy a szöveget ő tartja.

Szabadságra jött haza a legény a katonáéktól. Edesanyja asztalhoz ülteti és a legjobb falatokkal kínálja. Azt mondja:

— Egyél, drága egy szerelmes fiam, tudom, szívdak eleget a katonáéknál. A fiú fel sem néz, csak eszik tovább és azt mondja:
— Engem szót nem, ídesanyám, hanem kendet.

A soffőrkurzuson az előadó azt fejtegeti, hogy egy soffőrnek mindenkéltől megbízhatótnak és tisztességeseznek kell lenni.

A vizsgán az elnök megkérdézi az egyik jelöltöt:
— Teszem fel, maga a taxijában egy otffeletett érszényt talál kétezer pengővel, mit csinál akkor?
— Meg se mukkanok — feleli a jelölt — és másnap már nem is vagyok soffőr.

Kohn egy nyári vendéglőben ül a feleségével. Egyszerre csak vihar kerekedik, egy széllóham derékban kettőtör egy fát, amely résiek Kohnnéra és nyomban agyonüti.
Kohn kirugja maga alól a székét és dühösen ordítja:
— Pincér! Kérem a panaszkönyvet!

A törvényszéken egyik ismert pesti fodrást tanuképp hallgattak ki a héten. Az ellenfél ügyvédje alaposan elővette és mindenáron ellentmondásba akarta keverni.

— Hallja, — mondja neki egyik válasza után — úgy látszik, magának nincs fogalma az eskü szentségéről.

— Nekem, — düllesztette ki a mellét a fodrász — jegyezze meg magának ügyvéd úr, hogy voltam én már koronatanús is.

Kohn és Kohné nagy vitában vannak, mikor megérkezik Grün és megkérdi, hogy miről van szó.

— A nyaralásról vitázunk, — mondja Kohn, — nem tudjuk, hová léheme nyaralni menni. Olaszországba nem mehetünk, mert honnan vegyünk lírát, Svájcba nem mehetünk, mert honnan vegyünk frankot, Ausztriába nem mehetünk, mert honnan vegyünk schillinget?

— Hát maradjatok itthon.

— Igen, igen, de honnan vegyünk pengőt?

Nagyon sokat költöttünk az utóbbi időben. És említetted, hogy a prakcsis mostanában gyengébb...

— Azért nem kellett volna. Tudod, hogy milyen fontos a látogatás. Az emberek mingyárt azt mondják, hogy tönkrementünk...

— Jobban szeretném, Viktor, ha más irányban adnál tőbbit a látszatra.

— Például mihen?

— Mondjuk abban, hogy legalább a külvilágnak ne hirdetné azt, hogy már nem szeresz!

— Micsoda bolond beszéd ez? Nem értlek, Emma. Eddig még sohasem mondtál ilyesmit.

— A legnagyobb türelem is elfogy egyszer... Te nem tudod, hogy hónapok óta mennyit szenvedek!

— Te? — kérdezte ámulva Hámary. — Miért?

Emmából kitört a régóta visszafojtott keserűség.

— Hát azt hiszed, hogy vak és ostoba vagyok? Nem látom, hogy mi történik körülöttem? De hallgattam. Azt hittem, hogy minden bajnak vége szakad egyszer... Hogy megnyugszol és véget vész ennek a rettenetes életmódnak... Hiszen te már nem is tudod, hogy milyen mélyre süllyedtél!

Hámary megretteve és ámulva nézett Emmára. Ez a hang egészen váratlanul érte. Ilyennek még sohasem látta Emmát. Elképedve és lélektelenül meredt az asszonyra.

— Micsoda hang ez? Hogyan beszélsz velem? — hördült fel.

— Eleget hallgattam! — kiáltotta a boldogtalan asszony. — Talán túlsókaig is. De nagyon szerettelek és ezért fojtottam magamba mindent... Ezért türtem, hogy minden éjszaka ittasan vészorogj haza... De a ma éjszakai szörnyű hot-rány mindent betetőzött... Viktor, az Isten szerelmére... mért nem vagy hozzáam öszinte? Mért nem öntöd ki a szívedet? Mért nem mondd meg, hogy mi bánt? Senki a világon nem szeret úgy, mint én! És te csak hallgatsz. Hónapok óta hurcolsz magadban valami szörnyű titkot, amely ott mar a ledelked és lassankint felőrli a testedet-lelkedet. Ezért menekülsz el a italhoz. Ezért hanyagold el a munkádat és a családodat...

— Elég! — kiáltotta indulatosan Hámary. Ökölcspásként érték felesége szavai. A bűnös embernek, aki titokban ambúy is vádolja magát, kétszeresen fáj az igazság. De Emmának a szeme sem rebent.

— Nem, — mondotta nyugodt, határozott hangon — nem elég! Nékünk beszél-nünk kell végre egymással, Viktor.

A mindig alázatos, halk, engedelmes asszony szavaiból anyai parancsoló erő hangzott, hogy a meglepett férfi önkénytelenül megadta magát.

— Ne csinálj jeleneteket, — mormogta. — Tudom, hogy lump, haszontalan ember vagyok. Bocsánatot kérek tőled... Igyekezzem megváltozni...

— Ezek csak szavak, Viktor. Nem az a betegség, hogy iszol, hanem az, amiért ivásnak adtad magad...

— Baráti kiruccanások... Ártatlan mulatozások...

— Nem. Ne fáradj. Ne akarj félrevezetni. Én mindent tudok. Érted? Mindent!

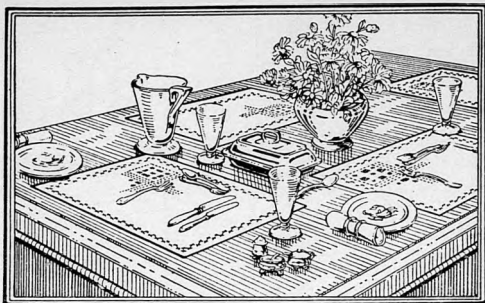
Már öt hónap óta... Tudtam már aznap este, mikor te hazajöttél a Nyéky báróval vívott párbaj után. A cselédék becsepésztek hozzám az esti lapokat. Ne kérdezd, hogy én akkor mit éreztem és mit szenvedtem. Talán csak azért nem haltam meg, mert ott fekiéd mellett a kistiam, akinek anyja kellett. És nemcsak az élethenmaradáshoz volt erőm, hanem a hallgatáshoz is. Senki sem sejtette, hogy mindent tudok. Még az anyám sem. És sohasem szóltam volna erről, ha nem látom azt, hogy végetes lejtőre kerülte. Ma éjszaka meg akartál ölni. Ne mentegetődz. Részeg voltál, tudom. Talán már nem is emlékszel a szavaidra. Nem szégyenleked meg azzal, hogy a cselédéggel ismétlettem meg azokat. Előttük mondtad a legretentőbb sértéseket... Ha csak rólam lenne szó, talán még most is hallgatnék. De nem az én sorsomról van szó, hanem a gyermekéről. Az ő érdekében kell, hogy megmentsélek... Figyelj rám, Viktor, én visszaadom a szabadságot!

A férfi csak hebegni tudott. Túlságosan váratlanul érte ez a jelenet.

— Nem értelek! — dadogta.

— Hallgass meg nyugodtan. Én mindent alaposan megfontoltam, hiszen már hetek óta számoltam azzal, hogy sor kerül erre a fájdalmas percre, amikor nekünk válunk kell!

— Válunk? — ismételte gépiesen Viktor és a szeme még tágabbra nyílt. Azt hitte, nem jól hall, vagy Emma meglöndült.

— Igen... válnunk. Mert te nem gyógyulhatsz meg másképpen. Sokkal becsületesebb vagy, semhogy magadtól tudnád rászánni magadat a válásra. Ehhez talán gyenge is vagy. A lelkiismereted nem engedi... érzed, hogy ez több, mint bűn. Inkább belepusztulsz, de ezt nem teszed. De én felmentlek a kényszerű hősieség alól. Nem engedem, hogy tovább süllyedj abban a lelki posványban, amelybe belezuhanál. Ha nem történik gyökeres változás, úgy menthetetlenül elpusztulsz. Ezt nem akarom. Ha így nyomorultul tönkre megy, úgy nemcsak én veszítlek el, hanem a gyermek is. Ha ellenben békésen elválnok, akkor csak én vesztettem el az uratam, de a gyermeknek megmarad az apja. Ha most el is szakadsz tőle, egészen bizonyos, hogy valamikor még visszatérsz hozzá, mellette fogsz állni, oltalmazója leszel. Ez az egyetlen megoldás, Viktor. Én néhány nap múlva haza utazom és te szépen beadod a válópert...

A férfi nem bírt magával. Zokogva temette arcát a tenyerébe.

— Micsoda nyomorult... utolsó fráter vagyok!...

Emma összeszorította ajkát. A szeme könnytelen, a tekintete változatlanul nyugodt volt.

— Ne igazsd magad. Ne tedd még jobban tönkre az idegeidet.

Háromy még mindig nem tudta, hogy ébren van, vagy almodik? A csoda, melyben még álamban sem mert reménykedni, megtörtént. Emma maga ajánlotta a válást. Nem sír, nem fenyegedőzik, simán, tragédiák nélkül oldódnak meg a dolgok. Érezte Emma lelki nagyságát.

— Mennyivel különb vagy, mint én! — mondotta megszegyenülten.

— Nem kérek tőled elismerést. Nem nagylelkűségből cselekszem, hanem kényszerből...

— Nagyon megvetsz?

— Változatlanul szeretlek! Azt akarom, hogy boldog légy!

— És te? Mi lesz veled?

— Velem marad a fiam...

Háromy úgy érezte, hogy szétveti a benne feszülő sok izgalom. Vette a kalapját és elrohant hazulról. Megpróbált nyugodtan gondolkodni. Nagy viharok dúltak benne. Az iménti jelenet lelke mélyéig megrendítette. Kétsége volt esve. Sohasem állt közelebb az öngyilkossághoz, mint e pillanatban. Emma határtalan jósága megszegyenítette és felkorbácsolta bűntudatát.

Nem szabad, nem lehet elhagynia ezt az asszonyt!

Haza megy, bocsánatot kér és megpróbál újra rendezni élni, dolgozni.

Egy autó tülkölt rá, amint áthaladt az egyik utcakezeszteszénél.

Féltrengrott és önkéntelenül az autóra nézett. Azonnal megismerte. Hannáé volt. Villámsujtotton állt és nézett a kocsi után.

Hanna Pesten van. Visszajött. Ezt nem tudta.

Pillanat alatt megváltozott egész lényé. A tompa fásultság, amelyben élt, egyszerre csupa lángoló akarásá lett. A jószándék, amely bontakozni kezdett benne, egyszerre elhervadt, megsemmisült. Most már egészen másféle tervekkel forgatott. Elhatározta, hogy Emmához végtelenül kedves és gyengéd lesz. Minden vagyoni kívánságát teljesíteni fogja, nagy tartásdíjat fog számára folyósítani. Megkéri, hogy maradjanak továbbra is jóbarátok. Ha nem akar Kútházán lakni, lakást bérel számára Pesten és hetenkint legalább kétszer meglátogatja kislfiát...

Délután három óráig húzódtott el a tárgyalás. Addig Váltóbankban fontos tárgyalása van egy szerződésközzel kapcsolatban. Szívdobogást kapott a remülettől, hogy erről majdnem megfeledkezett. Igaza van Emmának. Ez így nem mehet tovább. A teljes anyagi és erkölcsi összeomlás előtt áll...

A felek már együtt voltak. Háromy sohasem tárgyalt még ületesebben és erélyesebben, mint ezúttal. A lelkében felgyülemllett sok izgalom fűtötte, valósággal belevetette magát a nagyszerű lehetőségbe, hogy másvalaki foglalkozhat és titokban önmaga előtt akarta igazolni magát, hogy még mindig a régi nagyszerű ügyvéd.

Délután három óráig húzódtott el a tárgyalás. Addig tartott, amíg végre aláírták a végleges megállapodásokat.

Háromy valósággal felfrissült. A hatalmas munka levezte idegességét és elterelte gondolatait kínzó problémájáról.

— A munkába fogok menekülni! — gondolta a pillanat hangulatában.

Otthon szinte fölörpült a lépcsőkön.

— Hol van a nagyságos asszony? — kérdezte a szoba-

Voltaire és kortársai

1. Az angol látogató

Dicsősége delelőjén állott Voltaire, a nagy francia költő-filozófus és Ferneyben lakott, amikor egy adavetődtől angol utazó megkérdezte a költőtől, hogy «megnézheti-e?»

Voltaire szolgálója szóról-szóra jelentette ezt és világhírű urának beleegyező válaszával tért vissza megbízójához.

Az angol tehát belépett Voltaire szobájába és udvariasan üdvözölte. A költő azonban néma maradt, mint a hal. Barátságos mosolygó látogatója szemébe nézett és forgolódni kezdett, hogy minden oldalról szemügyre lehessen venni. Végül kijelentette:

— Mylord, ön lesz szíves ezért őt soust fizetni!

Az angol meghökkent, de aztán a zsebébe nyúlt, kivett 15 soust és ezekkel a szavakkal tette le a költő asztalára:

— Tessék, itt van 15 soust!... Előre megfizetem a holnapi és a holnaputáni belépődíjat is...

2. Súlyos kritika

Egy író átnyújtotta Voltairének legújabb művét. A költő belenézett és meglátta a könyv ajánlósrát, amely eképpen szólt:

— «Az utóknak.»

Voltaire gúnyos arca még gúnyosabb lett és halkán megjegyezte:

— Attól tartok, uram, hogy ezt a könyvet a címzett soha nem fogja megkapni...

3. Kortársi vélemény

Egy angol utas, aki Bern városában megkereste a híres Albrecht von Hallert, megkérdezte tőle, hogy mi a véleménye Voltairéről.

— Ő írta az «Orleansi szűz»-et, — felelte Haller, — és ez teljesen elnyekem ahhoz, hogy ostoba embernek tartsam!

Amikor aztán ugyanez az angol Ferneybe utazott, Voltairét is megkérdezte, hogy mit tart Albrecht von Hallerről.

Voltaire válasza ez volt:

— Haller írásai azt bizonyítják, hogy megérdemelten nagy ember és én is megadom neki azt a tiszteletet, ami kortársai részéről teljes joggal megilleti...

Az angol erre elmondta, hogy Haller véleménye öröla nem volt ilyen hízelgő, sőt szóról-szóra reprodukálta Haller sértő és goromba kritikáját.

Voltaire szelfid gúnyval csak ennyit felelt:

— Úgy látom, hogy mind a ketten egyformán tévedtünk...

Mark Twain és a trösztvezérek

Nagyon sokszor kiderült, hogy Mark Twain, a világhírű amerikai humorista és a trösztvezérek nincsenek túlságosan jó viszonyban egymással. Amikor aztán egy újságíró ennek az ellenséges magatartásnak oka iránt érdeklődött, a humorista csodálkozó arcot vágott és egy félreismert ártatlanság hangján válaszolta:

— Ó, az igazi okot én sem tudom... Nem tudok mást gondolni, mint azt, hogy ezek az igazságtalan emberek írói tevékenységem miatt neheztelnek rám...

— Az írói tevékenység miatt? — kérdezte elcsodálkozva az újságíró.

— Igen. Mert én újra elkezdtem írni az újságoknak.

— Érthetetlen! — rázta a fejét az újságíró.

— Nekem is, — felelte Mark Twain, az ok nélkül megbántott ártatlanság hangján. — De homályos sejtésem él bennem, hogy talán mindenképp az oka ez az ostoba történet, ami az én nevem alatt jelent meg az egyik újságban... Mark Twain egy újságot nyújtott át látogatójának.

Amikor az újságíró a cikket elolvasta, mindketten harsogó kacagásban törtek ki.

A történetet ugyanis így szöli:

A HÁROM LÉGY

Egy légyamánán két leány volt, akit kimondatahatlanul szeretett. Egy napon együttes kirándulásra vettek részt és így jutottak el egy cukrász boltjába. — Mama, — mondta az egyik légyleány, — szabad nekem ebből a szép piros bonbonból nyalokodni?

A légyamama megengedte és leányja az örömlött csillogó arccal repült rá az egyik szép piros bonbonra.

A következő pillanatban csapkodni kezdett szárnyaival és kiszenvedett. A piros bonbon ugyanis mérgezett volt, mert az amerikai bonbontröszt gyártotta.

A légyamánának most már csak egyetlen leányja maradt, akit halott gyermeke helyett is szeretett. A légyleánynak egyszer nagy étvágya támadt kolbászra. Az anyja elvezette az egyik hentesüzletbe, de alig csent egyetlen falatot az egyik kolbászból, ő is kiszenvedett.

A kolbász ugyanis mérgezett volt, mert az amerikai kolbásztröszt gyártotta. Szörnyű fájdalom kínozza a szegény légyamama szívét. Az életben már semmi örömet nem talál, meg akart halni és öngyilkossági cézzattal rágni kezdte az egyik légyapírt. Rágtarogta szegény légyamama, elkeseredetten és kétségbeesve, de minden érezhétő eredmény nélkül. A hön öhajtott halál nem akarta utolérni.

A légyapír ugyanis teljesen ártatlanul és veszélytelen volt, mert az amerikai légyapírtöszt gyárában készült.

lánytól, mert nem találta egyik szobában sem. — Talán előbb ebédelték meg és elvitte a kisbábit sétálni? A szobalány csodálkozva nézett Hámoreyra.

— De hiszen a nagyságos asszony még egy órákor elutazott...

— Oh, persze... persze! — mondotta lélektelenül Hámorey és a szíve összeszorult. Iménti felvilányozott-ságának már nyoma sem volt. Valósággal összeesett, mint a kilyukadt tömlő. Egy karosszékbe roskadt és maga elz bámult. Különös, a lelke mélyén kívánta, várta ezt a percet és most, mikor bekövetkezett, hátrátlan fájdalom fogta el.

Ijesztő volt a lakásra zuhant hirtelen csend. Nem hallatszott a baba gügyögő sírása, Emma nem sietett eléje, nem érdeklődött délelőtti munkája iránt, nem kérdezte tőle, hogy fáradt-e? Nem számolt be a háztartás apró eseményeiről, nem figyelmetette Hámoreyt, hogy a frakkmellény nem kifogástalanul tiszta, tisztítóba kellene adni. Nem simult hozzá, nem csókolta meg, nem aggodt, hogy nem dolgozza-e agyon magát? És azt sem kérdezte, hogy mi legyen a vacsora? Azt sem, hogy hová szándékozik menni vacsora után.

Máskor Hámoreyt idegesítették ezek a kérdések. Most egyszerre hiányukat érezte. Elviselhetetlen volt a csend. Mintha szellemek bujtak volna meg a függönyök mögött. Kísértetek jártak a szobában. Vád süvöltött az apró bölcső felől, amely hidegen, dermedten állt a hálószobában. Idegenek és ellenségesek voltak a kézimunkák, melyeket Emma hímzett és a székekre, keretekre voltak tűzelve. Egyedül volt. Minden szoba üres. Járhatott, tehetett kedve szerint. És alig mert megmozdulni. Szinte megfulladt, olyan nyomasztóan érezte a váratlan magányt. Aggodalmak rohanták meg. Mit csinál a gyermek? Mit érezhet, gondolhat Emma? A vonat rohan és viszi egyre távolabb. Estére már otthon vannak Kút-házán, a nagyszülőknél!

Utánuk kell mennie. Még ma, a legközelebbi vonattal. Bocsánatot kér Emmától. Visszahozza őket...

De úgyis tudta, hogy ez csak terv marad. Ezer okot sorakoztatott fel hirtelen, hogy miért nem utazhat utánuk. Holnap délelőtt tizkor tárgyalása van. Ma délután ötre fontos klient vár...

Majd inkább levelet ír. Express... a vasútnál adja fel, már holnap reggel Emma kezében lesz.

Íróasztalához ült.

Drága Emmám,

lesújtva, kétségbeesve ülök íróasztalom előtt. Magsajnálnál, ha látnád, milyen lejtort, megalázott vagyok. Nagyon szenvedek. Írj azonnal, írd azt, hogy jól érzitek magotokat, hogy nyugodt vagy és nem haragszol rám. Amikor hazajöttem és megtudtam, hogy elutaztál a gyermekkel, első gondolatom az volt, hogy azonnal utánatök rohanok. Autón vagy a legközelebbi vonattal. De azután úgy éreztem, jobb, ha megvárom, ameddig mindkettőnkben elcsendesednek a nagy indulatok. Ez a fájdalom magány úgy hat rám, mint a vezeklés és erre nékem most lelki szükségem van. Éreztétek jól magotokat, Emmám, bizom abban, hogy ha szokatlan körülmények között is váltunk el, elutasásod valóban nem más, mint a régóta tervezett nyaralás és öszre megint együtt lesz a kis család. Érzésben és gondolatban máris veletek vagyok és millió csókot küldök mindkettőtöknek. Nem tudom, hogy van-e nálad elegendő pénz, mindenesetre küldök egyidejűleg kétszáz pengőt, nem akarom, hogy szüleidnek kiadása legyen rátok.

Változatlan szeretettel
Viktor.

Lepecsételte a borítékot, kitöltött egy pénzesutalványt és a szobalányt elküldte, hogy adja fel a pénzt és a levelet is.

Úgy érezte, egy kissé megkönnyebbült. Határozottan jobban érezte magát.

*

Hajnalné déli tizenkettőkor kapta meg lánya sürgönyét, melyben arról értesíti, hogy este érkezik.

— Apa, apa! — kiáltotta, mikor berohant az irodába, kezében lobogtatva a sürgönyt — nagy újság! Estére itt van Emma, meg a gyerek!

Hajnal kezéből kiesett a toll, homlokára tölta pápaszemét és összeesapta a kezét: — Nohát! Ez nagyszerű!

De Hajnalné úgy látszik nem osztotta a nagy elragadtatást.

— Ezt te csak így mondd! — kérdezte felpuskaporozva. — Nem látsz tovább az orrodnál?... Ostobaságban méltóztatol szenvedni?!...

KERTÉSZ MIHÁLY KISRIPORTJA

A figyelmes trafiknosó

— Tíz darab Extrát kérek, — szólók a véletlenül utamba akadt trafikba belépve s kiürült cigarettatárcám szétnyitva nyujtom a pult mögött konzerválódó idős trafiknosó felé, nehogy papírcsokká rakja a cigarettákat s aztán nekem kelljen bajlódni az átrakással. A madárarcú asszony szemüvege tárcám felé csillan s a következő pillanattal ösztöneinek tetsző megbotránkozásal kiált fel:

— Jaj, mennyi dohányhulladék van a tárcában! Hogyan ürtheti urasodgot?! Hiszen tönkreteszi vele a tárcát, mert a törmelék belekerül a sarába és elrontja... Nem is tudom nézni! És villámgyorsan kiragadja kezemből a tárcát, gondosan a pult alá rázza tartalmát s csak azután rakja bele a kért fiz Extrát. Végtelenül meghat ez az apró figyelmesség, mert hiszen most először tettem be ide a lábamat s el is határozom rögtön, hogy ezenül lehetőleg ebben a trafikban szerezem be mindennapi cigarettaszükségeimet.

Allottam is ezt a fogadalmat, sőt mivel minden alkalommal tapasztaltam, hogy a trafiknosó változatlan buzgalommal végzi tárcám takarítását — a pult alá rázza tartalmát — rágyújtás előtt mindig a tárcám fölött nyomkodtam meg a cigarettát, hogy odahulljon a dohánytörmelék, sőt odaadtam be a nyomkodás után a cigarettavégéről lecsipett főlésleges dohányt is, hogy így — vásárlásaimkor — minél több hulladék legyen benne s ezzel növeljem a bizonyára asszonyi ösztönből eredő takarítási hajlamának kielégítésével járó örömet...

Igy volt ez tegnapig... Tegnap azonban, — amikor ismét beléptem az üzletbe, — észre sem vettem a trafiknosó, mert egy idősebb úrral volt elfoglalva, aki közvetlenül előttem érkezett s így kénytelen voltam várakozni — és végighallgatni beszélgetésüket. — Jókora jöttem? — kérdezte az öreg úr kedélyes hangossággal. — Ó, igen! Tele van! — csipogta az én trafiknosóm.

Ezzel lenyúlt a pult alá és egy jókora dobozt húzott elő, amely tele volt — dohányhulladékkal... — Az öreg úr kéjelegve turkált a dohányban, szakértelemmel vizsgálta, aztán meglepődéssel jelentette ki:

— Nagyon szép... Talán még szebb, mint legutóbb...

— Nagyon vigyázok, hogy ne keveredjék hozzá az olcsóbb fajtából, — magyarázta a trafiknosó. — Szolgálhatok hüvellyel is? — kérdezte aztán.

— Köszönöm, most nem kérek, van még a multkoriból...

— Hát akkor három pengőt tetszik fizetni...

Az öreg úr fizetett s hóna alatt a dobozzal, boldogan távozott.

— Parancsol? — fordult most hozzám a trafiknosó.

— Tíz Extrát kérek, — szóltam kissé rezignáltan s odanyitva nyitott tárcám, szándékosan lefordítottam, hogy a felgyűlt dohányhulladék a földre szóródjék. Még meg is ráztam a tárcát, hogy egy szál se maradjon benne. Ennyi bosszúállás csak jogos volt egy csodódsérni?! Nemde?...

— Nem értelek, szívem, mit kellene látnom?

— Emma tegnapielőtti levelében még azt írta, hogy nem tudja, mikor jönnek és ma azt sürgönyzi, hogy estére már itt is vannak. Ez nem rendes dolog. Valami történt. Az én Emmám nem ugrádozó, széllebbéltet fruska, aki egyik perceről a másikra határoz el olyan nagy dolgot, mint az utazás. Aki csecsemővel indul valahová, legalább két napig készülődik és nem órák alatt pakkol és megy. Itt valami disznóság történt... Én mondom neked...

— De mucuskám...

— Csak te hallgass. Te persze védeni akarod a vőuratát... Mit bánod te? Egyáltalában mivel törődsz te ezen a világon? Úlsz az iródiában, adsz-veszel, fogyasztod a tintát és azt hiszed, hogy ezzel már minden el van intézve. Én pedig itt állok és minden gond az én vállamra szakad. Nem elég bajom van nékem magamnak is, most azután nyakunkon a házas lányunk és a gyerek...

Hajnal riadtan nézett feleségére:

— Micsoda butaságokat beszélsz? Hiszen te hívtad őket nyaralni?

— Nyaralni igen. De ez nem nyaralás! Ez szökés, drágám...

Hajnal komolyan megaragudott.

— Ugyan! Nem szégyenled magad? Még csak ki is mondani ilyen képtelenséget! Hát majd meglátjuk. De emlékezz csak arra, hogy mit mondtam, amikor Pestről megjöttém. Hát nekem most is az a véleményem a tisztelt vőnőkről. Haszontalan szoknyavadász, aki szerencsétlenné teszi a lányunkat...

— Kérlek, azóta hónapok multak és Emma minden levelében azt írta, hogy boldog, nincsen semmi baj!

— Mert anygal... Márirt, mint minden anya. Olyan, mint amilyen én is voltam... Csak hallgass. Azt hiszed, hogy melletted talán fenéig tejföl volt az életem? De ne beszéljünk most erről. Most a legfontosabb, elejét venni a botránynak!

— Miféle botránynak?

Hajnalné kétségbeesett mozdulatot tett.

— Ez az! Mondtam én, hogy nincs az Istennek együgyűbb teremtése a férfiaknál. Hogy fogalmuk sincsen, honnan fenyeget a veszély? Hát mit gondolsz, mi lesz itt, ha Emma csak úgy mirnix-dirnix berobog a gyermekkel? Egy perc alatt hirt meg, hogy kidobta a férje. A mi lányunkat! Hát én nem akarom nézni, hogyan öltöztetik a nyelvüket a Puskások, a Kissék meg a Kazék... És tudod mindez miért van? Mert Emma nem írta meg jóelőre, hogy mikor jön. Az ilyesmit elő kell készíteni... Már most mit csinálnak? Este hétre itt a vonat... Most félegy. Azonnal zárd be a boltot...

— Mit csinálnak? — hebegte elsőrnyedve Hajnal.

— Becsukod a boltot és segíteni fogsz nekem. Mindennél fontosabb a család becsülete. Én most haza megyek és megkezdem a vacsora csinálását. Berendezem a kerti szobát Emmának és a gyereknek. Feldiszárok az ebédől, rendbe hozom az edényeket, üvegeket. Te pedig elmész Puskásokhoz, Kazékhoz, Kissékhez, Rudasékhoz és Istvánffy Gizizhez és meghívod őket vacsorára. Összetett kézzel könyörögés, hogy ne adjanak kosarat, okvetlenül jöjjenek el...

Hajnal kihúzta magát:

— Miért kell ezért könyörögnöm?

— Mert az a legnagyobb sértés, ha valakit az utolsó napon, az utolsó percben hívnak vendégségbe. Olyan a látszata, mintha csak ráadásul, öletszerűen hívnák meg. Tenéked hát azt kell hazudnod, hogy én már három napja megbiztalak a meghívással, de szórakozott, öreg, elfoglalt kereskedő vagy, valahogyan kiment a dolog a fejedből és most te vagy a pácban, ha visszautasítják a meghívást, mert soha meg nem bocsátánám a feledékenységedet. Mondd azt, hogy sárkány vagyok...

Nem bánom, csak az a fő, hogy estére mindenki nálunk legyen... És nehogy keserű arcot vágj valahol! Ujjongva meséld, hogy mennyire boldog vagy, végre láthatod a kis unokádat!... És hogy a vőnk azért nem jött, mert éppen alkudoóban van egy öreg bérpalotára, előbb azt kell elintéznie, majd akkor ő is idejön. Ugy dicserd, hogy nincs ennél boldogabb házasság az egész országban! Értetted? Figyelmeztetek, hogy most ez egyszer légy okos és feledkezzél el arról, hogy férfi vagy!... Mert ha elrontod a dolgot, ha ostobaságot csinálsz... én... én... nem állok jól semmiért!... Apa, ne feledd el, hogy a te kezdebe van letevé a Hajnal-család presztizse!... Hajnal szédülten nézett feleségére. Azután felállt, lehúzta az íróasztal fedelét, vette a kalapját és megadással mondotta:

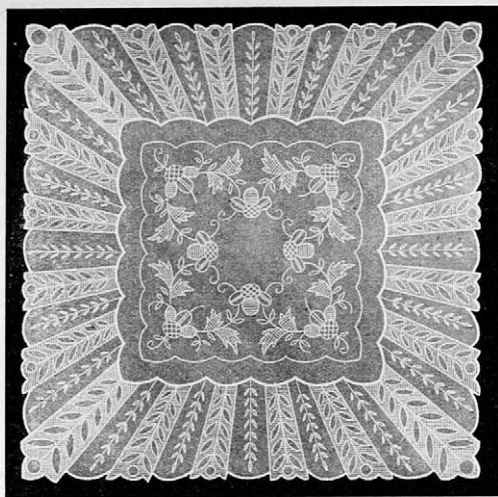
— Először Puskásokhoz megyek!...

És lassan, szomorúan, mint aki egyáltalán nem bizik magában, elindult

Puskások lakása felé... (Folytatjuk)

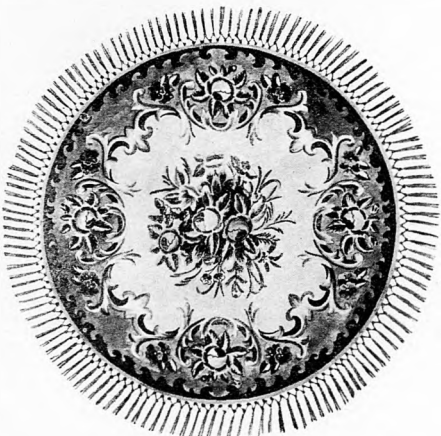

Bárony István, a népszerű jellemzés

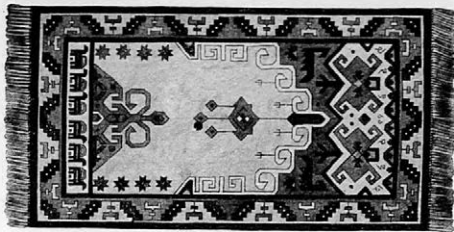
1. Tüllerítés tüllbehúzásos kézimunkával. Fehér és ekrü gyöngyperlé használandó hozzá. Kapható előrajzolja középvastag szálú tüllre, 100×100 cm méretben, ára P 5.—. Szűrt sablonja P 2.—. 150×150 cm méretben P 9.—. Szűrt sablonja P 3.—. Hímzéshez való perle 'onal 5 dekás motringja 60 fillér.

Wieg Testvérek kézimunkarajzai

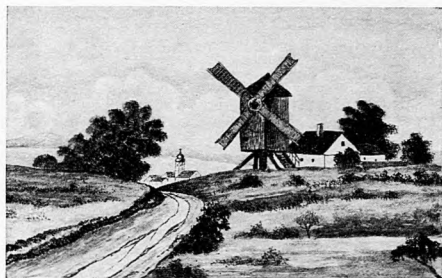

4. Gobelin asztalterítő. Kapható előfestve vastagszálú cordova kongrera, úriszobaszalterítőnek 100×100 cm méretben, ára P 16.—, hozzávaló gyapjúfonal kb. 60 deka. Ebédőasztalterítőnek 160×160 cm méretben, festve ára P 36.—, hozzávaló gyapjúfonal kb. 150 kg. A gyapjúfonal kapható 2 dekás motringokban (Orient), 1 motr. ára 68 fillér. Terítő előhúzza is megrendelhető, amelyről külön adunk árajánlatot.

Fenti kézimunkák a rajzokat készítő kézimunkaegénnél rendelhetők meg. Rendelés alkalmával kérjük közvetlenül az illető céghez fordulni. Érdeklődésnél 20 fillér, rendelésnél 50 fillér portódíj küldendő. Wieg Testvérek kézimunkaháza címe: Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 19

2. Perzsa szőnyeg. Varrott perzsaának készítve, 100×100 cm méretben. lenkanavára előfestve P 12.80, hozzávaló futár faharán pamut kilója P 13.50, leszámolható mintalap ára P 3.—, szövött perzsaának készítve 100×100 cm méret 25-ös felvétessel, ehhez való mintalap ára P 4.—, hozzávaló prima imperialfonal kilója P 13.50. Leszövő, felveto fonal, olló, leverő villa a legolesőbb napi árban kapható.

3. Gobelin kép. Kapható festve, pamuthímzéshez penelope-kanavára, 30×40 cm méretben P 1.80, 40×50 cm méretben P 3.—. Cordova kongrera selyemmel való hímzéshez, 30×40 cm méretben P 2.80, 40×50 cm méretben P 4.80. Hozzávaló mulliné minden színben 1 motring 16 fillér. Megrendelhető kívánatra bármely más méretben is, sőt előhúzza, vagy teljesen készen is, melyről külön árajánlatot szolgálunk.

5. Gobelin kép. Kapható festve, pamuthímzéshez penelope-kanavára, 30×40 cm méretben P 1.80, 40×50 cm méretben P 3.—. Cordova kongrera selyemmel való hímzéshez, 30×40 cm méretben P 2.80, 40×50 cm méretben P 4.80. Hozzávaló mulliné minden színben 1 motring 16 fillér. Megrendelhető kívánatra bármely más méretben is, sőt előhúzza, vagy teljesen készen is, melyről külön árajánlatot szolgálunk.

A TÁRSASÁGBÓL

Kedves hölgyeim,

egy Pest melletti kis faluban történt ez az eset. A község kocsmájában mulatott a helybeli földbirtokos. Kitűnően érezte magát, de fizetni elfelejtett.

— Jó pénz! — mondta a kocsmáros és az elfogyasztott 3 (írd: három) liter bor helyett — 5 (írd: öt) litert írt föl a fekete táblára.

Másnap reggel a kocsmáros kétségbeesetten panaszkodott a feleségének, hogy egész éjszaka nem tudott aludni.

— Aztán miért nem? — kérdezte az asszony.

— Mert egész éjszaka azon törtem a fejemet, mekkora veszteség ért engem!... Képzeld, asszony, mennyi vizet tölthettem volna a fekete táblára felirt 2 liter borhoz, amit el sem fogyasztott a vendég!...

A Kormányzó Úr

Öfőmélósága Barys Aurél soproni sótárnoknak a kormánytanácsosi címet adományozta. — Huber Lipót kalocsai prelátskanonokot, aranymiséje alkalmából meleg ünneplésben részesítették papirtársai és tisztelői. — Kedves előfizetőink közül Jakabffy József Máv.-főfelügyelő és neje és kis nevelt lányuk: Lenke Hosszúhetényből, Botár Eleknek tanítónő és Botár Elek Hajdúszoboszlórlól, Kelemen Jánosné Nagyatádról, Mohos Gyuláné nyugalmozott igazgató tanító neje Simontornyáról, Almási Annuska Agárdról, Kárpáti Lajosné Gödöllőrlől, dr. Tury Sándorné egyet. tanár neje O-Tátrafüredről, dr. Szinyei Géza igazgató és családja Balatonfüredről, Fried Sándorné Cesznekéről, Pungor Ilona Cecilia tanítónő Rumból, Csoma Mária Balatonfüredről, Lovag (Ritter) Mária Balatonaligáról, Farkas István és családja Somráról, bőnyi Iványos Lászlóné Balatonzámárdából, Nováky Bertalanné Szatymazról, Róth Imréné Hajdúszoboszlóból, Neuberger Istvánné Tóvárosból küldött kedves üdvözlőket, amit halászan köszönünk és szívből jövő üdvözléssel viszonzunk. — Örömmel jelentjük, hogy szegedi kedves előfizetőinknek, dr. Krizsdeknak, valamint Pungor Aladárék szombat-helyi kedves előfizetőinknek egészséges kisfiúk születtek. A csecsemők és a boldog édesanyjak kitűnően érzik magukat. — Felhívjuk a figyelmet a következő névnapokra: aug. 11-én Zsuzsanna, 12-én Klára, 13-án Ipoly, 15-én Mária, 17-én Jácint, 18-án Ilona, 19-én Lajos, 20-án pedig István nevenapja.

Hímen-hírek.

Néhai dr. Fatér József Ferenc ügyvéd, földbirtokos és neje, Lemhényi Dávid Ida leányát, Judithot kedves előfizetőnket eljegyezte Kováts László ny. Máv.-felügyelő, állomásfőnök és neje, Cságyó Irma Mária fia, Kováts Kálmán okl. gazda, földbirtokos. [Sőtör — Zalaszentiván]. — Kovács Ilonka tóksonyi kedves előfizetőnket oltárhoz vezette színyérváraljai dr. Nemere Gyula orvos. Tanuk voltak: dr. Babura József főjegyző és Hargittay János tanár. Az esketési szertartást a völgyény nagybátyja, Müller József pápai preláudus végezte. — Bacza Illés ref. tanító és neje Simon Irma leánya, Ilonka, kedves előfizetőnk és Hlavicza György örök hűséget esküdött a Wekerle-telepi ref. templomban. — Tóth Jucika kedves előfizetőnket a jászpáti gimnázium kápolnájában oltárhoz vezette Fuchs Pál. — Szamos Henrik és Koch Lili kedves előfizetőnk házasságát kötött Budapesten. — A jegyes- és házassáprókok őszinte szerencsekívánatainkat küldjük.

Nyaralási hírek.

Kedves előfizetőink közül Ádám Jánosné Máv. tszfv. neje Fegyverneken, Veress Ivánka Debreczenben, Egyházi Józsefné alezredes neje Hévízen, Schwartz Gyözóné Szekszárdon, Béndek Józsefné Fonyód-fürdőtelepen, Stein Olga Baján, Albert Dezsőné Pécssett, Mittler Ida Mátraházán, Márkus Ella Balatonszabadiban, Névény Kálmáné Zánka-Köveskálán, Bernhardt Frigyesné Dunaszekcsőn, Medlits Rezsőné Dunaszekcsőn, Kraml Magda m. tszfv. Pesterzsébeten, Csomay Odánné új. jegyző neje Újhatán, Kucsera Lászlóné Alsószélestén, Mátrai Alice Balatonfüreden, Áder Anna Kapuvártól, Várady Pálné Szegeden, Babinecz Lenke Métekleten, Rákósy Róbertné Balatonbogláron, Czédy Péterné Hévízfürdőn, Mayer Edit Baja-Fürdővárosban, Eröss Jenőné Siófokon, Csordás Mihályné Naszdályban, dr. Berzsenyi Ferencné Balatonlellén, dr. Barabás Zolláné főtanácsos, ip. főorvos neje Szigetszentmiklóson, Wagner Irma Kisszálláson, Papp Andrásné Békésen, Márton Irén Réiságon, Koós Gáborné Balatonalmádban, Kolozsvári Lászlóné bankig. neje Balatonszemesen, dr. Blasko Lajosné min. tanácsos neje Balatonzámárdában, dr. Bakó Vinczéné Kőszegen, Drenda Györgyné Ausztráliában, Babay Tiborné Dunavacsán, Baloah Irénke tanítónő Szombathelyen, Zakár Ferencné Ausztráliában, Rokonyai Józsefné Tihanyban, Csoma Mária áll. tanítónő Balatonfüreden, Blaskovits Gyuláné Lilla-

KÉZIMUNKÁIHOZ HASZNÁLJA

A VILÁGHÍRŰ

FUTÁR

VÉDJEJYŰ

G Y A P J U FONALAKAT

V I L Á G M Á R K A ●

fűreden, Kertész Gyuláné Budapesten, dr. Pauer Istvánné Esztergomban, Kováts Ferencné Balatonfenyvesen, Jackovits Tivadorné Budapesten, Spitz Jánosné Balatonalmádban, öz. Sztróczy Istvánné pü. főfelügy. neje Révfülöpn, Klonga Miklósné Badacsonytomajban, Király Jánosné Cegléden, Dancs-Scheffel Béláné Balatonyörökön, öz. Torday Gáborné Kisaron, Vigh Jánosné Debreczenben, Zólymy Imréné Fertőstrandon, Achim Andrásné áll. tanító neje Szarvason, Nedbál Erzsébet Budapesten, Hikkel Istvánné Rákoshelyen, Korgovics Györgyné Szentendrén, dr. Erdős Pál kir. jársbíró Egerben, Hortay Agostonné Balatonfenyvesen, Fejér Beatrix Balatonkenesén, Kocsis Pálné áll. tanítónő Körmenten, Laczkó Gézné szds. neje Egerben, Újhelyi Kálmánné Balatonújhelyen, Török Jenőné polg. isk. ifj. neje Alsóörsön, Vojka Antalné főtanácsos neje Sóstófürdőn, Traviczky Károlyné Siófokon, Magyar Mici Fonyódon, Marich Jenőné Bakonyzentlászlón, Hamrán Irénke okl. tanítónő Főten, Babó Istvánné Soltvadkertben, Czimerer Béláné Dunaalmáson, Németh Béláné Baján, Oravetz Andorné Kalocsán, Pozsonyi Józsefné Gyömrőn, Gödör nővérek Gárdonyiban, Vasváry Mária Balatonszrőcsön, Somkuty Gyuláné Pállicsfürdőn, Solymár Lajosné főállatorvos neje Balatonszép- lakon, Szabó Gizella Debreczenben, Kilár Viktorné Várpalotán, Kétszerné T. Julia Balatonfenyvesen, Kassa Vilmosné malom- ellenőr neje Pécsváradon, Kautny Károlyné Balatonfenyvesen, Jaitzó Sándorné Mátraballán, Homoky Béláné Balatonalmádban, vítéz Teczely Károlyné Tihanyban, Tolvay Irma rk. tanító- nő Budapesten, Berinza Istvánné szfv. polg. isk. tanárő Somoskőújfalun, Petőcz Józsefné Baján, dr. Szabó Antalné postatanácsos neje Kőszegen, Eckl Rezsőné Keszőhidegkúton, Seenger Pálné Szentendrén, felsőruttkai Ruttkay Aladárné alezredes neje Erden, vítéz Székely Gézné vm. számtan. neje Veszprémben, Ziener Józsefné Zalacséban, Szende Ica Nagyfűgeden, Eigner Imréné Keszthelyen, Bacsó Pálné okl. gépészmérnök neje Bocskay-kerten, Halász Istvánné püöri fő- szemlélsz neje Sarkadon, Hetmanek Józsefné rk. tanítónő Hernádvecsen, Lieszkovszky Lajosné Hajdúszoboszlón, Ga- dányi Kiss Jolán áll. tanítónő Tihanyban, Makos Gyuláné Simontornyán, Kelemen Jánosné tanító neje Nagyatádon, Al- mássy Pálné Erdőbénye-fürdőn, Cserháti Mihályné Mórón, Virág Irma Sopronban, Heiner Gyuláné Pécssett, Harmath Olga Tarnamérán, Klímó Kálmánné áll. mérnök neje Pusztas- zemesen, dr. Mészáros Ferencné malomell. neje Siklóson, Molnár Bőszike Törökszentmiklóson, Neumayer Mária tanító- nő Gyöngyösön, ifj. Pálkócs Jánosné Szentendrén, Sokács Györgyné Szatymazon, ifj. Sörös Gyuláné Balatonfenyvesen, Miklós Árpádné Sashalmon, Lázár Jenőné Balatonzámárdában, dr. Guttman Henriké Sopronban, Rákósy Péterné Debreczen- ben, Kertész Miklósné Nyíregyházán, v. Lehel Józsefné Nyíregy- házán, Vollnhoffer Ferencné Fonyód-Bélatelepen, Bertényi Rezsőné Hévízszenetandrón, Böcskey Kálmánné Balaton-

egyenként belekeverjük és utóljára a tojások kemény habját. Lapos tepsi-ben sütjük, gombával vagy sonkával töljük, összcavarjuk, főlvaigjuk és pirított vajjal tálaljuk.

Okolicsányi Edith
Kávé-koch. Hét deka vajat, 7 deka cukrot és 7 deka héjától megtisztított mandulát összekeverünk, 2 zsemlye héját leresz-
 zük és jól megcukrozott feketekávéba áztatjuk. Még 8 tojás sárgáját keverünk a vajba, aztán a megátított zsemlye-morzstát és végül 6 tojás fehérjét. Vajjal kikent formában $\frac{3}{4}$ óráig főzzük, majd pár percre a sütőbe tesszük és ki-tálaljuk. **Sodó hozzá:** Tetszés szerinti porcukrot 6 tojás sárgájával elkeverünk, 4 deci tejeskávét készítünk és a tojás-hoz öntve jól felforraljuk, aztán sodó-tartóba öntve mellé adjuk. Száraz süte-ményt is adhatunk még hozzá.

Okolicsányi Edith

49. RECEPTEK

Tarattus-torta. 7 deka vajat 5 tojás sárgájával, 10 $\frac{1}{2}$ deka porcukorral jól eldolgozunk. Hozzáadjuk 3 tojás fehér-jének kemény habját, 10 $\frac{1}{2}$ deka süte-ménymorzstát, citrom- és narancshéjat. Két lapban megsütjük, savanykás gyü-mölszellel megtöltjük, rumöntettel be-
 vonjuk. **Rumöntet:** 21 deka cukrot, 4 ka-nál forró vizet, 3 kanál finom rumot félórás habarunk s hirtelen a tortára öntjük. **Bíró Domonkosné**

Fahéjkártya. 14 deka cukrot, 14 deka lisztet, 5 deka vajat, 1 egész tojást, $\frac{1}{2}$ citrom héját összeállítunk. Fahéjat tetszés szerint teszünk bele. Kinyújtuk kézfoknyira, kártyalapokat vágunk, megkenjük tojásfehérrel, forrázott man-dulával díszítjük, gyenge meleg sütőben megsütjük rózsaszínre.

Bíró Domonkosné

50. TÉSZTARECEPT

Datolya-szelet. 3 tojás fehérjét, 25 deka cukrot, 6 evőkanál feketekávét gőzön sűrűre főzzük, a már előre összevagdalt 12 szem datolyát és 12 deka diót bele-
 keverjük, karlsbadi lapokra kenjük. Ez a massa két darab négyzetletes lapra elég. Szép egyenlő hosszúság darabokra vágjuk, viasszal megkent tepsi-be tesz-
 zük és megsütjük. *Özv. Glaz Lajosné*

51. RECEPTEK

Elzászi sertésborda. Sertésborda szeleket besózzunk, átsütjük, a visszamaradt zsírból apró hagymát pirítunk, vízzel felengedjük, ráöntjük a húsa, kevés paradicsomot és köménymaggal össze-
 vágott fokhagymát teszünk bele. Hagy-
 juk félpuhára párolni, főtt burgonyával zsírban pirosra megsütünk. A sertésbor-dát tepsi-be kiszedjük, a burgonyát rá-
 helyezzük, hagymás mártástát ráöntjük, papírral betakarjuk s pároljuk a sütő-
 ben, amíg a hús teljesen puha lesz.

Nagy Lajosné

Nugár-torta nugár krémmel. 6 tojás, 6 deka nulla liszt, 3 deka vaj, 2 deka kakaó, 10 deka darált mogoró, fél citrom héja, 10 deka cukor összeállítása úgy történik, mint a piszkóté. 6 tojás fehérjét habbá verünk, mikor a hab ke-ményedni kezd, lassan szórjuk bele a

10 deka cukrot, folyton verve, nehogy a hab megolvadjon. Addig verjük to-vább, míg a hab nagyon kemény lesz. 6 tojás sárgáját kis habbal összekever-jük, a kemény habba öntjük, azután óva-tosan hozzákeverjük az egybevegített 6 deka lisztet, 10 deka darált mogorót, 2 deka kakaót fél citrom reszelt héját, 3 deka olvasztott vajat hideg állapotban. Lassú tűznél kisütjük. Hidegen a tortát a közepén kettévágjuk, nugár-krémmel töljük. Tunk-masszával húzzuk be. **Nugár-krém:** 3 egész tojást 15 deka cukorral, fél dl vaníliával melegen keményre felverünk. Hagyjuk kihűlni. 15 deka vajat lassan hozzákeverünk 15 deka cukorral, 20 deka hámozott mogorót megpirítunk. Hideg állapotban félfinomra összevágjuk. Ezt belekeverjük a krém-masszába, úgy-szintén 5 deka olvasztott tunk-masszát hideg állapotban. Ha mindezek össze vannak keverve, a krémes edényt hideg vízbe állítjuk, hogy szép világos krémet kap-junk. **Tunk-massa:** 18 deka tunk-masz-zát víz nélkül langyos helyen apró da-rabokra vagdosva felolvasztunk. Kihüt-
 zük s aztán újra langyosítjuk, cerest adunk hozzá, jól elvegyítjük és a tor-tára öntjük. *Nagy Lajosné*

Bécsi szelet. 50 deka vajat, 50 deka lisztet, 25 deka darált diót, 25 deka por-cukrot, késhegynyi tört fahéjat, fél re-szelt citrom héját összegyúrjuk, kinyúj-tjuk vékonyan, tepsi-ben megsütjük. 2 sült lap közé tejben főtt darált diót te-szünk. Tetszés szerint feldaraboljuk. **Töltelék:** tejsze cukorral ledarált diót beleteszünk, hogy sűrű legyen s hagyjuk főni. Ha kihűl, reszelt citrom héját, vaníliát, tört fahéjat, vajat, kevés rumot adunk hozzá. Bécsi szelet töltelékének olyan vastagnak kell lenni, mint a tész-tának. *Nagy Lajosné*

Szőllős-metél. 40 deka lisztből egy to-jással, kevés víz hozzáadásával kemény tésztát gyúrunk, kinyújtjuk, 2 ujnyi széles metélre vágjuk, sós vízben ki-főzzük. Következő töltelékelt adjuk hozzája: 5 deka vaj, 10 deka porcukor, 2 tojás sárgája, annak keményre vert habja és reszelt citromhéj, egy kis vaní-liás és mazsola tetszés szerint. 2 dl tej-főllel összekeverjük, kikent tepsi-be tesz-
 zük és sütőben megsütjük.

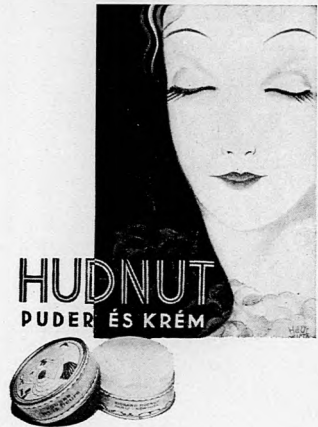
Nagy Lajosné

Citrompudding. Fél liter tejet, 10 deka vajat felforralunk, 16 deka lisztet lassan hozzáadunk és addig keverjük, míg a massa az edénytől elválk. Hagyjuk ki-hűlni, 6 tojás sárgáját, 10 deka vaníliás cukorral egyenként hozzákeverünk. Egy fél citrom héját reszelve, 6 tojás fehér-jét 2 deka porcukorral keményre fel-
 verünk, egyenletesen a masszába kever-jük, a formát vékonyan olajjal kiken-jük, porcukorral kihintjük, a masszát $\frac{3}{4}$ részben belehelyezzük, kevés vízben, letakarva, kigőzöljük. Tálaláskor alábbi citrom öntettel leöntjük, vagyis 3 dl vizet 6 deka cukorral pici rummal, sze-letekre vágott hámozott citrommal jól felforralunk. *Nagy Lajosné*

Dubarry-szelet. Borjú- vagy sertéscom-ból tésztébe vágunk, kiverjük, meg-sózzuk, zsírban hirtelen átsütjük, lá-basba rakjuk, a visszamaradt zsírban készítünk egy natur-mártást következő-
 képpen: zsírban sűrű paradicsomot megpirítunk, míg tőrös lesz, lisztet meg-hintjük, azt is megpirítjük, vízzel felen-gedjük, hagyjuk felforrni, átszűrve a húsa öntjük. Hagyjuk ebben puhára párolni. Ha a hús puha, kiszedjük, va-gas pléhrre rakjuk, sósvízben főtt zöld-borsót, vagy karfiolt — vizét lecsur-gatva — a szeletekre rárakjuk, tört borst

Bizza arcbőrét

a világhírű Hudnut púder és szépség-ápoló krémekre, mert így biztosítja, hogy a természetesen legértékesebb aján-dékát a végtelenségig megőrzi és meg-
 óvja.

a legnemesebb gyógyhatású nyersanya-gokból, hosszú évtizedes tudományos kutatás eredményei alapján készülnek és az összes modern színnárryalatokban kaphatók.

Kis doboz ára 1.30
 Közép doboz ára 2.80
 Nagy doboz ára 4.80

RICHARD HUDNUT
 PARIS — NEWYORK

hintünk a tetejére. Sűrű besamellel bevonjuk a szeleteket. Sütőben átpirít-
 zunk. Tálaláskor natur-mártást adunk hozzá. Köröt nélkül tálaljuk. **Besamel-mártás:** vajas rántást megfelelő tejjel felengedünk, úgy, hogy egy sűrű rántást kapjunk, kevés sóval, szerencsésedővel fűszerezzük. *Nagy Lajosné*

52. RECEPTEK

Gombás előétel. 7 drb kiflit karikára va-gunk, tálba tesszük és leöntjük langyos tejjel, 6 drb kemény tojással és 60 dkg puhára főtt gombával tűzálló tálba réte-gelve lerakjuk, közben kevés sőt és tej-főt adunk hozzá. A tetejére 5 dkg vajat és $\frac{1}{2}$ l. sűrű tejfölt teszünk. Forró sütő-ben pirítjuk. *Hancz Györgyi*

Hüskolbász. (Előétel.) 8 dkg rizst puhára párolunk, 28 dkg sült borjú- vagy sertés-húst ledarálunk, 5 dkg füstölt szalonná-val. Ezt az egész masszát 4 egész tojás-sal összeállítjuk, kis kolbászkákat fo-málnak belőle, kipanírozunk és forró zsír-ban kisütjük. Petrezselymes vajjal le-
 öntve és sajttal behintve melegen tálal-
 zunk. *Hancz Györgyi*

Piskóta-galuska. 6 tojássárgáját 6 dkg cukorral halosra keverünk, azután 2 evőkanál lisztet és végül a 6 tojás ke-

FÖLDESNÉ JUNO kozmetikai
intézete felelősséggel megszün-
teteli az összes szépséghibákat.
Szépítőszerek. Új cím: Budapest,
IV., Károly király-út 24. szám.

ményre vert habját keverjük bele. Egy liter vanília tejben kifőzzük, mint a galuskát, szára szedjük ki és a jól lecsurgót, kikent formába dióval és cukorral lerakjuk. Ha kiszült, kiborítjuk, borsadóval, vagy finom ízzel tálaljuk.

Hancz Györgyi

Linzi-tészta. 28 dkg lisztet, 24 dkg vajot, 28 dkg cukrot, 14 dkg darált diót, 3 tojássárgáját, 1 egész tojást, 1 kanál rumot, 1 kanál tejsót, citromlevét és héját mind jól összegyurjuk és kétrésze osztva lekvárral töltjük, vagy apró kis formákkal szaggatjuk ki. Sokáig eláll.

Hancz Györgyi

Tojás nélküli kifli. 25 dkg lisztet, 15 dkg zsírt, 1 kanál cukrot és 3 dkg tejben áztatott élesztővel összegyúrjuk. Kinyújtva apró kockára vágjuk, megtöltjük lekvárral, dióval, vagy mákkal, szeszodorva pihentetjük és azután szép pirosra sütjük s melegen vanília-cukorral szórjuk be.

Hancz Györgyi

Bubos-torta. 6 tojássárgáját 18 dkg cukorral habosra kikaverünk, adunk hozzá 10 dkg burgonyalisztet és citromhéjat. Kikent formába töltjük, de előbb a 6 tojás keményre vert habját könnyedén belekeverjük. Ha kiszült, a következő töltekekkel töltjük meg: $\frac{1}{4}$ l. tejben, 1 tál vaniliát, 2 evőkanál lisztet elkeverünk és felfőzünk. Ha kihült, 15 dkg habosra kevert vaját és 11 dkg cukrot keverünk bele. A kihült tésztát 2—3 részbe vágjuk és megtöltjük, csokoládémázzal bevonjuk.

Hancz Györgyi

Frankfurti torta. 7 egész tojást $\frac{1}{4}$ kg vanília-cukorral jól kikaverünk. Ha jó habos, $\frac{1}{2}$ zsemlyemorszát, 25 dkg mandulát vagy diót, 25 szem finomra őrölt pörköltvágó keverünk még hozzá. Kikent formába töltjük és ha kiszült, 2 részbe vágjuk, következő töltekekkel töltjük: 8 dkg cukrot, 2 evőkanál vizet, 3 tojássárgáját folytonos kavarással mellett felforralunk, ha kihült, 15 dkg habosra kevert vaját keverünk hozzá és a tortát megtöltjük és bevonjuk vele.

Hancz Györgyi

53. RECEPTEK

Barna linzer. 21 dkg lisztet, 14 dkg vajot, 16 dkg porcukrot, 10 dkg finomra darált mandulát, $\frac{1}{2}$ citrom levét és héját, egy kevés sót, egy kéknyelvi szódabikarbónát, 1 tojással egy edényben jól eldolgozzuk. A tésztát kétharmad részét tepsiibe nyomkodjuk, megkenjük ribizikkel. A többi tésztából rácsokat helyezünk rá. Tojással megkenjük, egyenlő tűznel megsütjük és azonnal szettekre vágjuk. A sütemény egy nappal előbb készítenéd, mert porhanyósabb lesz. Porcukorral behintjük.

Nagy Istvánné

Csokoládé-torta. 1 egész tojást 6 deka vajjal és 15 deka porcukorral $\frac{1}{2}$ óráig keverünk. Lassanként hozzákeverünk 3 deka kakaót, $\frac{1}{2}$ pohár tejet, 1 evőkanál rumot és 15 deka lisztet, melybe $\frac{1}{2}$ csomag sütőport és egy kevés sót kevertünk el. Az egész anyagot kikent és lisztezett tortaformába öntjük és lassú tűznel sütjük. Ha kiszült és teljesen kihült, kettévágjuk és a következő krémmel megtöltjük és bevonjuk. **Krém:** 10 deka finom vajot 10 deka porcukorral habosra keverünk, lassan hozzáadunk 10 deka reszelt csokoládét és az egész tésztába keverjük. Vanília tejszínhabbal díszítjük körül a tortát.

Nagy Istvánné

Dióstorta. 8 tojás sárgáját $\frac{1}{4}$ kg porcukorral és 1 citrom héjával habzásig ke-

Lerakat: Uránia r. t. drogeriája, Fő-utca 1

verünk. 8 tojás fehérjéből igen kemény habot verünk; a két masszát összekeverjük és hozzáadunk még 10 dkg darált diót, 3 nagy evőkanál finom zsemlyemorszát, kevés sót, 4 nagy evőkanál darált lisztet. Lassú tűznel megsütjük. Ha kihült, 3 részbe vágjuk; a következő töltekekkel megtöltjük és bevonjuk: 1 dl. forró tejebe 15 dkg darált diót megzöszünk és lehűtjük. 20 dkg vaját 25 dkg porcukorral habosra keverünk. Hozzáadunk a lehűtött diót s tovább keverjük, azután hozzáadunk 3 szelet puhított csokoládét és az egészet $\frac{1}{2}$ óráig keverjük. A dióstortát ezzel a krémmel töltjük és vonjuk be és fél diókkal díszítjük; jégsekrenybe fagyaszttjuk; melegített késsel felvágjuk.

Nagy Istvánné

Vanília-koszorú. 14 deka kemény vaját, 21 deka lisztet, 8 $\frac{1}{2}$ deka porcukrot kevés porrártott vaniliát és 2 tojás sárgáját gyüredészkán nyújtófalával összegyurunk. Készítvástagságra kinyújtjuk s koszorúkat szűrünk ki belőle. A koszorúkat tojásfehérjével bekenjük és minden második között összevagdalt fehérmandulával behintjük és barnára kisütjük. Ha kiszültek, barackkisszel bekenjük s kettőt egymásra úgy ragasztunk, hogy a mandulás koszorú a tetején legyen. Vanília porcukorral behintjük.

Nagy Istvánné

54. ÜNNEPI VACSORA 10 SZEMÉLYRE

1. Consommé csészékben.
  2. Borjúpástétom tartármártással, vagy halpástétom.
  3. Vesepecseny vadmártással.
  4. Pezsgő piskóta (torta).
  5. Mogyoró- és barack-krém, gyümölcs, sajt, feketekávé.
- Okolicsányi Edith*
- Halpástétom.** 2 drb tejes hering tisztítva, 3 drb szardínia, 3 drb szardella, 3 tojás fehérje keményre főzve, 2 tejebe áztatott zsmole. A halakat megtisztítjuk és együtt az egészet kétszer átdaráljuk és ezt a masszát 12 dkg vajjal addig keverjük, míg szép világos krémszínű lesz. Majd vajjal kikent formába (hal, vagy kerek) tesszük és fagyaszttjuk. Kiborítva aszpikkal, galambsalátával és a tojás sárgájával díszítjük.

Okolicsányi Edith

Vesepecseny vadmártással. 2 kg vesepecsenyét (marha) bepácolunk, 1—2 napig a pácban hagyjuk, akkor kivesszük és egy jó mély kanál zsírban hagymát megpirítunk és a húst bele tesszük, de előbb szalonnával megtűzdeljük. Páclével pá-

roljuk, úgy hogy zöldség is legyen benne és csöben szép barnára sütjük. Ha jó puha, kivesszük és hidegre tesszük. Míg hűl, rendes írósvajas tésztát kékfoknyira kinyújtunk, a hideg hűtőbe belegyűjtjük és lepsire téve forró csöben megsütjük. Fölszetelevelé tálaljuk vadmártással.

Okolicsányi Edith

Borjú-pástétom. 1 kg borjúcombolt főlvágnak kis darabokra és hagymás, sós, paprikás zsírban rendes pörkölettel készített belőle, ha kész és kihült, 2-szer át-daráljuk, hogy sima legyen. Ekkor hozzáadunk 3—4 drb gelatint, amit kevés vízzel felfőtünk és máttással ízesítjük. A jól elkevert masszát egy zsírappírral kibélelt hosszú keskeny formába tesszük olymódon, hogy a közepén végig egész főtt tojásokat teszünk. Megfagyaszttjuk, ha kész, kiborítjuk és lehúzzuk róla a papírt. Tartármártással leöntjük. Vágunk belőle szép mintás tojáskarikákat.

Okolicsányi Edith

55. RECEPTEK

Paradisomives habgaluskával. $\frac{1}{4}$ kg paradicsomot (vagy $\frac{1}{2}$ l. sűrű befőzött) 15 dkg zöldséget, $\frac{1}{2}$ fej vöröshagymát felfőzünk fél óráig és amikor már kissé zöldséges ízt kapunk, átőrjük a paradicsomát. Az így nyert paradicsomléből, 3 dkg zsírból, 3 dkg lisztből világos zsemlesárga színű rántást készítenek, a paradicsomot langyos lével, kevés vízzel felengedve felforraljuk, $\frac{1}{2}$ evőkanál cukrot és kevés sót beletevé. Közvetlen a tálalás előtt főzzük csak bele a habgaluskát. (A cukrot ha édes a paradicsom, el is hagyhatjuk.) **Habgaluska készítése:** Három tojás fehérjét keményhabnak verünk, egyenként beleverjük a sárgáját, 3 kanál lisztet, kevés sót és kávékanál cukrot. Felverés után azonnal beleszaggatjuk a levesbe. Amikor a galuska a leves tetején úszik, megfőtt, kevés savanyú tejfellet elkeverjük a levest és tálaljuk.

Nagy Lajosné, Szekszárd gazd. szaktan.

Rakott-csirke. Nagyobb csirkét megtisztítunk, darabokra vágunk. Majd egy tűzálló tálalat kissé kizsírunk és szalonnaszleteket rakunk az aljára, azután $\frac{3}{4}$ kg (15—20 drb) paprikát karikára vágva, felét a tál aljára rakjuk. Majd 2 kg hámozott, karikára vágott burgonyából a felét a paprikára rakjuk a tűzálló tál aljára, erre $\frac{1}{2}$ kg karikára vágott, megmosott piros paradicsomot (tőlen paradicsom-lekvárt), majd a csirke darabokat, utána ismét paradicsomot, $\frac{1}{2}$ kg burgonya felét és paprikát, szalonnaszleteket. Rétegenként kissé megszózzuk (de vigyázzunk, hogy sós ne legyen). Végül pedig 3 dl. savanyú tejfellet meglocsoljuk. A tetejére a burgonya kerüljön. Fél óráig fedővel betakarva, sütőben sütjük, illetve pároljuk, majd ismét $\frac{1}{2}$ óráig főd nélkül ugyancsak a sütőben pirosra sütjük. (Ha szép pirosat akarunk, a tejfelbe 1—2 tojássárgát is keverhetünk.) Melegen a tűzállóban tálaljuk.

Nagy Lajosné, Szekszárd gazd. szaktan.

Töltött naranes. Szép nagy narancsokat megmosunk és megtörlünk, a tetejét lementesszük. A belét egy tábla kaparjuk. A szleteket a hártjától és magtól megtisztítva öszteljük. Adunk hozzá befőzött gyümölcsöt, pörkölt mandulát, cukrozott gyümölcsöt és kockára vágott birsajtot, mindezeket az apróra vágott vegyes gyü-

Lohr Mária (Kronfusz) **Vegytisztító - kelmejestő**
Gyár és központ: Budapest VIII. ker., Baross utca 85 szám

mölcsöket összekeverve, az üres narancshéba töltjük és a tetejére 1 kávéskanál finom illatos likőrt is teszünk. Hidegen, jégen állni hagyjuk és tálalás előtt kukorics tejszínhab csomócskákat teszünk a tetejére és a lemeztest narancshéjat befödve tároljuk. *Nagy Lajosné, Szekszárd gazd. szaktan.*

B e f ő z é s

Eetes uborka eltevése. Száraz időben frissen szedett uborkát veszünk. A megmosott uborkát tálba tesszük. Gyengén ecetezett és sózott vizet forralunk, melybe öntünk egy pohár szilvapálinkát, ami kellemes ízt ad az uborkának és mikor forrásban van a víz, letakarjuk és kihűjtjük. Azután az ecetes vizet leöntjük róla, újból felforraljuk. Közben az üveg, amire tesszük kaprot, vasfűvet, tormát, néhány hosszú magyar borst, szőlőcsockot, meggyfalevelet és az uborkákat felaltatva egymás mellé berakjuk, míg az üveg megteleik. Tetejére ugyanazon fűveket tesszük, mint az aljára. Az ecetet langyos melegben ráöntjük, letakarjuk és másnap jól leköltjük.

Champignon-gomba eltevése. Csak csukott gombát használunk, ezeket megtisztítjuk és 1 1/2 kg gombához 3 liter vizet forralunk, 3 citrom levét belecavarjuk, a gombát beletesszük, felfőzzük. Egy ujnyit olajat ráöntünk, leköltjük és kigőzöljük. A levét levezesh, a gombát pedig mindenfelébe használhatjuk.

Tökkepószta. A tököt meggyaluljuk és sózatlannal üvegekbe tesszük, gyenge ecetes sósvízzel leöntjük, lefődjük, mosott, apróra vágott kaporral meghintjük és gőzben kifőzzük.

Bírsalmasajt. A bírsalmát vízben megfőzzük, ha puha, szitán áttörjük és amennyit nyom az áttört anyag, annyi súlyú cukrot kevés vízzel egészen sűrűre előfőzzük. Ekkor az áttört masszát beledadjuk és tovább főzzük, míg kemény lesz. Vizezt formába öntjük, melyből két nap múlva kiborítjuk és száraz helyen for-

gatva, megszáritjuk. Üvegben, vagy dobozban, papírbá csomagolva tesszük el. **Dinnye.** Finom minőségű, nem egészen érett dinnyét használunk. A dinnyét meghámozzuk, puha részét nem használjuk. Kalarábfőről kis golyókat vágunk ki belőle. A gyümölcsöt ecetes vízzel kifőzzük, szitára tesszük, hogy lecsöpögjön. Egy kg. gyümölcshöz 90 dkgr. cukrot veszünk. Nagyon sűrű szirupot főzünk, a gyümölcsöt beletesszük és egyszer felforraljuk. A lábat másnapig befödve felfröszesszük, akkor a gyümölcsöt szűrőkanállal kiszedjük, a szirupot újból átfőzzük és a gyümölcsöt ismét beletéve, egyszer felforraljuk és újból felfröszesszük. Ezt 6 napon keresztül ismételtjük, míg a gyümölcs üveges lesz és a szirup egészen sűrűvé elfő. Ekkor üvegekbe tesszük, jól leköltjük.

Ribizili. A megtisztított, megmosott gyümölcsöt ruhán átnyomjuk és ugyanannyi cukorral, mint amennyit a lé nyom és egy citrom levével főni tesszük. 15 percig főzzük, majd felmelegített üvegekbe öntjük, leköltjük és gőzben kifőzzük. A kecsenyát ugyanígy készítjük, azza! a különbséggel, hogy olyan sűrűre főzzük, míg a tányérra csopogtatni próbá alkalmával a csepp szét nem folyik. Ugyanúgy gőzöljük, mint a szirupot.

Kevért lekvár. Egy kg. körtét, 1 kg. kimagozott szilvát, 1 kg. almát hámozza, 1 kg. sárga dinnyét jól össze főzünk. Egy kg. cukorból sűrű szirupot főzünk, a gyümölcsöt belevegyítjük és 25 percig együtt főzzük. Ekkor üvegekbe öntjük és másnap költjük le.

Szilva mandulával. A félérett magvavaló szilvát meghámozzuk, magját vigyázva eltávolítjuk és gyengén meszes vízbe dobjuk, hogy keményebb legyen tőle a szilva húsa. Három óráig hagyjuk benne, többször felkeverjük, azután bő vízben kimossuk, szitára tesszük és minden szilvába egy héjától megtisztított mandulát tesszük. Ezalatt a szilva süllyával egyenlő cukrot megnedvestünk és sűrű szirupot főzünk belőle. A szilvát egyszer felfőzzük benne, azután félretesszük. Másnap a szilvát szűrőkanállal a szirupból kivesszük, üvegekbe rakjuk, a szirupot sűrűre előfőzzük, a túzról évszűszük, kihűjtjük, rammai ízesítjük, ráöntjük a szilvára, légmentesen leköltjük és gőzben kifőzzük.

Őszibarack. Félig érett barackot használunk, melyet meghámozzunk, kettévágjuk, magját eltávolítjuk, kénnel megfűstöljük, azután kimossuk. Jó sűrű szirupot főzünk, melybe főzünk egy kanál rumot és egy szál vaniliát. E sziruppal feltöltjük, leköltjük, 10 percig gőzöljük.

Szeder. A kiválogatott savanyú szedret ugyanannyi porcukorral, mint amennyit nyom a gyümölcs, meghintjük, tetejére káshegynyi szalicilt teszünk, leköltjük és gőzben 10 percig kifőzzük.

Baracklekvár. 1 kg. gyümölcshöz 1.25 kg. porcukor szükséges. Az ép, egészséges, érett barackot meghámozzuk és szórásztán áttörjük, azután a cukorral két óra hozsat megszakítás nélkül kavargatjuk. Végül tesszük bele a ménnysíghoz mérten egy-egy káshegynyi szalicilt és kannába téve leköltjük és száraz helyre etesszük. Gőzölni nem kell.

Mit főzzek?

Augusztus 11. Vasárnap: Csirkeapróléklesves zöldsórával, rántott csirke, paprikasaláta, párolt burgonya, csokoládékrém püspökkenyérrel, gyümölcs. **Vacsora:** Sült fogoly fejes salátával, sajt, gyümölcs.

Augusztus 12. Hétfő: Sárgarépalesves felsálszelet, zöldbabfőzelék, szilvászombóc.

Vacsora: Borjúpörkölt tarhonyával, uborkával.

Augusztus 13. Kedd: Pírtott kenyérleves, sodrott hús, salátafőzelék, keltkifli, gyümölcs. **Vacsora:** Lecső virsliel, uborkasalátával, gyümölcs.

Augusztus 14. Szerda: Paradicsomleves, sertéskaraj kirántva, tökfőzelékekkel, főtt kukorica, gyümölcs. **Vacsora:** Hideg sült, kovásos uborka, gyümölcs.

Augusztus 15. Csütörtök: Zöldbab'leves, hagamás rostéjos, kelfőzelék, főtt kukorica, mogorós rétes. **Vacsora:** Borjú láb kirántva, kovásos uborka, gyümölcs.

Augusztus 16. Péntek: Petrezselymes leves tejfellel, kalarábéfozék, habfelfújt. **Vacsora:** Tejerberiz hidegen csokoládéval, gyümölcs.

Augusztus 17. Szombat: Reszeltleves, töltött tök, alma pongyolával. **Vacsora:** Tükörtőjas, vajaskenyér, szalámi, zöldbab'papríka, gyümölcs.

Augusztus 18. Vasárnap: Gombaleves, sertéskaraj egybesütve párolt káposztával, tejfőlös lepény. **Vacsora:** Vese-velő uborkasalátával, gyümölcs.

Augusztus 19. Hétfő: Almaleves, szilvászombóc, főtt kukorica. **Vacsora:** Sült hal, karikára vágott sültburgonyával, párolt zöldbab'papríkával, gyümölcs.

Augusztus 20. Kedd: Póréleves, majonánnal metélt, főtt kukorica, sajt, gyümölcs. **Vacsora:** Sonkás omlett uborkasalátával, sajt, gyümölcs.

Egyszerű étlap

Augusztus 11. Vasárnap: Húsleves, főtt hús kapormártással, darakörítéssel, gombás borjúszület burgonyakörítéssel, salátával, almabéles. **Vacsora:** Délről sült tésza, gyümölcs.

Augusztus 12. Hétfő: Almaleves, darálthús pogácsa kovásos uborkával, burgonyával, főtt kukorica. **Vacsora:** Aludtlej, sertésesülök főve, gyümölcs.

Augusztus 13. Kedd: Pírtott kenyérleves, salátafőzelék, turós palacsinta. **Vacsora:** Kávé, hideg felvágott retekkel, gyümölcs.

Augusztus 14. Szerda: Almaleves, tarhonyás sertés hús kovásos uborkával, gyümölcs. **Vacsora:** Burgonya vajjal, gyümölcs.

Augusztus 15. Csütörtök: Zöldbab'leves, turós gombóc, gyümölcs. **Vacsora:** Vegyes felvágott, gyümölcs.

Augusztus 16. Péntek: Halles, turós gombóc, gyümölcs. **Vacsora:** Aludtlej, vaj, sajt, retek, gyümölcs.

Augusztus 17. Szombat: Paradicsomleves galuskával, rakott káposzta, főtt kukorica, pozsonyi kifli. **Vacsora:** Füstölt marhahely, gyümölcs.

Augusztus 18. Vasárnap: Húsleves daragaluskával, főtt hús rizskörítéssel, paradicsommártással, szilvászombóc. **Vacsora:** Gombás tojásomlett kovásos uborkával, gyümölcs.

Augusztus 19. Hétfő: Tejleves, pontyrántva, gyümölcs. **Vacsora:** Rakottburgonya, gyümölcs.

Augusztus 20. Kedd: Árpágyoglyeves tojással, marhasült tökfőzelékekkel, főtt kukorica. **Vacsora:** Lecső uborkasalátával, gyümölcs.

A jókedv receptje

Vegyen be 2-3 **Kobonát** és a fáradtság, kiemertlétség és ideges nyugenség elmúlik. Friss és jókedvű lesz Gyógy-zertárban kapható.

5

éve foglalkozom bútor alakítással

mely idő alatt a legtökéletesebbre fokoztam a lehetőségeket. Régi bútoroknak modernizálásán kívül, régi hosszú zongorák rövidre való alakítását is vállalom. Utólérhetetlen vagyok új bútorok készítésénél, úgy minőségben, mint árban. Új bútorok megrendelésénél vagy vásárlásánál régi bútorait fizetesként beszámítom: Díjmentesen mutatom be rajzaimat és adok költségvetést.

Müller bútorgyár

Újpest, Erzsébet-utca 8. T. 95-0-95.

Tanácsot kérnek

Szent István hetében Budapestén fogok tartózkodni, s mivel nincs senki ismerősöm, akivel megtekinthetném a főváros nevezetességeit, nagyon örülnék, ha olvasótársaim közül valaki szívesen lenne partnerem. Ha valaki hasonlóképpen vidékről egyedül jönne föl bennem jó pájtására találna, akivel közösen eszélhetnék programot. L.veleket „Subotica”, jelgére sürögés kérék, hogy még idejében válaszolhassak.

Tanító, vagy kereskedő család kedves olvasótársaim közül ki volna hajlandó 21 éves, intelligens, csinos hugarom a hétre fizetés ellenében vendéglő látni? Olyan családdhoz, ahol hasonlókorú leány van, szeretném küldetni, akik fűrdön vannak és leányukként gardírozni, hogy szórakozáshoz, változatosságához jusson. Ha valakinek kedve volna falura jönni, ahol csend, nyugalom van, viszonzással szívesen látanom vendéglő. Kedves válaszokat „Régi előfizető” jelgére kiadóba kérem.

Kérem kedves olvasótársaimat a szőlőcukor készítési receptjét szíveskedjenek megküldeni. Halás köszönettel „Sashalmi előfizető”.

Kérem kedve, olvasótársaimat, ki tudna 5 éves kisfiám számára olyan orvosságot, akár házi, akár gyógyszerit, amely meggyógyítaná hurutját, mert minden esztendőben visszatér e baja, amely lázzal is jár, étvágytalan lesz. Szíves jó tanácsukat előre is köszönöm. Dr. N. A.-né.

Üzenetek

Reménykedő. A leghetlenebb reménykedő gondolatok teljesülését oly könnyen elhiszi az ember s ha nem teljesülnek, a fantázia szép színeivel kiszínezett tervek, százasorosan fáj a családás. Nagyon nehéz az én szerepem, mikor tudom, hogy van valaki, aki arra vár, hogy a szavakom fölül azoknál többet segíthet rajta, hiszen sok-sok ember áll körülöttem, akik „egy szavamra” helyenültem a zsebkübbe s elküldik adományfillerjeiket azoknak, akikre a szívemmel rámutatok. Mennyire sajnálom, hogy fel kell világosítsam tévedése fölül. Ne nézzem olyan riadt szemekkel felém, nehezen tudtam lecsendesíteni a szívemet, hogy messzire hallóan bele ne kiáltás segítség kérés szavát. Nem kiálthatok, mert sokakért kellene ostromolnom a szívek kapuját és félek, hogy sápadt, vértelen szívekre találok, akik már semmit sem tudnak adni s nekik még jobban fog fájni, ha nem tölthetik meg kolduló tarisznyamat. Egy ember, aki varni is tud, valahogy csak megkeresi az élet mindennapi cseréket, valahogy csak legyőzi saját erejét.

CZIGÁNY ADÉL VIRÁGKERESKEDÉSE

**KOSZORU-ÉS
CSOKORKÖTÉSZET,
ESTÉLYEK, BALOK
DISZÍTÉSET VÁLLALÓ,
NŐM, DÉLSZAKI
NÖVÉNYEK KÖL-
CSONZÉSE
AZ ORSZÁG
LEGNAGYOBB
NÖVÉNYLERAKATA**

Budapest, VI. ker.,
Tere-körút 41
Telefon 14-7-70
Telefon 22-4-13

Kerületi telep:
Budaférfy
villatelep
Telefon 699-77

Mazzi Luigi

Sírkő- és márványáruháza,
Garay-u. 39. Alapítva: 1865. Tel.: 31-4-66

ből a minőségesség szörnyetegét, ha nem ijed meg, nem vesztí el lélekfeljöttét. Ha ma nincs munkája, holnap már lehet. Nem üres szölam, hogy aki Istenben bízik, nem esaktozhatik s az olyan mélyen vallásos lelkű ember, mint Ön is, érezni fogja ennek a hitnek meggyőzőző valóságát. Ha nem volnék meggyőzőző, hogy csak rövid ideig tartó küzdelemről van szó és kétségbeesést pillanatnyi ijedelem lábában írta meg, ami már mostanig is bizonyosan javulóban van, reményt, bizodalmat addó üzenetben helyett segélyt kértém volna részére, de — ismétlem — nem látom olyan menthetetlenül rosszulállónak helyzetét, mint saját magát megjeltesztelte. Levél, mely az utóbi napokról számol be, együttérzéssel várom és sokszor üdvözlí.

Szerk.

Virágkedvelő. Nagyságos Asszonyom, a szobanövényeit a zöld levéltétől és kukacoktól így mentheti meg, hogy a virágot beállítja egy nagy edénybe, behintí náttalinnal, vagy kámforrall, aztán az edényt leborítja megfelelő nagyságú ruhával. Az erős illattól a rovarok mind lehullanak. A növénynek egyálta-

lismet és értékel lapunkban. «A boldog kis-anának» mi is örömmel gratulálunk és a legnagyobb emberi boldogsághoz csak azt kívánjuk, hogy a «Kismama» mint «nagymama» is érje meg a boldogság mai maximumát... A jelzett P. 4.— beküldésével b. előfizetése aug. 1-ig nyer rendezést. Kellemes nyaralást kívánok és szív. üdvözlöm. Szerk.
Csak pár sor, alig néhány szó és mégis az ünnepe meghatódltságát, szépségét, felemelő hangulatát adta nekünk: «A küldött szép ajándékot házasan köszönjük. Bessces lapjuk kedves és nagyon tartalmas. Férfiletemre első vagyok a végfogásban. Sok sikert, szerencsét, eredményes munkát kívánunk szeretettel a M. U. L.-nak és nagrabucsult vezetőinek. Szívveljes üdvözlétel.

Fühdagogy és nejes.

Ürillányok kozmetikus kiképzése a legmodernebb alapon Földesné, Juno kozmetikai intézetében, IV., Károly király-út 24. sz. alatt. A Magyar Úriasszonyok Lapja előfizetői tandíjkezdményben részesülnek.

Hogyan lett ilyen szép az arcbőre? — kérdezik irigykedve a jólopót nőktől. A magyarázat egyszerű: használja állandóan a *Hudnut* világhírű szépségápoló krémjeit melyek a legnemesebb forrápláló nyersanyagokból készülnek s hatásuk valóban csodás. Az arc kikészítéséhez a párisi mondán hölgyek is *Hudnut* arc- és ajkárúzt használnak, mivel azok az arcnak utóérhetetlen bájút kölcsönöznek.

B. K. Etci, San Francisco. A messi hazatölt elszakadt ember lelkében előbb-utóbb kiborban a lefojtott nosztalgia s könnyben fürösztölt szavak zokogják az el ithonról vitt élmények édes-bús emlékeit A művészet formalkotói megtalálják érzéseik kifejezésére a legkifejezőbb formát s ezekben újra és újra átlik a megörzött mult eseményeit. Az átélésnek kedves kifejezője a «Californiai tavasz» hangulatképe és „Az mondják, tavasz var.” c. kis verse, azonban ezek a tagadhatatlanul mélyen átérzett emberi dokumentumok nem pótolhatják az irodalom művészetét! Csak meghatódltságok keltettek, de irodalmi élvezetet nem nyújthatnak. Reméljük, hogy még sok emléke van ilthonról, amelyeket művészi formába önt, hogy lapunkon keresztül átadhassuk olvasóinknak. Szív. üdv. Szerk.

Ezt szépen tönkretettem! Hangzik a keressü vád a hanyag hölgy ajkáról, mikor drága ruháját levelei és áttízadit hönaljára pillant. Ezért fontos tudni, hogy — a hönaljizzadás minden kellemtelenségét NONSPI használattal megszüntetheti, amit orvosok is ajánlanak. NONSPI teljesen ártalmatlan, biztos hatású világhírű készítmény.

Nem érdemes. Három évi hallgatás után, sajnos, nem elégít ki újabb verse sem. Levele tartalma után jókora érdeklődéssel fogtuk meg olvasóink, a felszázgott várakozásunk azonban nem tallt versében fejlődést, sőt, ha jól emlékszem, akkori kísérlete több reményt nyújtott. Határozottan gyöngöb a most küldött verse az akkorinál. Ezt olvasva, alig van remény, hogy irodalmi értelemben jó verset fog írni.

Rákospalotai előfizető. Nagyságos Asszony kérését eljuttatjuk jogtanácsosunkhoz s alábbiakban az ő véleményét van szerencsénk továbbítani. Jogunk szerint

Savoly
CASANOVA
KÖLNVIVZ

előkelő, finom, individuális hatású

Kapható minden szaküzletben, de ragaszkodjék az eredeti csomagolóshoz: 50 gr., 100 gr., ¼, ½, 1 literes üvegekben

lán nem árt sem a kámfor, sem a náttalinnal. Bátoran behintí vele a zöld levéltétűtől ellepett kaktuszait, a virágnak semmi baja nem történhetik.

Szív. üdv. Szerk.

ELVEZET! Húsleves a MAGGI-féle húsleves kockából. Minden kockát ¼ liter forró vízben feloldunk, kapunk egy tányér finom húslevest, mely a házilag készült húslevessel teljesen egyenlő. Kérem bevásárlásainál ügyeljen a «Maggi» névre, «sárga-piros» szalagon.

„**Erzské**” jelgale által tanácsot kértém kedves olvasótársaimtól, melyre „Edith asszony”, „Debrecenti előfizető”, „Díogyőri előfizető” és „Máriafürdői előfizető” aláírással kaptam válaszi. Kedves olvasótársaimnak nagyon köszönöm jó tanácsukat. Máris szép eredményt értem el. Halával gondolok szíveségükre. „**Erzské asszony**.”

Kismama. Régi igazság, hogy feltűnő döntő szerepet játszat egy folyóirat az olvasó életében. Eklatáns igazolása ennek a ténynek Nagyságos Asszonyom tudat alatti érzéseket felszínre hozó levele is. Számaltalan hasonló tartalmú levél írja tett ilyen őszinte vallomást, amivel nekünk — higgye el — a legnagyobb, legintéztőbb örömet szereztek. Ezerszer köszönjük meggyőződsébbé táplálkozó lelkedését, amit csak azzal tudunk vizsgozni, ami nekünk a legértékesebb; nekünk rajongó szeretével, amit fel-

a telek tulajdonosa — minthogy tulajdonával mindenki szabadon rendelkezhetik — saját telkén a határvonal mentén szabadon ültethet fákat, még ha azok a szomszéd telkétől a napfényt és a széljárást el is fogják. A szomszédnak legfeljebb arra nyílik joga, hogy levághatja és magának megtarthatja az átnyúló ágakat, ha azok a telek használatát gátolják és ha a szomszéd megfelelő határidő alatt felhívás ellenére el nem távolítja azokat. (Az átnyúló gyökereket felhívás nélkül is kivághatja és megtarthatja.) Sziv. üdv.

Szerk.
Ev. lelkész neje. Jól értesült Nagytiszteletű Asszony, hogy a sóskát egész télen át zöden meg lehet tartani a szabadban és egész télen át friss sóskából készíthet eledelt. Némi fáradsággal jár a zöden való megtartása, de megéri, mert sokkal izletesebbet kapunk így, mintha konzerválva tennénk el. Augusztus végén a kert egy védett részén jelöljön ki egy megfelelő területet s azon 20 cm. távolságra méltóztassék barázdákat húzatni s ezekbe a barázdákba kell elvetni a homokkal vegyített sóskamagot. A növény a tél előtt kizöldül és szépen megnő. A tél beállta előtt a sóskagyat deszkával be kell keríteni és körülrakni istállótrágyával, hogy a hideget ellensúlyozzuk ezzel. A fagyok beálltával a tetelére is fedeleltek készíteni, amelyre nagyon jó a kitépelt kerti gomb, vagy ha van, szalmás trágyával is beborítható. A sóska így egész télen zöden virul és bármikor lehet szedni belőle. Sziv. üdv. Szerk.

B. I.-né. Ugy a baromfiak, mint a sertések részére télen is nélkülözhetetlen a zöldtakarmány, amit télen is adhatunk, ha a zsenge sarjulucernát, vagy löherét lekaszálás után megszárijtuk és darálón ledarálva, darát készítnék belőle. Ezzel nagyon elősegíthető a baromfiaknak és sertéseknek zöldtakarmánnyal való ellátása. Az így házilag előállított lucernára nem kerül többé 6—7 fillérnél, tehát jóval olcsóbb, mintha lucernalisztet vásárolnánk. Baromfiak etetésére azért is kitűnő a zöldtakarmány, mert ettől a tojás sárgája sötétebb színt kap. Ahol nagyobb mennyiségben nevelnek baromfiat és tartanak sertéseket, ott nélkülözhetetlen a szárfított és darált lucerna, vagy löheredara házilag való előállítás, mert bár a lucernaliszt takarmánygyárosoknál beszerezhető, de semmiestre sem a házilag előállítható árért, hanem jóval drágábban, legalább is háromszorosáért. A gazdálkodóknak pedig az kell legyen az elve, hogy amit házilag előteremthet, azért nem szabad pénzt kiadni, mert felborul a mérleg és jövedelem helyett ráfizelés lesz az eredmény. Természetes, hogy meglehetősen fáradsággal jár az előállítás, de végül is megéri, mert számításonkban nem csalokthatunk. Sziv. üdv. Szerk.

A GOLYVA és BASEDOW betegség operáció nélküli gyógy módjának felfedezője

Már több napilag megemlékezett arról, hogy Gábor Nándor dr. budapesti orvos olyan nagy jelentőségű gyógymódot fedezett fel, mellyel az eddig gyógyíthatatlan golyva és Basedow betegségeket operáció nélkül, aránylag rövid idő alatt, teljesen bízós eredménnyel meggyógyítja. A gyógymód által a rendkívül lesoványodott betegek 18—20 kílótt gyarapodnak testsúlyban és teljesen munkaképesekké válnak. A gyógyult betegeknek kiutazások nem léteznek. A rendelő Erzsébet-tér 1. sz. alatt működik. Telefon: 80-0/04

«Lelkipáztornó». A hangyák kiirtására a következő eljárást ajánljuk: Kifótt marhavelőscsontot méltóztassék elhelyezni a hangyák reggeli és déli összejövelele alkalmával arra a helyre, ahol megjelenni szoktak. A csontot csakhamar a hangyák egész tömege lepi el s akkor a csontot felemelve, gyorsan egy forró vízzel telt edénybe dobjuk. Ezen műveletet többször egymásután ismételjük mindaddig, míg végül teljesen kipusztulnak. Ha esetleg padló hasadékából jönnek elő, lehet sósvizet forróítani és fővő állapotban a hasadékot leforrázni. A bent levő hangyák ily módon kiírthatók. Sziv. üdv. Szerk.

«A nyomor hőse» c. cikkünk hatása alatt lapunk több olvasója sietett nemesszívű adományával enyhíteni a súlyos gondokkal küzdő tanítócsalád kétségbeesését. Lapunk útján küldött csomagot Lévai Ernő nagyságos asszony (Dunaharaszti) és Hettmann Józsefné nagyságos asszony (Hernádvécse) P 12. Mindkét adományt eljuttattuk rendeltetési helyére és a magunk nevében is hálafeleképp köszönjük. Sziv. üdv. Szerk.

Ühely. A fehéremétisztító-ipar szaklapját az Ipartestület adja ki. (Vilmos császár-út 72.) Szíveskedjék a megadott címhez fordulni. Sziv. üdv. Szerk.

Életem legdrágékebb epizódja. Tizenkét éves voltam, nálamnál 2 és 4 évvel idősebb lánytestvéremmel és 4 évvel fiatalabb fiútestvéremmel a családot szülieimmel. Szüleim ideális, szentimentális, melegen érző természetűekből jó adag bennem is megnyilvánult. Ebben a korban kezdődött nálam a bakfiskorból való kibontakozás és ráeszmélés a sejtelmes női hivatás felismérésére. Rendszerint, hol három lánygyermek van, a második, de különösen a harmadik, sohasem jön számításba, míg a két idősebb férjhez nem megy. Sőt jó anyám egyesenes mint «kislányt» kezelt olyannyira, hogy míg a másik két nővéremet vittek mulatságokba, sétálni, szórakozni, nekem majdnem a hamupipőké szerepe jutott, legfeljebb azzal csíftöltők el vágyakozásomat, hogy rám bízta a kis öcsémlet és a házra és családra való felügyeletet. Mindenesetre dagasztotta mellemet e tisztsg is, de csak nem csillapította a már 18. évében levő lánynak vá-

Foto Universal Körtvial

nagyon üygeljenek, hogy a testedzéssel jóró természetes iz-zadás kellemetlen szaga társaságban, vagy egyebütt ne fe-zélyezze őket.

NONSPI

biztosan megszünteti a hónalj-izzadást és annak kellemetlen következményeit. Használja állandóan ezt a világhírű és orvosok által is ajánlott szert, mert megvédi egyéni varázsát és ruháját is megkíméli a fátosodástól.

Kisüveg P —80
Nagyüveg P 3.50

Kapható minden jobb szaküzletben

Nonspi Company
New-York.

gyódását. Egyszóval, én is szerettem volna már résztvenni szórakozásokban, mint a nővéreim. Gyönyörű földszintes utcai lakásunk volt akkor 4000 lakosú városban. Tavasz volt. Este szólt a zene a ligetben. Szóakás szerint szülieim a két nővéremmel elementek sétálni. Persze, én ottlino maradtam kis öcsémmel, kiket lefektettem, a család is dögélte végézen, lefeküdt. Szülieim mindig bezárták a lakást, mondván, én is elalszom, nem akarnak felkölteni. Dehogyan aludtam. Kinyitottam az ablakot s míg befelé nézve a kisöcsém álmai ágyteltem, de ha kinéztem, már a nagyvilágba tekintettem lelki szemeeimmel. Ábrándoztam, szötteim a reményeket a sötétben. Csendes kis melkucata volt, a másik oldalon szemben óriási kert terült el, kevesen jártak, különösen este. 10 óra körül nap mint nap, egy igen fess fiú ment el az ablakunk előtt, utána pedig nemsokára jöttek a szülieim testvéreimmel. Miután az semmiestre sem volt megen-gedve, hogy én nyitott ablakból nézelődhessek ki, amint megláttam a hozzám tartozókat a rövid kis utca sarkán befor-julni, becsuktam s mire a lakásba értek,

már le is feküdtem, mímelve a boldog alvót. Így ment ez egész nyáron, késő őszig. Az ismeretlenem, mint a pontos óra jött és én vártam az én ablakomban és tűnt el ismeretlenül. Később nem annyira megszoktam a fiú jövetelét, hogy dobogó szívvel vártam rá, pedig egyből soha nem történt — mint egy felnézés az ablakra, hol én voltam. Ha olykor megtörtént, hogy szüleim előbb hazajöttek, boldogtalan voltam, mert nem láhattam őt. Össze fordult, másik lakásba költöztünk s majd karácsony közeledett. Rettenetes bántam ért. Drága anyám, ki virult az egészségtől, váratlanul meghalt. Ugy ért e csapás, mint mikor a bimbóra jön a fagy és elpusztul bele. Egyébre sohse gondoltam, csak arra, most már mincsem többé, ki szerszem, mert szeretet csak egy van és csak az én drága anyámé lehetett. Eltemeték. Beteg lettem, lázamban anyám kiáltottam. Aztán valamennyire gyógyultam. Kábultságból képzeletemben a fiút láttam, ki az ablakunk előtt járt el egész nyáron. Majd felépültem. Tavaszodott, de én búskomor lettem. Hiába gyógyítottak, nem használt semmi. Az orvos azt ajánlotta, vigyének társaságba, sőt szórakozni, különben elborul az elmém menthetetlenül. Egy rokonunkhoz voltunk meghíva. Természetesen mindez csak az én felvidításomra történt, mert olyan

nagy gyász volt nálunk, amit most a szívükbe zártak, mert engem fellettek. A rokon is tudta a bajt s egyenesen betesz-koltak bennünk, lányokat a zongoraszozába, hol éppen az én nyári ismeretlenem szép bariton hangján énekel, a lányuk pedig zongorán kísérte. Mikor meglátott a fiú, nem is várta, hogy bemutatassák, már ugrott is és bemutatkozott. Utóbbi érzésem szerint és az ő bevallása után is bátran mondtam: a készség, mivel a közelebbi megismerkedést tette, félreismertethet volt. Persze, a hozzám tartozók azt hitték, csak számalomból foglalkozik velem, mert még az idősebb nővéreim is elfogadhatónak találták volna maguknak úgy korra, mint egyébként, valamint a rokon leány is, ki pályázott is reá. Akkor volt náluk először. Megkérdeztem, mi az én nótám s azt énekelte. Persze, mi volt más, mint «Ha kimegyek a temető árkába», «Lekaszálták már a rétet», «Lehullott a rezgő nyárfa!», «A fonóban szól a nóta» és ezeket mind oly gyönyörűen, érzéssel énekelte, hogy én akkor először drága anyám halála után felejtkeztem meg haláláról félőrára. Majd hazakísért bennünk. Mellettem és egy nővérem mellett jött és megkérte apámat, hogy liszteletet tehessen nálunk. Aztán gyakran jött hozzánk. Én

meggyógyultam és pár év múlva feleségül vettem. Most 22 éves házasko vagyunk. Alig várta, hogy a nővéreim férjhezmenjenek, meg segített is a férjfogásban nekik, hogy engem mielőbb elvehessen. Bevallotta, hogy nyár óta mindig rám gondolt. Édes jó anyám temetésén is ott volt és boldog volt, mikor megismerhetett. Pedig csak a holdfényről látta az arcomat. Nem volt talakodó, hogy megszólított volna, de felejtethetnén váltam mégis neki. Ez a rokonszenv volt a drága jó Isten által rendelt sorsunk, hogy egymásé lettünk. Ezt az isteni rendelkezést nem hiszik most a mi lányaink, fiaink, én pedig mégis kérem a jó Isten, adjon az én gyönyörű 18 éves kislányomnak is egy ilyen jó, rokonszenves ifjút, ki neki is dalolhasson, de úgy, hogy én is boldogan megérem. Mostani boldogságomban is csak a drága jó anyám hiányzik.

„Holtfény”.

N. S. A kért monogramom szíva sablonját szívesen megküldöttük volna, ha teljes nevét és címét közli. Előfizetőink részére egy monogram szíva sablonját 20 fillérről küldjük meg. Postán való továbbításért külön 20 fill. portó is küldendő.

Szlv. üdv. Szerk.

P. M. Csendes kis határmenti városkából küldött üdvözlőletet szívvel köszönjük. Mjért tetelezi fel rólunk, hogy «hízelgésnek» találjuk a M. U. L.-hoz való ragaszkodását, szeretettel, mikor eszünkben sincs, hogy feltételezzük bármelyik olvasónkról, hogy másként írna, mint érez a M. U. L. iránt. De nincs is szükség rá, hogy ne így gondolkozzon aki aekünk ír, mert kellemtlenül értené, ha a «hízelgésre» fölünk nem kapna «hízelgés» választ. Bár úgy-e, ez volna kötelező, mert aki hízelg, elvárja, hogy őt is üres szavakkal legezgyessék. Bocssáson meg, de fölünk még senki nem kapott és igérem, hogy nem is fog kapni soha, semmiféle formában hízelgést. Az alkalmat mindjárt szolgáltatja is, hogy próbára tegyen. Vagy nem azért is küldte költeményeit megírhatatlásra? Tréfára a hajló kedvvel erre is következtethetünk. Lássuk csak a verseit: «Emlékezés», «Nílnak már az...», «Sirt ásnak a temetőben», «Ima» stb. mind hirdetik írójuk képzelgetettségét, a virtuóz rimenzet tagadhatatlan formaérzékét s azt a helyben üllő forrdsodást zavaival a lelkeben hullámzó ritmusokat lefotografálta. És pedig elég jól, de mégsem egészen úgy, ahogy az igazi író. Sok zölkém állt meg és figyelmeztet a hibákra, melyeket észre kell vegen, ha a saját versében kívüli irodalmi magaslatoakat elért írók költeményeit is olvasgatja. Ha komoly vágya a fejlődés, előbb olvasson sokat és a tehetség, melyről garanciát kaptunk, ki fog teljesedni. Csak türelem és komoly akarat kell hozzá, mert ezek a versek még nem közölhetők. Levelével igaz örömet szerzett nekünk. Sokszor köszöntjük. Szlv. üdv. Szerk.

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos:
KERTESZ BELA

Szerkesztők:
tordai BÖJTHE ETELKA
ERDŐDY ELEK, KERTESZ ELEK

Ügyvezető igazgató:
BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat, kiséket, fényképeket nem adunk vissza és nem örtünk meg. A lap képeinek és cikkeknek átvétele és közlése tilos.

A Magyar Uriasszonyok Lapját nyomta: a Hungária Hirlapnyomda R. T., Budapest, V., Vilmos császár-út 34. Felelős: SCHMIDEK GEZA

APRÓHIRDETESEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 15 fillér. Vestagabb betűkkel hirdetés első száma díja 30 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetési díja 1 P 50 fillér. Jelíges hirdetésekre érkező levelek továbbítására hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó rá. Alátér kereső hirdetések szavanként 10 fillér

Fiatl úrléány, érettségizett, okleveles tanítóné, úriháznál, mint háztartóné, nevelőnő alkalmazást keres. Magánatanuló középiskolás tanuló előkészítést felelősséggel vállalja. Levelet «Okleveles tanítóné» jelígre kiadóba kérek.

Rövid fekete gyakorló zongora 200, valódi Bösendorfer 600, Ehrhar gyönyörű példány 600. Zongorák, pianók feltűnő olcsón tisztívtáknak előleg nélkül legesekélyeb részre Opera zongorateremben, Erzsébet-kört égy.

Női divatszalon a legutolsó divat szerint izlésesen, olcsón készíti női ruhát jutavos felelekek mellett. Rövid idő alatt tökéletesen tanít szabni varrni. Szakvizsúgra előkészít Bogrnák, VI., Vilmos császár-út 45. I. 1/a.

Egy-két úri gyermek mellé háztartónéknak ajánlok k intelligens, kitűnően képzett ref. okt. tanítóné, aki feltétlen megbízhatósággal a ház úrnőnek segítségére lesz. A gyermekeket a modern pedagógia követelményeinek megfelelően tanítja és neveli. Levelet «Modern pedagógia» jelígre kiadóba kér.

Intelligens úrléány, aki kisgyermeknek gondozást szakszerűen vállalja, nagyobb gyermekek nevelésében is járatos, éves bizonyítványokkal rendelkezik, elhelyezkedne igazi úri családhoz, nyaralókkal is elmenne. Levelet Máramaros Irén, Kiskunmajsa, Pó u. kérek.

Csilárüdlő egész évben nyitva, gyönyörű hegyvidék, kényelmes kastélyszobák, zárt folyosók, prima koszt, olcsó penzió. Prospektus. Csilárüdlő, Mátrászőlös.

Zongorát vagy pianót azonnali készpénzfizetésért sűrgősen vennék. Telefon: 395—03.

Balassná Dömjén Teréz államilag képestit okl. zongoratanárnó magánórát ad. csoportosan és egyenként a Zeneművészeti Főiskolára is. Telefon: 548—70. Csaba-u. 9.

Családi léányinternátus, IY. Kaplony-u. 5. Egyetemek és főiskolák közelében. Vidéki úri családok léányai számára.

Gyermekruhát izléses szóval kivitelben, előírás szerinti iskolaruhát jutányosan készit Kozma, IV., Havas-u. 2.

Kellemes ausztrál nyaralás a Duna mentén, strandolás, turisztika, napi panzió 5—5.50 schilling. Dr. Paul Hoffmann, Wiltendorf i. d. Wachau. Lehet magyarul is levelezni.

Egy-két gyermek mellé ajánlok most úri családoz háztartónéknak. Okleveles fiatal tanítónő vagyok. Gyermekek nagyon szeretem, hivatászerűen foglalkozom velük. Nevelésükkel kapcsolatban a legeszebb eredményt garantálom. Levelet «Erzset» jelígre kiadóba kérek.

Szerény nyudiföld rendelkező középkorú magányos nő, nyugdíjas, egyedülálló, idős úrnőnél együttállkással és ellátással othonnal talál. Levelet benn ajánlatok Kuszena főjegyző, Pestszentlőrinc címre küldendő.

Kedves olvasóúrnónk közül ki tudna ajánlani két kislányom mellé nemélt beszélő, egészséges 14—16 éves úrléányt, ki gyermekeiket játék közben németre tanítaná. Csaldátagnak tekintem és fizetés is adok. Szives értesítést «Falusi élet» jelígre kiadóba kérek.

Földbirtokos, intéző olvasóúrsaim szíves figyelemmel ajánlom szorgalmas, 50 év körül gazdálkodó ismerősömet, aki egyedül vállálna 4—5 holdas balatoni szőlő megművelését. Felesége, ki perpekt szakácsnő, ellátná a főzést, mosást, vasalást, baromfi nevelést. Fizetési igénye a legmimálisabb. Állást elfogadhatja okt. 1-én, de jó lenne új évre is. Levelet «Sopronmegyei előfizető» jelígre kérem.

Zsebpénzért, vagy nyaralásért ajánlok két úrléányt idős házaspárhoz, úrnőhöz, gyermekek mellé. Murányi Ferencné, Sarkadkeresztúr.

Budapesten a Városliget közelében szobáért fiatal dolgozó úrléány minden szabadidejét idősebb magányos úriasszony társaságában tölténe. Levelet «Budapest, Városliget közelében» jelígre kiadóba kérek.

Egyes, erdős vidéken szeretném elhelyezni 9 éves kislányomat szeptember 15-ig. Fizetés nélkül. Szépe Antal, Szentes, Kossuth-utca.

Házikisasszonyok, gyermek-kisasszonyok ajánlok intelligens léány, éves bizonyítványokkal. Háztartás vezetésében onálló. Magda Erzsébet, Karcag.

Kis Emberek Társasága (K. E. T.)

Kedves kis pajtásaink, bizonyára számon tartjátok, hogy a Kis Emberek Társasága tisztikarának megválasztása most már az új tisztikar megválasztása most már sürgetően esedékesnek vált. Midőn szívből jövő köszönetünket fejezzük ki a megválasztott tisztikar minden egyes tagjának azért a lelkes, szorgalmas munkásságáért, amellyel segítségünkre voltak, a KET minden tagját felkérjük, hogy az új tisztikar megválasztásában is segítségünkre legyen, és szavazásában ez év augusztus 15-é 20-ig levelezőlapon szíveskedjék beküldetni a M. U. L. szerkesztőségébe. A szavazatok beküldésének alábbiakra kell felelnetek:

1. A KET kislány tagjai közül kit tartjátok legérdemesebbnek? **Eta néni** mellé élnéktársunk.

2. A KET tagjai közül kit tartjátok legérdemesebbnek? **Elek bácsi** mellett élnéktársunk.

3. Kit ajánlottok élnéktársnak. **Egy kislány és egy kisfiút** választatok.

4. Kik legyenek a títkársok? **Egy kislány és egy kisfiút** választunk títkársokká is.

5. Kik legyenek a jegyzők? **Egy kislány és egy kisfiú** nevet kérjük megjelölni.

6. Penztárnok állítsa szintén **egy kislányt és egy kisfiút** fogjunk választani.

7. Ellenőrzőknek ugyancsak **egy kislányt és egy kisfiút** kell megválasztanunk.

Felkérünk külön-külön is minden KET-tagot, hogy szavazatát okvetlenül küldje be a fenti határidőig, hogy a megválasztás eredményét legkésőbb a szeptember hó 20-án nyilvánosságra hozhassuk.

G Y E R M E K P É S T A

Krisztaffy Érika, édes kislány, abban a gyönyörű intézetben, amelynek ebben az évben te is prima növendéke voltál, még mi is szívesen lennének tanulóid. A Redemptorista Szerzetesnek Nevelőintézetét jól ismerjük. Azok a gyerekek, akik majd, mint nagylelkűek innen lépnek az élethe, minden tekintetben meg fogják állani a helyükön. Evikám, drága, nagyon nagyon meg vagyunk elégedve veled. Tizenöt éves gyönyörű teljesítmény, nagyszerű szorgalom és mindezek mellett, egyéni szellemi értékek eredmények között állnak. Csak úgy röpdeszünk közöttük vannak. Neked az évgyőzelmi díjakat is megérdemelted, pedig a mai gyerekekkel sokkal többet kívánunk és ók állják a legnehezebb feladatot is s igyekeznek bevélni minden kívánságukat, a legnehezebbet is meg mertőlők akarnak lenni a repülőgéppel

szálguló korhoz. Evikám, drága, megérdemelted a szép fényképezőgépet. Alig vagy tizenegy éves és már ilyen komoly ajándékot választottál magadnak. Husz-három év előt hasonló korú pajtások babát kértek volna anyuskájuktól ajándékolni, míg te komoly masinákra pályáztok. Jövőre vajjon mit szeretnél ajándékolni kapt? Magam is kíváncsi volnék rá. Vagy ne legyünk kíváncsiak? Jó nyarat kívánunk kicsi Evikám, neked és reméljük, hogy egyszer meglátogatsz Eta nénit és Elek bácsit, akik összes kis olvasóinkkal együtt szeretettel ölelnek és sóhoknak. **Fehérvári Tildit** és **Pisli**. Versegyházaan fölött nyaralásotokból kiűzött kedves idővelert, szeretettel ölelünk mindkettoiket. Melyikókat rajzoltát és festetted az az édes kis babát a levelezőlap sarkába? Páros, kék, sárga, lila virágokkal telehírt megzöld szelvedett gyönyörű csokrot hozott nekünk. Nagyon kedves gondolat volt tőletek, fejeztétek ki az irántuk való szeretetet.

Boek Mártika, megkaplaid a KET-jelvényét? Veled örülnék, édes Mártikánk, hogy élvezed a jó melege napokat és sokat fürdöl. A rejtvénymegfejtések besorozták a többi rejtvénymegfejtéseket együtt a sorsolások közé s bizony mi sem tudjuk előre megmondani, hogy ki fog jutalomban részesülni. Ha természetesen tudsz várni és remélni, fogsz csatlakozni.

Fieleschmann Magdolna, a második nyár ez, hogy a szép szőke Tisza mellett töltöd az aranyvakációt, drága kicsi Magdolnám s mi szívből köszönjük, hogy a Tisza hűs hullámai között úszkálva is gondolászunk rád. Elvezd a vakáció minden szépsegéteit, hogy felírissulve folytathasd tovább tanulmányaidat, amely minden évben több és több szorgalmat kíván tőled, hogy a tisztia jeles minőségét tarthasd. Szeretettel gondolunk mi is rád.

Dikcső Csaba és Gyula, kedves pajtikáim, hiatalis szívtel köszönöm nektek ezúton is a szép búcsókort és Csabának a szőke kis dobot, melyet saját terved szerint rajzolt és festett. Itt gyönyörűdünk benne és bizsken dícsékszünk el veled hozzáink. Gyuluskám, jobban vagy-e már? Az a csúnya seb, amely megkalkidályozott, hogy te is meglátogass, meggyógyult-e már? A Balaton melletti nyaralásotokhoz jó időt kívánunk, hogy soralkal fűrődhettek és napozhassatok. **Kedves kis olvasóink**, mindnyájaitoktól azzal a kívánsággal búcsuzunk el, hogy további nyaralásotokat jól vidáman töltésétek. Szeretettel ölelünk és csókolunk.

Eta néni és Elek bácsi.

A MAGYAR URIASSZONYOK GYERMEKEINEK ÚJSÁGJA

mint a Magyar Uriasszonyok Lapja állandó ingyenes gyermekrokvata

A Magyar Uriasszonyok Lapja havonta háromszor megjelenő állandó melléklete

Szerkesztők: **ETA NÉNI, ELEK BÁCSI** és kis pajtásaink

Ki a zöldbe

Te jó pajtás: a nyárnak nincs más, Vigan cseng az ajkad kacagása. A világ most olyan, mint egy lejtő, Mennyi benne a rászállán szép táj, Akármere nézel, szened kábul

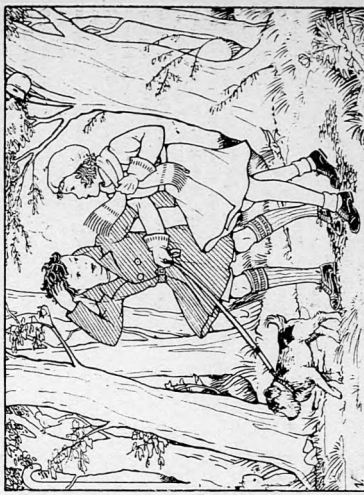
A nap fénylő arany sugárától. Kóbor szellő a fűlethe sügít: Lépjél rá a keskeny gyatogótra. Lám: a zöld rét virágzóbol mezel

Szív a tarka lepke, amely részeg. Úgy-e, látod? Az ég mese-kélen

Nevetéggel a kerek tó tükreben. Árkok ugrol, míg az eszed csuskán

Sárgarigó nagyokat fly-lyent be. Te jó pajtás: a nyárnak nincs más, Vigan cseng az ajkad kacagása.

Surfányi János

A Simongáthy-kislányok nagyvakációja

REGÉNY. KISPAJÁTSZÁINK IRIÁ: ELEK-BÓCSI

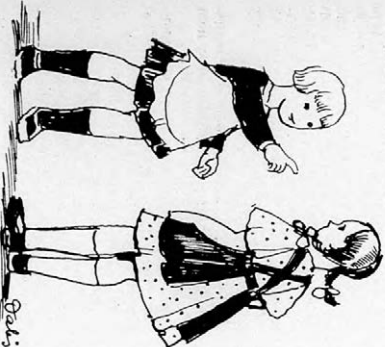
17.

FRI BUDAPEST.

Augusztus első napján Simongáthy né hosszabb megvezetést folytatott Boldogné Dénessel, az angol fiúk magyart nevelőjével. A gyerekek nagyon szerettek volna tudni, hogy mitől is tanácskoznak olyan hosszadalmasan? Különösen Harry és Olivér oldalát firta a dolgot, mert annyit beszéltek, hogy ez a dolog veük van összefüggésben.

Adólgó és Luca kérdező volt kíváncsi. Legalább is ígyvezettek elhúzósnál izgatottak, ami a 6 kis szecesszifjüket is megfoglalta. De bármennyire is szerettek volna közösen viselkedni, nem igen sikerült. Hiszen ők sem gondolták egybe, mint arra, hogy édesanyjuk valami megbeszést készít elő az angol fiúk számára. Már pedig ők sem maradtak ki abból, ami Harryt és Olivért érinti.

Luca meg is kórnyakozta anyukáját.

18.

— En már mindent tudok! — harsogott Luca.

hogy ő legyen az első, aki a valósággot meg tudja, de bizony csak ilyen feleletet tudott kapni:

— Ne kíváncskodjál, mert hátrahétköz a sarkad!... Légy nyugodt, hogy időben meg fogod tudni!

Luca azonban comolyan nem érte be és folytatta az orronon:

— De mikor, anyukám?... Mikor fogom megtudni?...

Simongáthy né mosolygva ezt válaszolta: — Amikéval, Harryval és Olivérral egyidőben!

Luca beidőlt, hogy ez a válasz nem sok, de azt is beidőlt, hogy tovább kíváncskodnia nem szabad, ha anyukája haragját nem akarja magára vonni. Mégis, amikor visszatért kispajászához leperzsent akarta kudarját és hiszketlen így hangozott:

— En már mindent tudok!...

— Hogyan mit tudsz? — kérdezte Anikó.

— Hogy mitől tárgyal anyuka, meg Boldogné Dénés bűsei...

— Ha tudod, miért nem mondtad el? — kérdezte Olivér.

— Mert megfogtam, — fillentett Luca, — hogy senkinek el nem árulom!

Harry sebesz folytatódtól, hogy kirágy rassa a nyulat a bokorból, azaz, hogy őszinte és részletes vallomásra bírja Lucát. Úgy gondolkodott, hogy vagy igaz amit Luca állít és akkor Luca, hirtésgát fogja megpiszkálni, hogy nekik is elárulja a titkot, vagy nem igaz és akkor a kislány be fogja ezt ismertetni.

Elkezdett tehát kacogni és így szólt a többi gyerekekhez:

— Ugyan, csak nem hisztek el, amit mondok?... Ha tudná a titkot Luca, már régen előesegte volna!... De mit mondom, amikor halvány sejtésem sincs semmiről!...

Harry most ehallgatott és várta a hatást. Ha Luca megis tud valamit, ha anyukája mégis közölte vele, akkor most meg kell szólalnia. Ezt a sértést nem fogja lenyelni!

Luca azonban nem csupán hallgatott, hanem rádásul meg el is prúllt.

— Nos, ugye, hogy igazam volt? — kacagott Harry.

Luca hirtelen felugrott és elszaladt, mert nagyon pitegőse állt a szája. Nem akarta, hogy ezt a többiek is észrevegyék. A kislány tomacsa felé futott, ahonnan épp ebben a pillanatban jött le Simongáthy né, Boldogné Dénessel együtt.

Luca csak akkor vette öket észre, amikor nagy löhambamban majd nekik rohant.

— Hát te hová menekültsz? — kapta el és karolta át az édesanyja.

Bévalani nem tudta, hogy mit feleljen. Azt bevalani nem akarta, ami közöltk történi, valószínűsítőleg pedig szűgyelt volna mondani.

Szerencsésjére, édesanyja ezt kérdezte ölére:

— Hol van a többi gyerek?

Luca a pánikán abba a részbe mutatott, ahonnan ide szaladt.

Simongáthy né, — mert fontos és érdekes dolog fogsz hallani!...

Luca megérte, hogy visszatérjék, mert a tekintetét, ha édesanyját sikerült rábíni, hogy előbb önkéi mesélje el azt a fontos és érdekes dolgot. Belesim-paszkolott tehát Simongáthy néba és hizekedve kezdte:

— Anyuka tessék nekem elmondani!...

— Tessék most már elmondani!...

Simongáthy né mosolygott.

— Hát jó, most már megmondhatom!... Ide figyélj! Luca!... Arról van szó, hogy feneigyék! Pestre!...

— igazam, anyukám? — kérdezte ujjongó örömmel a kislány. — Es én is?

— Valamennyien. — felelte Simongáthy né. — Igen, Szent István ünnepepre felnegyünk Pestre!

Luca egy pillanatra nem tudta, hogy mit csináljon. Össze

akarta a csókolni anyukáját, hogy ilyen nagy örömet, ilyen hatalmas megelégedést szerez neki. De az is észbe jutott, hogy itt az alkalmas pillanat, amikor megmehentheti a többi gyerekek előtt a fehérlétét.

A kérdés tehát ugy oldotta meg, hogy átkarolta anyukáját és közben felkérdezte így szólt:

— Anyukát!... Tessék megengedni nekem, hogy ezt az örömhírt én vigyem meg a többieknek!...

Simongáthy né megérte, az anyaszív kitalálta, hogy kislányának ez a kérdés mivel van összefüggésben és mosolygva így felelt:

— Megengedem!... A te fiatal labáid ugy is gyorsabbnak, mint az én öreg lábaim!...

Lucauk több se kellett ennél!

A következő pillanatban már szaladt, szagított, sőt valóságos repült a gyerekek felé. Amikor pedig odatért hiszketlen kihúzta magát és illyegre hadarta:

— Harry, hát igazam elmondjam nektek a nagy titkot?!

— Ami nem tudsz, — felelte hűvösen Harry: — De igenis, tudom! — harsogott Luca.

— Hát akkor hallj! — szólt meg Oliver.

— Es most már nektek is elmondom. — mondta Luca.

Pillanatsíri színetet tartott.

— De csak akkor mondom el, ha nagyon szűgyen keréki!

Csakhogy ezt már nem merle megtenni. Fell, hogy édesanyja is a nevelő úrradrig megérkeztek és akkor vege mindennek. Fennhangon tehát ezt mondta:

— Vegyétek tudomásul, hogy Pestre megyünk!... Valamennyien!... Szent István ünnepepre!...

A három gyermek összenézett.

A szűryk nagyon dobogott, hiték is meg nem is, amit Luca mond, örültek a Pestre utazás gyönyörűségének, de attól is rettegtek, halha csak beszél Luca és az egészből semmi sem lesz, — a következő percben azonban már odatért Simongáthy né, meg Boldogné Dénés, akik megöröszíteltek Luca kifejtését.

Amikor újra magukra maradtak, Luca hiszketlen kérdezte:

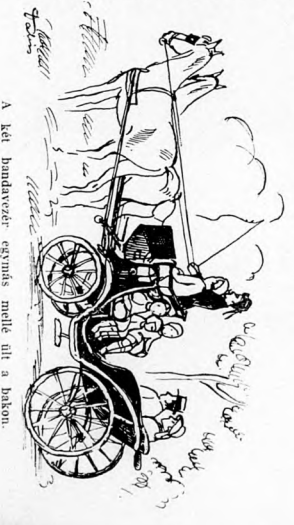
— A két bandavezér, egymás mellé tlt a bakon.

4

5.

A két bandavezér, egymás mellé tlt a bakon.

5.

FEKETE VIRÁGOK.

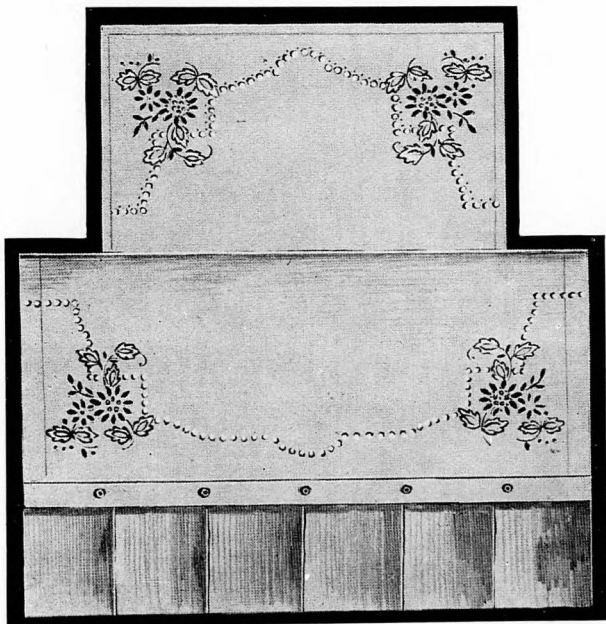
Seress Rezső verse.

Dr. Fehér István zenéje.

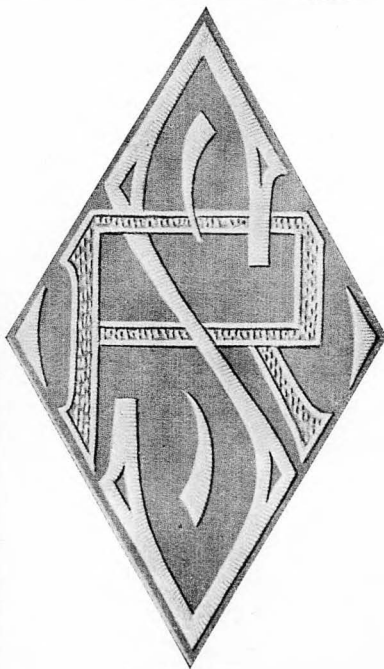
Hallgató.

El-ad-tam a lel-kem A sá-tán fi-ú-nak. Az-ó-ta már en-gem Csak mulatni látnak. Benn a lelkem helyén
Va-la-mi-kor ré-gen Szivem is volt né-kem. El-ve-te egy asszony, Vissza so-se kértem. Én már az é-let-től

Hordom most az átkot; Azért nyílnak most A-merre csak járok: Fe-ke-te vi-rá-gok, Fe-ke-te vi-rá-gok.
Semmi jót sem várok; Azért nyílnak most A-merre csak járok: Fe-ke-te vi-rá-gok, Fe-ke-te vi-rá-gok.

Ágyhuzat és párna

RS monogram

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

